

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 620

1ER DE FEBRER DEL 2008

PREU: 2 €

P O R R E R E S

Fa 25 anys que en Bernat Fuster regenta la Administració de Loteries al carrer de la Santa Creu,3 de Porreres. A la foto amb la seva filla, na Maria que és sorda i parla amb el llenguatge de signes. Tel. 971 166 636

Fa 10 anys que n'Andreu Rigo regenta el Bar can Toni a la Plaça de la Vila,1 de Porreres. Despatxa els entrepans i els variats. Tel. 971 647 134

D'esquerra a dreta en Joan Barceló, l'home del temps de la televisió. Actualment col·laborador del diari Balears, la ràdio Ona Zero etc. En Joan és el coordinador del servei "Mar Clàssic", de la Banca March. Al seu costat en Miquel Leiva que regenta l'Agència de Viatges Pegaso del carrer Antoni Marqués i Marqués,2 de Ciutat. Tel. 971 763 492. Al seu costat en Xim Barceló que fa 15 anys regenta el Bar Sa Fonda al carrer del Bisbe Campins, 6 de Porreres. El diumenges despatxa variats. Tel. 971 647 316

ES MOLINAR

Fa 2 anys que na Caterina Fortesa regenta el restaurant s'Areneta al carrer Timó,7 des Molinar. Despatxa el plat del dia a 5 €, a la carta se menja per 15 €. Reservau taula al 971 257 767

Primera trobada entre la premsa forana i el president Antich

Els diferents mitjans de comunicació adscrits a l'Associació de Premsa Forana de Mallorca participaren dissabte en un dinar de trobada amb el president del Govern Balear, Francesc Antich, i la directora general de Comunicació, Gina Garcies.

El president va escoltar les reclamacions dels diferents mitjans de la part forana de Mallorca referits especialment a la manca de suport econòmic de les institucions i a l'exclusió de les campanyes publicitàries de l'administració.

El president de la Premsa Forana, Gabriel Mercè, va incidir precisament en el greuge comparatiu que s'està produint amb d'altres mitjans de comunicació de la comunitat autònoma i, adreçant-se a Antich i Garcies, va explicar-los que "aquesta és la premsa amb major incidència als pobles de Mallorca, amb major credibilitat i fiabilitat, feta en català i sense afany lucratiu; però a la vegada la més exclosa de les campanyes publicitàries del govern i amb menys suport per part de les institucions".

Antich es va comprometre davant més de trenta capçaleres d'arreu de l'illa a corregir la situació i a iniciar polítiques per protegir i potenciar els mitjans de comunicació local actualment emparats per l'Associació de Premsa Forana.

La trobada també serví per parlar del procés de digitalització de l'hemeroteca de la Premsa Forana, per posar les bases per al restabliment dels premis anuals de Premsa Forana i per apropar els diferents consellers del gabinet autonòmic als mitjans locals, a través de trobades periòdiques. També es va parlar de la presència de la premsa forana a internet i del nombre creixent de professionals en el sector.

Independència sí, però primer mental

<http://catalan-orthodox.blogspot.com/2006/11/independencia-s-per-primer-mental.html>

Ens passem el dia pensant el que seríem si fóssim independents, quina Catalunya idíl·lica tindríem però tenim un problema. Abans de l'alliberament físic de la nació catalana necessitem l'alliberament mental dels catalans. A partir del moment que siguem lliures mentalment llavors ja podrem parlar d'independència real. Ara mateix no cal ni intentar-ho. Ens fariem mal. No estem preparats mentalment per una fita tant gran com aquesta. Si no estem preparats ni per a pactar un govern o un estatut, com volem aconseguir la independència i la llibertat?

Tenim feina a alliberar-nos mentalment, que vol dir ésser lliures en el nostre pensament, en la forma de pensar, en la manera d'actuar (i no vull dir fer teatre!), en la manera de parlar amb l'enemic, la manera de tractar l'enemic. El primer pas de tots és identificar l'enemic, treure-li la careta o fer-li treure. En la política tenim un greu problema, dissimulen, van disfrazats de nacionalistes i/o de catalanistes i/o d'independentistes i no saps mai si parlen sincerament. Això em porta a un altre missatge meu: el que parlava de que és català qui ho demostra amb els fets. Per tant, es pot identificar l'enemic amb els fets i no amb les seues proclames identitàries només en temps d'eleccions. Per tant, abans que proclamar la independència de vés a saber qui, val més saber de qui t'has d'independitzar, saber qui és l'enemic real, descobrir-lo i actuar en conseqüència, i, això últim només es pot fer amb FETS.

Màxima: l'alliberament mental és previ a l'alliberament físic.

Per la descolonització mental i per l'autocentrament.

blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74062

www.polseguera.com

www.polseguera.net

www.polseguera.org

www.polse.org

www.polse.com

www.polse.net

<http://www.catigat.org/zombisme.html>

Apunteu-vos a la Lliga Anticolonial:

<http://www.catigat.org/>

<http://www.lobbyperlaindependencia.org/>

<http://promocat.cecili.cat/>

Catalans amb criteri, autocentrats, contra la colonització mental: <http://www.e-criteri.cat/>

Catalans "ortodoxos" en tot (no "anti"s): <http://catalan-orthodox.blogspot.com/>

Una nació sense Déu no pot ser lliure

<http://catalan-orthodox.blogspot.com/2006/11/una-naci-sense-du-no-pot-ser-lliure.html>

Màxima: **Una nació no pot ser lliure sense una idea de Déu o bé**

"Liberty and religious virtues go hand in hand"

Per això els catalans anem fracassant perquè hem abandonat Déu. El tripartit o Entesa actual fracassarà, s'estimarà perquè són ateus i Déu això no ho perdona. El sex-comunistes, marxistes i trotzkistes només tenen un déu que és l'E-

stat, sigui quin sigui. Pels ecologistes el seu déu és la mare naturalesa.

Per tant, tant a Catalunya com a la resta del món la lluita està entre qui creu en Déu i qui no hi creu (que és el mateix que creure que Déu no existeix). Les batusses fa temps que duren i també les tenim a casa nostra i ja s'anirà veient com acaba.

Gràcies a Déu, els Estats Units d'Amèrica, tot i les seves mancances i errors, són una superpotència degut a com es van fundar.

James Hutson was the author of a fine 1998 book published by the Library of congress, "Religion and the Founding of the American Republic." . Hutson says it was a virtual cliché among the Founding Fathers that liberty is the object of the Republic, that liberty requires virtue in the population, and that virtue among the people is impossible without religion. According to the thinking of the Founding Fathers, religious belief among the people is the foundation leading to private and public virtue, which makes limited government possible.

Traducció aproximada:

"Els Fundadors de la Pàtria deien que la llibertat és l'objecte de la República, que la llibertat requereix honestat en la població, i que la honestat entre la gent és impossible sense religió. Segons el pensament dels Fundadors, les creences religioses entre la gent són el fonament que lidera a l'honradesa privada i pública, que fa possible un govern limitat."

La religió pot portar a la gent a fer

coses estúpides, però la gent és bastant capaç de fer coses estúpides sense religió. I en general, probablement avui dia la tradició religiosa Jueva-Cristiana frena més el mal comportament que el que comporta (de mal). Els que recolzen una societat lliure han entès completament que les creences religioses (jueves-cristianes) entre la gent no estan en conflicte amb una societat lliure, sinó que de fet li donen suport de moltes maneres importants.

El gran filòsof i economista del segle XX F.A. Hayek no era un home religiós però també entenia clarament això. En el seu llibre "The Constitution of Liberty" deia: "Paradoxical as it may appear, it is probably true that a successful free society will always in a large measure be a tradition-bound society". Traducció aproximada: "És probablement veritat que una societat lliure i amb èxit sempre serà en gran mesura una societat que està intimament lligada a uns esquemes tradicionals"

Extret de <http://www.cato.org/>

Agressions lingüístiques

Tornen els atacs a l'escola en català

31/01/2008 • Palma

La xarxa d'escoles en català, pacientment construïda al llarg de tota l'etapa democràtica gràcies al voluntarisme de pares i mestres i amb l'impuls d'entitats com el Moviment d'Escoles Mallorquines, va patir durant la passada legislatura una política agressiva per part del Govern Matas. De la mà del conseller Fiol, el procés de normalització lingüística va frenar en sec i es varen posar en marxa mesures agressives contra els ensenyants i contra la immersió lingüística. Projectes com el de tria de la primera llengua al primer ensenyament o el famós decret de tril-

lingüisme, que derogava el Decret de Mínims, són un exemple clar de l'agressivitat de l'extrema dreta espanyolista contra el català. Les ànsies genocides no varen acabar el 1975, sinó que han continuat de mans dels hereus polítics del règim anterior. La situació actual del català a l'escola no és per tirar coets: la normativa contra la llengua aprovada en temps del PP continua vigent, i l'actual consellera del PSOE no sembla gaire interessada en canviar-la. Això ha provocat una gran irritació en sectors del professorat i en els sectors culturals. Però aquesta realitat tan contrària a l'idioma propi no

desanima els lacais mediàtics de l'extrema dreta, que continuen amb la mateixa cançoneta dels darrers quatre anys, la que va contribuir a la derrota del PP. Segons els lacais del PP un 90% de les escoles de Balears són en català (!!!). El pamflet extremista, ultra-minoritari i marginal, continua volent marcar l'agenda política davant un PSOE acomplexat, que mostra la seva

cara més dretana i espanyolista.

Reproduït de
www.tribunamallorca.org

BERNAT JOAN I MARÍ

Secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya.

Dilluns 28 de gener vaig presentar a la llibreria Ona, a Barcelona, un llibre d'en Jusèp Lois Sans Socasau titulat *Occitan en Catalonha*, publicat per l'editorial Pagès Editors, de Lleida, probablement el primer llibre sobre una qüestió política que es publica en occità als Països Catalans. L'occità és la llengua pròpia de la Vall d'Aran, un petit tros administrativament de Catalunya, però de llengua i de cultura occitanes. A la Vall d'Aran, de l'occità que parlen, que és una varietat del dialecte gascó, en diuen "aranès", i històricament ha existit un distanciament considerable en relació a Occitània. La consciència occitana dels aranesos és reduïda, probablement per una qüestió estrictament administrativa (oficialment, la Vall pertany a Catalunya i no a Occitània, entre d'altres coses perquè

Occitània no té entitat política i, de no fer part de Catalunya, en faria de França). Per això, els aranesos parlen, des del seu punt de vista, estrictament, aranès, i la seua cultura es refereix bàsicament a allò que es produeix a la Vall d'Aran, habitada per onze mil persones, de les quals devers vuit mil se suposa que parlen la llengua pròpia d'aquell lloc.

Malgrat aquesta consideració reduccionista, l'aranès constitueix una variant de la llengua occitana, i la tradició cultural aranesa és la de la cultura occitana, estesa de l'Atlàntic al Mediterrani (de Pau i Bordeus a Niça i Marsella). El territori d'Occitània fa més de divuit mil quilòmetres quadrats i s'estén a devers una tercera part del territori de la República francesa. També ocupa una petita part de l'oest d'Itàlia i, per descomptat, la Vall d'Aran (Era Val d'Aran), administrativament catalana.

Una de les virtuts del nou Estatut de Catalunya és el de reconèixer oficialment la seua principal minoria històrica. Així, estableix que la llengua

occitana també és oficial del Principat, de manera que, avui, a Catalunya, hi ha tres llengües oficials: el català, el castellà i l'occità. L'occità és oficial a Catalunya en tant que llengua de la Vall d'Aran, però la seua oficialització no es limita al territori de la Vall. D'acord amb el sistema legal vigent, els ciutadans de parla occitana (aranesa) tenen dret a utilitzar la seua llengua, tant oralment com per escrit, davant totes les institucions catalanes, a qualsevol lloc de Catalunya. Aquest aspecte del nou estatut és encara bastant desconegut entre el comú de la ciutadania del Principat, i per això, algunes vegades, l'aplicació causa sorpresa.

Aquest estiu passat, a final de curs, hi va haver tres alumnes de la Universitat Pompeu Fabra, de Barcelona, que varen demanar fer els exàmens en occità. Se'ls va denegar i varen recórrer. Els serveis jurídics, naturalment, els varen donar la raó i es va haver de fer efectiu el seu dret a expressar-se en occità.

Aquesta setmana, organitzat per l'Escola de Funció

Pública de Catalunya, ha començat un curs de llengua occitana destinat a funcionaris de la Generalitat, amb la finalitat que a cada departament hi hagi almenys una persona que pugui atendre en occità, tant oralment com per escrit.

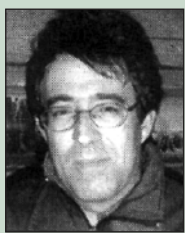
Davant la comunitat internacional, l'oficialització de l'occità a Catalunya ha donat una projecció molt favorable a la política lingüística del Principat. Nosaltres tractam tan positivament com podem la nostra minoria històrica, fins al punt de reconèixer la plena oficialitat de la seua llengua a Catalunya. Ara hem d'aconseguir que l'ensenyament, a l'Aran, funcioni en occità, però també que l'alumnat d'arreu de Catalunya pugui aprendre occità als instituts. I hem de formar els funcionaris no només de la Vall sinó d'arreu perquè pertot una persona que vulgui emprar l'occità pugui fer-ho.

El llibre *Occitan en Catalonha* recull tots aquests aclariments legals, i en Jusèp Lois Sans Socasau és la persona encarregada, dins la Secretaria de Política Lingüística de la

Generalitat, de coordinar totes les tasques necessàries per al desplegament de l'oficialitat de la llengua occitana. Dalt la taula del meu despatx, naturalment, hi tenc els tres mètodes d'occità que he pogut aconseguir i una gramàtica aranesa (específicament dedicada a aquesta variant gascona de la llengua occitana).

L'occità és una llengua romànica, molt pròxima al català, i pens que relativament fàcil d'aprendre. Amb una mica d'ajuda, hom s'hi pot expressar formalment sense especial dificultat. Defensar l'occità, aprendre'l, practicar-lo, reforçarà les nostres posicions a nivell internacional. I posarà encara més en evidència un estat com l'espanyol que no oficialitza totes les llengües. I uns secretaris d'estat, ministres, membres del tribunal Suprem, Constitucional, generals de l'exèrcit, diputats, senadors, etc, que, si són de territoris de llengua espanyola, ni per miracle parlen català, basc, gallec, aragonès, asturià, àrab, amazic o occità.

Bipartidisme i vot útil

ANDREU SALOM I MIR

Quan s'acosten eleccions a les Corts generals espanyoles, els dos principals partits d'aquesta nacionalitat, PSOE i PP, s'escarrassen a pretendre demostrar a l'electorat que tenen - cada un d'ells per separat - tots els trumfos a la mà i totes les solucions possibles. Els principals mitjans de comunicació ja s'encarreguen prou de transmetre la idea, i la sensació, que no hi ha altres alternatives (en aquesta línia, els

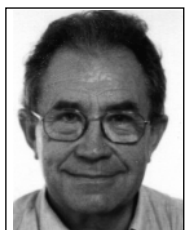
debats, quan n'hi ha, només són concebibles amb dos únics interlocutors). Totes les garanties de la democràcia espanyola semblen condensar-se, doncs, en un únic front polític amb dues ales (com les dues cares d'una moneda). Naturalment, tant l'un com l'altre s'esforcen a mantenir una identitat pròpia i uns objectius polítics aparentment diferents. I, en certa manera pot semblar així, sobretot perquè el nacionalisme extremat, intolerant i sectari del PP és força superior al del PSOE (el d'aquest darrer és, en canvi, més apaivagat, modern i eficaç). Atès, però, que tots dos

provenen de la mateixa matriu, genèticament castellana i mesetària, el seu objectiu últim respon, rigorosament, al mateix comú indestruïble: construir l'Estat - nació espanyol sota un règim monàrquic que tenguí el monopoli de la representativitat política d'aquestes latituds (amb l'excepció de Portugal) davant la Unió Europea. Poden canviar els mètodes i les formes però, en el fons, són el mateix (com quan durant els regnats d'Alfons XII i Alfons XIII, l'alternança política era sempre entre liberals i conservadors), per molt que els representants polítics de les dues forma-

cions manifestin constantment el contrari - d'aquesta qüestió, bascos i catalans en sabem alguna cosa.

Tot queda amarat per un centralisme ranci esdevingut tradicional i per la doctrina política dels dos grans partits estatals. El bipartit espanyol (PSOE - PP) no governa junt, però tanmateix és prou eficaç en la consecució de la finalitat unitària apuntada anteriorment. És per això que l'apel·lació al **vot útil** que fa molt sovint la gent del PSOE té molt més a veure amb la resignació, el conformisme i la claudicació que amb les conviccions, l'esperança i la sinceritat.

Assistim, així, al soterrament de l'esperit crític, a la mediatització més banal i a l'enlairament de l'estultícia. Breument: el vot útil només pot ésser fruit de la consciència crítica, de la voluntat de canviar l'estat de les coses, i no de perpetuar-les. El dret a vot s'ha d'exercir amb personalitat i amb la certesa d'actuar amb independència de criteri. Altrament, hauríem de considerar, seriosament, la possibilitat que, contradint els clàssics, l'home no sia realment un ésser racional i que, a més d'això, l'animal que ens és més proper no sigui la monea, sinó el xotet de corda.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Les Illes Balears tenen el dèficit fiscal més alt dels Països Catalans, ha arribat al 15% del seu PIB anual: una brutalitat insostenible, no tenen infraestructures vials ni trens -a Mallorca els hi manquen amb urgència, ha vist morir línies que funcionaven anys enrere, per desídia dels polítics- l'Estat a les illes, hi té poques despeses i la mala fe d'exploitar-los.

Sóc testimoni del que van trigar a fer l'actual carretera que travessa Menorca, de Maó a Ciutadella, una pila d'anys amb els tècnics responsables vivint durant el llarg temps que van durar les obres en bons hotels i restaurants, eren gent forastera ni cal dir-ho, els menorquins no devien ser vàlids per a la feina, potser massa desafectes al règim. Conseqüents amb el

seu avial tarannà de devoradors, afavorien empreses de la metròpoli.

Mentre hi ha alguns empresaris de les Illes, muntats en els beneficis d'un sistema econòmic i polític immoral, en ple exercici de capolació del propi territori, els paisatges i de resultes explotant-lo fins a l'asfíxia. Apuntalats i ben vinculats a Madrid com a capital de l'imperi, i totalment d'esquena a les necessitats socials, culturals i lingüístiques del seu poble. Produint fàstic als qui treballem per la democràcia, hem de veure com tots aquests arribistes fan regals fastuosos al rei d'Espanya.

Malgrat aquest enganys insuportables es distreu en regalant un luxós vaixell al rei, com a bon gest de vassalls fastigosament genuflexos. És que tot sistema de domini, li convé tenir una burgesia dependent, ben embadalida en les cròniques rosa dels mitjans de comunicació.

Fa uns dies que tenc, informació que el rei Joan Carles I, d'Espanya, ha acumulat una fortuna de 1.700 milions d'euros, sent la tercera fortuna reial d'Europa després de Liechtenstein de 3.000 milions d'euros i la d'Anglaterra, aquesta darrera només amb un centenar de milions més que l'espanyol en tres segles de regnats continuats i moltes colònies treballant per la monarquia anglesa.

El rei espanyol, ho ha aconseguit en trenta anys. Els escandinaus són molt més modestos. En el meu arxiu romanien la notícia, quan m'assabento que l'espanyola TeleCinco, durant la setmana del 21 al 25 de setembre del 2007, ha ratificat la immensa quantitat, tot justificant-la. Gaudeix el monarca de participacions en negocis d'arreu: a Sudamèrica de fonts d'energia, financers, de comunicació, papereres etcètera. No serà massa difícil esbrinar com ha aconseguit la fortuna fora

dels comptes i despeses de l'Estat, amb tota mena de negocis, més bruts que nets.

Ho sento no em penedeixo de dir-ho i que m'ho publiquin, sense cap mena de païra, cal donar la cara i denunciar realitats inacceptables. Com es pot justificar aquesta acumulació de cabals? El salari mitjà d'un treballador de l'Estat espanyol, és de 18.400 euros anuals. Que no em diguin que als presupostos hi consta, perquè no és veritat, només està justificada la xifra d'enriquiment il·lícit, amb fosques desraons. Ja és clar, que totes les altes jerarquies militars d'arreu, són les beneficiàries de la indústria d'armes i l'aeronàutica. -perquè no hi ha de participar monarquia espanyola d'aitals immorals guanys?

La reina d'Anglaterra, podrà justificar que en tres-cents anys ha tingut, fins i tot corsaris treballant per a ella. Recogitem, -meditem- totes les monarquies, quan les han

foragitades dels seus dominis, s'han mantingut sense trescar, amb una altura econòmica considerable: no cal fer pas balanç i pensem en el fill d'Alfons XIII, pare del Joan Carles I, amb les seves esplendoroses estades a Roma i Portugal.

Tanmateix, qualcú ens pot dir que és més ric Bill Gates, -ara i aquí no pretenc jutjar aquest home- haurem de recordar que el monarca de qui escric no ha aportat cap avenç a la societat, com ho ha fet el Gates. Ans al contrari és el valedor d'un estat hereu de la dictadura i continuador factual d'ella. Queda encara més escandalós els mesells obsequis de vaixells, o del que sigui, per classes agemolides, ben col·lvinclades davant del poder, i que només volen, estintolar-se encara més fortament com a dominants a través d'afalagar al monarca.

El Rei En Jaume: el rei que ens uneix a tots

Tots els pobles del món veneren el seu origen, i se'n serveixen per legitimar allò que són avui. 'Els nostres ancestres els gals...' recitaven, o qui sap si reciten encara, els improbables xiquets francesos de la Polinèsia mentre Braveheart continua fent somniar els escocesos, o els Pares Fundadors són invocats en el debat electoral americà fins i tot pel primer descendent d'africans que aspira a arribar a la Casa Blanca. **Ho hauríem de saber també nosaltres que demà tenim una cita amb la història, amb els vuit-cents anys rodons del rei que va assentar les bases de la nació que som avui, el Rei En Jaume.**

Especialment per als valencians i els mallorquins el Rei En Jaume ho és tot. El rei fundador, 'el Barceloní' com el designaven els andalusins, ens va dur literalment ací on som. Fuster va afirmar que dir-nos valencians era la nostra manera de ser catalans. Però Nadal Batle ho va explicar d'una manera amb què encara estic més d'acord: és perquè fórem catalans que som valencians. **El nostre origen és el nos-**

tre sentit. És perquè fórem que som. Fórem regnes independents per la seua voluntat, sense gens de submissió, igual els uns als altres, però també fórem i ens reconeguèrem com un sol poble, especialment per la força de la llengua que ell parlava, en la qual va dictar el 'Llibre dels fets' i els Furs, la qual va portar pràcticament a cada poble que avui encara la parla. **La nació que som avui, de Salses a Guardamar, no té cap arquitecte comparable a Jaume I;** beu directament de la seua vida.

En el futur serem allò que voldrem ser. És el futur i no pas el passat que compta. I és pel futur, pel nostre futur, que treballem cada dia de cada any. Però un dia tan especial com demà no pot passar de llarg sense més ni més. Ni que siga perquè la batalla pel Rei En Jaume, pel 'bon rei' que la meua àvia Rita honorava fins i tot en la fosca nit de Franco, la vam guanyar, com bé explica Pau Viciano. No era una batalla òbvia, i va ser potser la principal victòria dels patricis de la Renaixença. Contra la desmemoriada València del Cid que maldaven a imposar-nos es va alçar la València de Jaume

ar-nos sobre la nostra unitat i a treballar la nostra diversitat. Ens uneix.

Per això tot d'institucions de tota mena, classe i condició, li retransmeten homenatge demà. Començant pel govern valencià i pel de les Illes i acabant per la comunitat internauta, pel nou país.cat que també assenta els seus fonaments en aquell xiquet nascut a Montpeller que va tombar per sempre cap al sud la nació que som.

Vicent Partal

I. I amb ella l'estàtua del Parterre amb la mà del Conqueridor assenyalant Barcelona i les senyeres, qualssevol i totes, i els dracs alats als escuts, els rats-penats eixits de l'elm de qui baixà del cavall i besà la terra quan va veure voleiar sobre les portes de València les quatre barres. **Avui el seu record és un cordó umbilical que ens relliga,** com la mata de jonc que explicava Ramon Muntaner, **perquè ni els valencians més anticatalanistes no poden esquivar la seua figura central en la història comuna de tots. I perquè la seua presència és molt més que un record històric. És una promesa de futur. Ens obliga a interrog-**

"El nostre origen és el nostre sentit. És perquè fórem que som. Fórem regnes independents per la seua voluntat, sense gens de submissió, igual els uns als altres, però també fórem i ens reconeguèrem com un sol poble, especialment per la força de la llengua que ell parlava, en la qual va dictar el 'Llibre dels fets' i els Furs, la qual va portar pràcticament a cada poble que avui encara la parla. **La nació que som avui, de Salses a Guardamar, no té cap arquitecte comparable a Jaume I;** beu directament de la seua vida."

PERE FELIP I BUADES

Amb els discursos de la seva missa-mitinen la madrilenya plaça Colón, els bisbes han obert l'ofensiva electoral del PP. El cardenal de València Garcia Casco, denuncià que els poders públics “soscaven i denigren a la família”, amb la qual cosa violen la Constitució i condueixen a “la dissolució de la democràcia”.

“La cultura del laïcisme radical és un frau i un engany, no construeix res, sols desesperança pel camí de l'avort i el divorci exprés.

El cardenal de Madrid, Rouco, denuncià que els lleis vigents afavoreixen “la formació d'un medi ambient” creixent on “se fomenten des de les edats més primerenques pràctiques i estils de vida oposats al valor de l'amor indissoluble i al respecte incondicional a la vida i a la persona des del moment de la seva concepció”.

Segons ell, aquest és el problema més greu de els societats europees. La qual cosa connecta amb la preocupació del nou Tractat Europeu per protegir les religions, trepitjant la llibertat

de consciència.

Se recolzà en Rouco en el missatge del Papa la institució familiar” “fundada en la unitat indissoluble entre un home i un dona” “amença els fonaments mateixos de la pau”.

I acabà mitiner, reclamant que “la consciència social de la societat espanyola giri, i giri prest, tant en la opinió pública com en la valoració política i en la legislació de l'Estat.

Amb aquesta cridada descarada a votar el PP paguen allò que els ha donat el Govern contrariant als electors socialistes: les cessions amb lleis educatives, en el dret a l'avort i a l'eutanàsia, i l'augment de milions en la finançació estatal d'aquesta religió i els seus centres d'adoctrinament.

La Comissió Executiva del Partit Socialista ha respost als bisbes que “Tota confessió religiosa te plena autonomia en el seu ordre doctrinal respecte d'aquells que hi participin, però és la societat la que te, a través dels seus representants, la potestat d'ordenar els principis de la llibertat individual i de convivència per a tots els ciutadans. Sols aquells qui deliberadament ignoren o no respecten aquests principis s'aparten dels fonaments essencials de la

democràcia. Ve a reconèixer que l'Església i la democràcia són incompatibles.

Efectivament, el missatge del Papa, abans esmentat pels oradors de la Plaça de Colón afirma que la “norma moral natural”, tal com la defineix l'Església Catòlica i només ella, és la “base de la norma jurídica”. D'aquesta manera l'Església se situa per damunt de les decisions dels ciutadans i dels parlaments. Amb la qual cosa blinda els seus negocis educatius, el manteniment del seu aparell, els seu immens patrimoni, la seva acció en els mercats especulatius que quedà de manifest amb el cas Gescartera.

Se comprèn que els bisbes s'identifiquin amb la Monarquia (que també s'esforça per posar-se per damunt dels representants elegits pel poble) i sobretot amb la Unió Europea, entitat antidemocràtica, inspirada amb les doctrines corporatives del Vaticà.

El punt dèbil del comunicat del PSOE és que reivindica la Constitució, i aquesta mateixa Constitució és esgrimida pels cardenals, crec que amb raó, com a base dels seus privilegis.

El cas és que els bisbes van de creuada, i al seu costat sectors del capital financer, de totes

les forces reaccionàries, intenten desallotjar al Partit Socialista per posar altra volta el seu govern, el del PP. Pensen que sols així enterraran allò que significà el 14 de març de 2004.

Ala vegada, no obstant això, els financers, El Vaticà, l'aparell franquista de la Monarquia, segueixen pressionant en Z i al PSOE a fi que col·laborin des del Govern o des de l'oposició, en mantenir els seus privilegis fent pagar a la majoria l'enfonsament econòmic —com mana Brussel·les— i enfrontant als pobles.

En canvi, **els treballadors no poden seguir així. Veient al Govern encalçat, insultat, i vexat per institucions a les que ha donat tots allò que demanaven sacrificant les exigències de la majoria, salta a la vista que és indispensable emprendre un altre camí, una vertadera política socialista. Per ara, els dirigents no semblen disposats a donar aquest gir (¿és que prefereixen arriscar-se a perdre les eleccions, a que —guanyant o perdent— Brussel·les i els franquistes enfonsin aquest país?) Però els treballadors necessiten que les seves organitzacions necessiten que les seves organitzacions se comprometin a aixecar un govern**

que garanteixi la democràcia, els drets dels treballadors i dels pobles, tallant el sotmetiment a les institucions reaccionàries que sabotegen el més petit progrés.

El lo tocant a la religió, cal exigir que l'Estat garanteixi la llibertat de consciència, que inclou la llibertat religiosa, però si l'Estat fomenta religions i finança esglésies, se posa al servei d'instàncies privades i permet que poders reaccionaris impedeixin la democràcia.

Deman, a través de les planes de l'ESTEL, als candidats en les properes eleccions: ¿Se pot governar per a la majoria sense separar Església i Estat, sense trencar la subordinació a les forces reaccionàries, a la Unió Europea, a la Monarquia, per fer una política socialista?

Per tal d'aglutinar a la gran majoria i derrotar a la reacció pepera i episcopal, els candidats que parlen en nom dels treballadors i de la democràcia s'han de comprometre a no subordinar les exigències de treballadors i pobles a aquestes institucions.

Qualsevol passa de ruptura amb elles mereixerà el recolzament de tots aquells que s'identifiquen amb el socialisme i el progrés.

**PENSA-HO...
TRIA
PRODUCTES
LOCALS**

**PENSA-HO...
TRIA
PRODUCTES
LOCALS**

**PENSA-HO...
TRIA
PRODUCTES
LOCALS**

Perquè som el que menjam.

Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Agricultura i Pesca

www.illesbalearsqualitat.com

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Els Premis Ciutat de Palma i la memòria històrica de la lluita antifeixista en els anys seixanta

La convidada de Nanda Ramon a participar com a membre del jurat de novel·la dels Ciutat de Palma d'enguany m'ha fet recordar un munt d'històries de fa quaranta anys quan tots nosaltres, molts dels membres dels que posteriorment seria anomenada "la generació literària dels setanta", començàvem a escriure, a publicar i també, a vegades, a guanyar els primers premis literaris

Aquests dies s'han fet públics els noms dels membres dels jurats dels diferents Premis Ciutat de Palma d'enguany. El jurat del Premi Joan Alcover de poesia estarà format pels escriptors Miquel Bezares, Miquel Cardell, Sam Abrams, el valencià Josep Piera i el premi Ciutat de Palma de l'any passat, Pere Joan Martorell. El de narrativa estarà conformat pel guanyador del Llorenç Villalonga 2006, Melcior Comes, i els escriptors Neus Canyelles, Miquel López Crespí, Pere Antoni Pons i Maite Salord. La dotació econòmica d'ambdós guardons –premis per a obres en català, ja que s'ha suprimit la participació d'obres en castellà— és prou elevada: 24.000 euros per al de Narrativa i 12.000 per a la modalitat de Poesia. El termini per a presentar les obres finalitza el 2 de novembre.

Hi ha igualment uns premis bilingües. Un és el de Crítica Literària, el jurat del qual és compost per Pilar Arnau, Francisco Díaz de Castro, Ramon Díaz i Villalonga, Sebastià Perelló i el valencià Francesc Mira. El d'Arts Plàstiques; Martín Chirino, Berta Sichel, Santiago Muñoz, Neus Cortès, Erwin Bechtold i Manuel Oliveira en formaran el jurat.

Nanda Ramon em convidà a participar-hi fa solament unes setmanes. És evident que no vaig tenir cap inconvenient a acceptar l'amable convidada, que em feia recordar la meua relació personal amb els Premis Ciutat de Palma. Una relació que començava ja fa molts d'anys, quan, a començaments dels anys setanta, guanyava el Premi de Teatre amb l'obra *Autòpsia a la matinada*; anys després, el 1991, obtindria el de Narrativa amb l'obra *Diari de succeïts de Mallorca*, una obra, per cert, que encara roman inèdita i que un dia d'aquests hauria de mirar de publicar.

Quan t'adones de com ha anat passat el temps d'ençà els teus primers escrits ara farà prop de quaranta anys, no te'n pots avenir. Quaranta anys d'ençà els primers articles publicats a la premsa de Palma! Trenta-cinc anys dels primers premis literaris guanyats a Alacant, el Car-

les Arniches de teatre en català per l'obra *Ara a qui toca?*; el Ciutat de Palma de Teatre per l'obra *Autòpsia a la matinada*; i el Premi Ciutat de Manacor pel recull de narracions *La guerra just acaba de començar*; el Premi Especial Born de teatre per l'obra *Les Germanies*... Són els anys en els quals Guillem Frontera guanyava igualment el Ciutat de Palma de Poesia (1965) amb el poemari *El temps feixuc*, el Ciutat de Palma de novel·la de l'any 1968 amb *Els carnisseres* i el Ciutat de Manacor 1969 amb una novel·la curta que portava per títol *Cada dia que calles*.

Parlar de la literatura catalana de finals dels seixanta a Mallorca és parlar igualment de Gabriel Janer Manila, que amb la novel·la *L'abisme* obtenia el Ciutat de Palma de novel·la de l'any 1996; o d'Antònia Vicens, guanyadora amb *Banc de fusta* d'un premi a Cantonigròs (1965) i el Sant Jordi de novel·la de l'any 1967 amb *39° a l'ombra*.

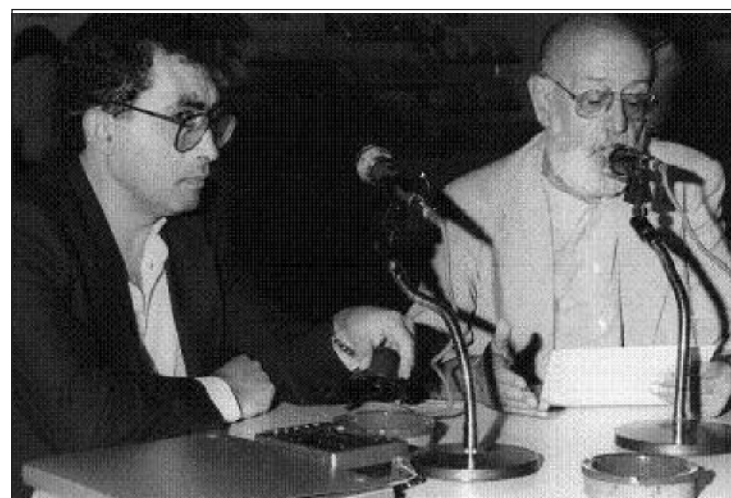
La convidada de Nanda Ramon a participar com a membre del jurat de novel·la dels Ciutat de Palma d'enguany m'ha fet recordar un munt d'històries de fa quaranta anys quan tots nosaltres, molts dels membres dels que posteriorment seria anomenada "la generació literària dels setanta", començàvem a escriure, a publicar i també, a vegades, a guanyar els primers premis literaris com he dit una mica més amunt.

Tot plegat em fa recordar que les meves primeres experiències literàries tenen relació, com les de molts d'altres membres d'aquesta generació, amb uns inicials contactes amb Josep M. Llompart. Era a mitjans dels anys seixanta, una època en la qual ja portava algun temps fent de corresponsal clandestí de Ràdio Espanya Independent. Posteriorment vaig conèixer els escriptors Guillem Frontera, Jaume Pomar, Miquel Bauçà, Joan Manresa, Alexandre Ballester; els pintors Gerard Matas, Miquel Àngel Femenies, Gabriel Noguera, Miquel Morell; el fotògraf Antoni Catany... Són els anys de la Nova Cançó, amb els primers recitals a Palma de Maria del Mar Bonet, Raimon, Ovidi Montllor, Quico Pi de la Serra, Joan Ramon Bonet, Miquelina Lladó i el mateix Gerard Matas que, en aquell temps, també musicava els poetes catalans. Cap a finals dels seixanta vaig començar les meves col·laboracions literàries a les pàgines de cultura del diari Última Hora. Tot plegat, la col·laboració a la premsa, el fet de treballar a diverses llibreries, l'herència familiar, amb un oncle que havia cone-

gut Miquel Costa i Llobera, les amistats juvenils, els contactes amb Josep M. Llompart i altres escriptors mallorquins, m'anaren decantant cada vegada més envers el conreu, primer, del teatre i, posteriorment, de la poesia, la narració curta i la novel·la. A sa Pobla, l'exemple diari d'un escriptor de la vàlua d'Alexandre Ballester també fou decisiva per a anar consolidant les meves primeres inquietuds culturals. L'Obra Cultural Balear, fundada per Francesc de B. Moll a començaments dels anys seixanta; les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que coordinava el meu bon amic Jaume Adrover; la militància en organitzacions clandestines antifranquistes, van condicionant aquells primers escrits. Són els anys que aprofundim en l'obra dels clàssics catalans, espanyols i estrangers, i en bona mesura ens consideram hereus del mestratge de Bartomeu Rosselló-Pòrcel i Gabriel Alomar. Ens sentim prou identificats amb l'obra de Jaume Vidal Alcover, Blai Bonet i el mateix Josep M. Llompart. Record que anava a mostrar els meus primers escrits a Josep M. Llompart, al despatx que tenia a l'Editorial Moll, en el carrer Torre de l'Amor. Va ser ell que encoratjà molts dels autors de la generació literària dels setanta.

A ran les vagues d'Astúries de 1962, fer-ne pintades en solidaritat em costà les primeres detencions per part del Brigada Social de règim franquista. I també interrogatoris per part de la Brigada d'Informació de la Guàrdia Civil. De totes aquestes inicials accions antifeixistes i dels problemes que em comportaren –i de rebot a la meua família—, en parla l'historiador Joan Mas Quetglas en el llibre *Els mallorquins de Franco. La Falange i el Moviment Nacional* (Palma, Documenta Balear, 2003). Hi trobareu una interessant referència a la pàgina 142

Com he escrit en un altre article, la participació en els Premis Ciutat de Palma com a membre del jurat de novel·la en els

Josep M. Llompart i Miquel López Crespí, dos importants activistes culturals en la lluita per la llibertat i en defensa de la cultura de Mallorca.

Premis Ciutat de Palma m'ha fet recordar aquells anys de finals dels seixanta quan, juntament amb Guillem Frontera, Antoni Vidal Ferrando, Maria Antònia Oliver, Llorenç Capellà i Gabriel Janer Manila, entre molts d'altres companys i companyes del gremi, començàvem a escriure. Quaranta anys d'escriure, de col·laboracions a la premsa, d'alegries i patiments d'ençà aquells llibres i premis literaris de finals dels seixanta i inici dels setanta!

No és estrany que els records i les emocions del passat tornin de cop, amb força inabastable.

Aleshores tots érem molt joves; la majoria dels escriptors del que s'ha anomenat "la generació literària dels Setanta" havíem nascut a mitjans dels quaranta i, evidentment, tant l'obra literària com les actituds polítiques que ja teníem alguns membres del gremi eren completament condicionades pels records familiars de la guerra i les vivències de la postguerra, per la lluita antifranquista i per la defensa aferrissada de la cultura catalana, marginada i perseguida per l'Estat.

Si pens en les circumstàncies que m'impulsaren a escriure, hauré de recordar com era –i com érem tots nosaltres!— a mitjans dels seixanta quan a Mallorca es començaven a posar les bases de l'OCB i a València Raimon creava el que serien els "himnes" del jovent de finals dels seixanta: aquelles cançons màgiques, poètiques i absolutament revoltades contra l'establert com eren "Al vent", "Diguem no" o, en el vessant amorós, "Treballaré el teu cos". Més tard Raimon posaria música a Salvador Espriu i Ausiàs March, entre molts d'altres poetes catalans. Però això ja és una altra histò-

ria.

A ran les vagues d'Astúries de 1962, fer-ne pintades en solidaritat em costà les primeres detencions per part del Brigada Social de règim franquista. I també interrogatoris per part de la Brigada d'Informació de la Guàrdia Civil. De totes aquestes inicials accions antifeixistes i dels problemes que em comportaren —i de rebot a la meua família—, en parla l'historiador Joan Mas Quetglas en el llibre *Els mallorquins de Franco. La Falange i el Moviment Nacional* (Palma, Documenta Balear, 2003). Hi trobareu una interessant referència a la pàgina 142.

Sortosament, en els interrogatoris que em feren al tenebrós cau de la Social en el carrer de la Soledat número 8, i posteriorment en unes altres detencions fetes pel Servei d'Informació de la Guàrdia Civil de la caserna del carrer de General Riera, no sortí mai a rotllo la meua corresponsalia amb Ràdio Espanya Independent. Qui sap que m'haurien fet i que m'hauria pogut succeir si ho arriben a saber!

Aleshores ja portava molts d'anys de corresponsal d'aquella emissora antifranquista que emetia, controlada pel carrillisme, des de Bucarest. Però els sicaris polítics del règim mai no descobriren aquesta activitat clandestina. Ni la Brigada Social ni la Guàrdia Civil no s'assabentaren de la meua feina periodística d'oposició al règim, i si ho sabien —cosa que dubt—, mai ho digueren ni em demanaren res en els interrogatoris d'aquells anys. Possiblement vaig tenir molta sort o també, el més probable, és que funcionaren les mesures recomanades per antics militants antifranquistes, companys i companyes de provada experiència en aquestes tasques de burlar la vigilància dels botxins. En referència als articles que enviava, i per dificultar a la policia la tasca d'investigació que poguessin portar a terme, hom havia de destruir els primers originals i enviar solament la tercera o quarta còpia de l'escrit a fi que el paper de calcar difuminàs els caràcters de la màquina

d'escriure emprada. D'aquesta manera era quasi impossible, malgrat que l'escrit caigués en mans de la Social, que aquest pogués certificar que s'havia picat amb tal o qual màquina d'escriure.

Així i tot, no cal dir-ho, els escrits sempre eren signats amb pseudònim —mesura bàsica i imprescindible!— i, precisament per aquesta causa, ni els mateixos receptors dels articles sabien el nom dels corresponsals.

Cap a mitjans dels anys seixanta, a part del compromís amb la lluita antifeixista, ja érem plenament conscients de l'esbatussada que significà el franquisme quant a la destrucció de la cultura catalana.

Tot es feia l'anonimat més absolut. Enviava a Bucarest —via París, Roma o Estocolm— les informacions més diverses, tot allò que imaginava que podia fer mal a la dictadura. El que sentia al carrer, a la botiga, a l'autobús, en els mercats, damunt la constant pujada del cost de la vida, l'encariment del pa, dels transports, la manca d'equipaments sanitaris, les reduïdes pensions per a la gent gran, l'atur, la quasi inexistència d'habitatges socials, la prepotència dels vencedors, les mentides damunt la història que sortien en aquella premsa censurada, escrita per falangistes i fidels pixatinters del franquisme... Llegia amb cura aquells fulls infectes, anticatalans i anticomunistes, plens de lloances al *Caudillo*, a les "grans realitzacions del règim". Llegint entre línies podies trobar indicis d'alguna deficiència, defectes, problemes no resolts per les autoritats que, invariablement, una vegada comprovats, et servien per a fer arribar les informacions del que s'esdevenia a Mallorca a la resta de l'estat i del món.

Vist amb perspectiva històrica, ara que han passat més de quaranta anys, la ràdio era per a nosaltres el que ara pot ser Internet per a les joves generacions: poder sentir les informacions procedents de qualsevol indret del planeta! Que els nostres escrits poguessin ser escoltats per perso-

nes residents a Londres, Madrid o l'Hospitalet de Llobregat! Vivíem immersos en aquell món de lluita contínua, solidaris amb els altres corresponsals, els de Catalunya Principat que, juntament amb els del País Basc i Galícia, tenien programes especials en les llengües respectives. Mai no vaig entendre per què els carrillistes mai no situaven les Illes dins el marc nacional de Catalunya. Imagín que deu ser per la pròpia història de l'estalinisme i el neoestalinisme a la nostra terra: aquí sempre hi ha hagut una delegació típicament espanyola del PCE; mai un projecte que tengués certes connotacions nacionals, com va ser el cas del PSUC, tant en la guerra i la postguerra, com més endavant en la transició.

Tot el material s'enviava a les adreces que donava la mateixa ràdio i eren, ho vaig saber posteriorment, seus del PC francès (bulevard Poissonnière, a París) i del PC italià (via de la Botegle Oscure, a Roma). Hi havia també un apartat de Suècia el número del qual ja no record. Havies de posar a la capçalera de l'article "Per a Ràdio Espanya Independent", i de seguida, pel que vaig constatar, ho enviaven via aèria a Bucarest, on Ceausescu i el PC de Romania donaven una substanciosa subvenció als carrillistes espanyols. Particularment, i ho he deixat escrit en nombrosos articles, mai no vaig militar amb els carrillistes malgrat haver tengut una certa relació amb les joventuts de Santiago Carrillo, concretament en els anys 62-63, unes dates en les quals, segurament, encara no militava al PCE cap dels dirigents "històrics" illencs, exceptuant els que procedien dels temps de la república i de la postguerra; els pocs que se'n salvaren de la repressió. Els altres, els més joves, aquells que serien les "stars" aviciades pel franquisme reciclat en temps de la transició, encara devien ser ben lluny de tenir cap idea de militància política.

Cap a mitjans dels anys seixanta, a part del compromís amb la lluita antifeixista, ja érem plenament conscients de l'esbatussada que significà el franquisme quant a la destrucció de la cultura catalana. Les

meves primeres dèries literàries sorgeixen en aquells anys. Segurament per influència familiar: el pare i els oncles eren lectors aferrissats. A la guerra, el pare, Paulino López, era membre actiu dels destacaments de la cultura, i formava d'aquelles improvisades companyies d'actors i actrius afeccionats muntades pel Comissariat de Cultura. Era un bon rapsode, el pare, i, en la postguerra poblada, quan es reunia a casa amb alguns dels presoners republicans que s'havien casat amb al·lotes de la vila, el vaig sentir sovint recitant Federico García Lorca, Miguel Hernández, Pablo Neruda, Rafael Alberti, Pedro Garfías i tants i tants poetes antifeixistes dels anys trenta.

El 1966, l'any que Guillem Frontera havia guanyat el premi Joan Alcover de poesia amb el poemari *El temps feixuc*, jo entrava en contacte amb Josep M. Llompart, un contacte que marcaria ja per sempre la meua dedicació a la literatura, ja que va ser el primer lector dels meus originals, el que primer detectà els inicials defectes i virtuts. Llompart és, juntament al meu oncle José i el pare Paulino, ambdós combatents en l'Exèrcit Popular de la República, qui em recomana els llibres que marquen la nostra adolescència i joventut.

De 1965 a 1968 participam com a oients fervorosos en les famoses Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que organitza el nostre bon amic i gran activista cultural Jaume Adrover. Es pot dir que aquells anys de les Aules, juntament amb les activitats que organitza l'OCB, els llibres de l'Editorial Moll i els inicials contactes amb Josep M. Llompart marquen l'inici de les meves incipients activitats culturals que, a nivell pràctic, es concretaran l'any 1969 amb les primeres col·laboracions literàries a les pàgines de Cultura del diari *Última Hora*.

Aquest mateix any de 1966 conec el pintor i escultor —també cantautor— Gerard Matas, i amb ell tota una sèrie d'amics i amigues que condicionaran la meua futura dedicació a la literatura.

El Consell General nordcatalà reconeix la llengua catalana com a 'llengua del país'

Dilluns, 4 de febrer de 2008

El Consell General dels Pirineus Orientals de l'Estat francès ha reconegut el català com a llengua nordcatalana de forma oficial. Ho ha fet mitjançant una Carta que es va aprovar el passat 10 de desembre, tot i que no ha transcendit a l'opinió pública fins que no ha sortit publicat al butlletí d'aquest òrgan. La Carta reconeix que la llengua catalana és una de les llengües d'aquest departament de l'Estat francès i reconeix l'Institut d'Estudis Catalans com a màxima autoritat lingüística d'aquesta llengua.

Tot i que el Consell General no disposa d'excessives competències —tot just en retolació de carreteres, escoles i afers socials—, les entitats nordcatalanes han remarcat el fet que un organisme l'Estat francès hagi reconegut per primera vegada i de forma oficial la llengua catalana. El director de la Bressola, Joan Pere Le Bihan, ha

anat més enllà i considera que aquesta Carta pot salvar el català a la Catalunya del Nord, sobretot pel que fa a la retolació a les carreteres. La Carta compromet al Consell a fer actuacions en favor de la supervivència de la llengua, a obrir línies d'ensenyament bilingüe català-francès, a impulsar la llengua en tots els àmbits i a cercar acords amb altres administracions franceses per a la seva promoció.

El portal Vilaweb parla també de les declaracions del vicepresident del Consell General, Marcel Mateu, que afirma que aquesta Carta no contradiu l'article 2 de la constitució francesa —que afirma que el francès és la única llengua de la república—, i que "no va contra la unitat de França

ni contra el francès", ja que té la seva base en la Declaració Universal dels Drets Humans i en la Carta Europea de les Llengües dites Regionals o Minoritàries, una carta que per cert l'Estat francès s'ha negat en repetides ocasions a ratificar.

LA SALVACIÓ EN JESUCRIST

2ª Part.

EN QUÈ CONSISTEIX LA SALVACIÓ ?:

-DÉU

✠ “Estretament relacionat amb el seu èmfasi sobre l’esclavatge de la voluntat està l’èmfasi de Luter sobre la predestinació, un tema del qual s’ocupa més a bastament al seu llibre escrit com a resposta a l’atac d’Erasmus. Deixa a banda l’enfocament escolàstic del tema i fa de Pau el seu punt de partida. Per a Pau era aqueix un tema de conhort, servat sempre dins el marc de la promesa de Déu i del compliment de la seva fita evangèlica. Per a Luter era un aspecte de la gràcia de Déu, un corol·lari de l’Evangeli, proposat i pensat per Déu per a l’home. Era la salvaguarda perfecta front a qualsevol mena de religió d’obres o de comerç-amb-els-mèrits; era...el teocentrisme de l’Evangeli front a l’antropocentrisme de la religió, preservava l’objectivitat del regal d’un de Déu de gràcia, i salvava l’home de la subjectivitat de la pròpia justificació per les obres, mèrits i creença en la seva honestat de base” (“Luter”, 1968, James Atkinson).

✠ “Sóc Seu per compra i sóc Seu per conquesta; sóc d’Ell per donació i sóc d’Ell per elecció; sóc Seu per acord i sóc Seu per matrimoni; sóc totalment d’Ell; sóc peculiarment d’Ell; sóc universalment d’Ell; sóc eternament d’Ell. Una volta vaig ser un esclau però ara sóc un fill; una vegada vaig ser fill de la ira, un hereu de l’infern, però ara sóc un hereu del cel; una volta vaig ser un servent encadenat per Satanàs però ara sóc home lliure de Déu; una vegada em trobava sota l’esperit d’esclavatge però ara estic sota l’esperit d’adopció que em precinta en la remissió dels meus pecats, en la justificació de la meua persona i en la salvació de la meua ànima” (Thomas Brooks, 1608–1680, autor purità anglès).

✠ “Ja que s’empara en mi, Jo el salvaré,

el protegiré perquè coneix el meu nom.

Sempre que m’invoqui, l’escoltaré,

estaré vora d’ell en els perills,

el salvaré i l’ompliré de glòria;

saciaré el seu desig de llarga vida,

li mostraré la meua salvació” (Psalms 91:14-16, els

psalms generalment són de ca. 1000 a. C.).

-ESPERIT SANT

✠ “Ens ha salvat no per les bones obres que podíem haver fet, sinó pel seu amor, mitjançant el bany regenerador i el poder renovador de l’Esperit Sant” (Lletra de Pau a Titus, 3:5, ca. 65).

✠ “Quan Déu treballa en nosaltres, la nostra voluntat, en ésser canviada i dolçament inspirada per l’Esperit de Déu, el nostre desig i els nostres actes, no actuen per obligació, sinó per pròpia responsabilitat” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

✠ “Totes les vegades que diem: ‘Crec en l’Esperit Sant’, volem dir que creiem que hi ha un Déu viu capaç i disposat a introduir-se dins la personalitat humana i canviar-la” (*Cristianisme Senzill*, 1954, de John Bertram Phillips, 1906-1982, escriptor, clergue i traductor bíblic anglès).

✠ “Crist fou qui em donà esperança, la qual és ell mateix (i) es revelà a si mateix en mi, i em donà el seu esperit i la seva gràcia, que jo trobí suficient... ell fou qui s’obrí a mi quan jo callava i no tenia ni esperança ni fe” (“*The Journal of George Fox*”, fundador anglès de la Societat d’Amics –quakers– nat a Drayton-in-the-clay, ara Fenny Drayton, Leicestershire, 7-1624, mort a Londres, 13-1-1691).

✠ “No és la tempesta ni el terratrèmol ni el foc, sinó la veu encara petita de l’Esperit la que continua el treball gloriós de salvar ànimes” (Robert Murray McCheyne, 1815-1843, predicador escocès).

R. M. McCHEYNE.

JOAN CALVÍ.

-ESPERIT SANT I BÍBLIA

✠ “Les Escriptures seran al capdavant suficients per a un coneixement de la salvació de Déu sols quan es funda la seva certesa a la persuasió interior de l’Esperit Sant. En efecte, aquests testimonis humans que existeixen per confirmar-ho no seran vans si, com a ajuts secundaris a la nostra feblesa, segueixen aquell Cap i Testimoni més alt. Però els qui desitgen provar als incrèduls que les Escriptures són la Paraula de Déu estan actuant de manera ximple, perquè això sols per fe pot ser conegut” (Joan Calví, 1509 Estrasburg-1564 Ginebra, teòleg de la Reforma, fundador d’un dels principals corrents protestants).

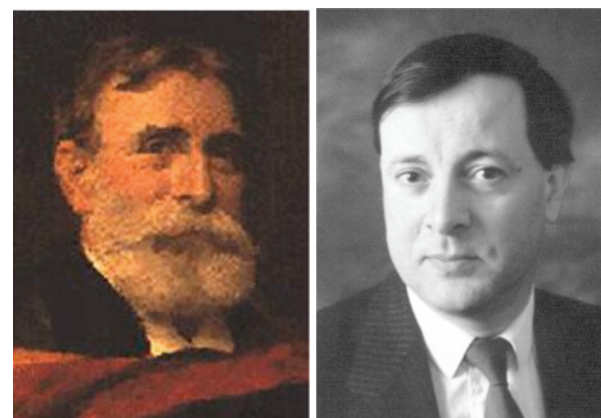
✠ “*Qüestió 4:* En què mostren les Escriptures que són la Paraula de Déu?

✠ *Resposta:* Les Escriptures es manifesten per a ser la paraula de Déu, per llur majestat i puresa; pel consentiment de totes les parts, i l’abast de la totalitat, que ha de donar tota la glòria a Déu; per la seva llum i poder de convèncer i convertir pecadors, per consolar i edificar els creients en la salvació: però l’Esperit de Déu porta el testimoni a través de les Escriptures al cor de l’home, perquè són les úniques que poden persuadir plenament que són la mateixa paraula de Déu” (“*Westminster Larger Catechism / Catecisme Major de Westminster*”).

-CRIST I FE

✠ “No és pas, parlant estrictament, ni tan sols la fe en Crist allò que salva, sinó Crist qui salva a través de la fe. El poder de salvar resideix exclusivament, no pas en l’acte de fe o en l’actitud de fe o la natura de la fe, sinó en l’objecte de la fe” (Dr. Benjamin Brecken-

ridge Warfield, 1851-1921, catedràtic de Princeton i mestre presbiterià de Kentucky).

B. B. WARFIELD.

A. E. MCGRATH.

✠ “Som justificats *propter Christum per fidem* –ço és, a compte del Crist, a través de la fe. La base de la decisió de Déu per a col·locar-nos en la relació correcta amb Ell resideix en el mateix Crist. Som justificats a compte de la Seua obediència durant Sa vida i la Seua mort a la creu. És a causa d’ell, i no per alguna cosa que hàgim fet o el que farem, que hem estat justificats per a Déu. Però el mitjà per a ser justificats és la fe. La fe és com un canal a través del qual els beneficis del Crist flueixen a nosaltres... ambdós la base externa i els mitjans interns de l’apropiació de la justificació han estat donats per Déu. La fe no és res que puguem atènyer; és un acte realitzat en nosaltres per Déu” (Alister E. McGrath, *1953, bioquímic, professor a Oxford i teòleg anglicà nordirlandès).

-CRIST

✠ “I així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l’home ha de ser enlirat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d’ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu” (Evangeli de Joan 3:15-17).

✠ “Li diu Jesús: -*Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?* Ella li respon: -*Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món*” (Evangeli de Joan 11:25-27, ca. 69-90 d. C.).

✠ “A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l’aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l’aigua, es van esglaïar i es digueren: -És un fantasma!

I es posaren a cridar de por.

Però de seguida Jesús els digué: -Coratge! Sóc jo. No tingueu por!

Pere li contestà: -*Senyor, si ets tu, mana’m que vingui caminant sobre l’aigua.*

Jesús li digué: -*Vine.*

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l’aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà d’enfonsar-se i cridà: -*Senyor, salv’m!*

A l’instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: -*Home de poca fe! Per què has dubtat?*” (Evangeli de Mateu 14:25-31, Mateu de Cafarnaüm, s. I, apòstol i evangelista galileu).

✠ “Vós sou misericordiós, Senyor, i voleu salvar-me. Jo sóc incapaç d’escapar de les mans dels enemics sense el vostre ajut” (Isaïes l’Anacoreta, s. IV-V, Scete, Egipte, a “*La guarda de l’intel·lecte*”).

✠ “Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l’ha ressuscitat d’entre els morts, et salvaràs” (Lletra de Pau als Romans,

10:9, ca. 58 de Corint estant).

✠ “Som incapaços per a cooperar en la nostra regeneració perquè hem de cooperar en l’obra del Calvari” (Iain Murray, escriptor evangèlic).

✠ “Oh banc segur en qui lo preu se paga

Del crim d’Adam i del món pecador,
i pont del pal on lo gran Salvador,
Penant lo cos, la deïtat amaga!
Armes reals e divinal bandera,
Esforç dels trists e devot estendard,
Feu mos desigs segur aquella part
Que fins a Déu demostra la carrera.
Host d’amargor i forn en se va coure
La carn del Just per amor immortal,
Estret congreny on la part animal
Del Rei dels reis morint se va recloure.
Oh, mirall clar on l’ànima devota
Lo bell semblant remira netament,
Hort de dolç fruit, on lo ver penident,
Sec per pecats, dins poc espai rebrota!
Llit dolorós i cambra tribulada,
I dels perduts molt piadós retret,
Amagatall on pot estar secret

Lo qui per crims té l’arma condemnada...” (*Obra devota de la Creu, feta a requesta de la senyora de mossèn Blanes*”, Pero Martines, aragonès constitucionalista damnat a mort per la mare de Ferran el Catòlic, Mallorca, 1463, per participar en el bàndol antimonàrquic en la Guerra Civil Catalana).

✠ “Nosaltres, que creiem en aquell qui va ressuscitar d’entre els morts Jesús, Senyor nostre, lliurat a la mort per perdonar-nos els pecats i ressuscitat per fer-nos justos” (Lletra de Pau als Romans 4:24-25, ca. 58 de Corint estant).

✠ “Imagineu-vos que esteu omplint una requesta per a anar al cel. Què inclouries en la teva llista de qualificacions? Sempre he cregut en Déu. La gent pensa que sóc una persona religiosa. He tractat de viure una vida bona. Vaig a l’església. No he fet res de veritablement dolent. Tinc amics que respondrien de mi... Esmentar qualsevol d’aquestes qualificacions en una sol·licitud per a entrar en el cel seria una indicació que no comprens la inutilitat de la religió. La única sol·licitud acceptable en el cel fos una que inclogués les següents qualificacions: No puc donar com a exemple cap mèrit propi. He estat pecador des que vaig néixer. No vinc en el meu nom sinó en el de Crist. Crec que Jesús és el Fill de Déu i el meu Salvador. He acceptat el seu sacrifici pels meus pecats. Crec que va ressuscitar d’entre els morts. He dipositat la meua confiança en Jesús perquè em salvi. Aquesta és la confiança que l’apòstol Pau, qui per a distingir entre la religió i Crist, va escriure: “*Perquè per gràcia sou estalvis per mitjà de la fe; i això no ve de vosaltres, perquè és do de Déu. No pas per obres, perquè ningú se’n pugui gloriejar, perquè som un poema d’Ell, creats en Crist Jesús per a bones obres, les quals Déu va preparar per endavant perquè hi caminàssim*” (Lletra de Pau als Efesis 2:8-10, de Roma estant, 62 ó 63 d. C.)” (No en consta l’autor).

SANT PAU DE TARS.

✠ “-¡Oh Senyor meu Jesucrist, qui volguist prendre mort e passió en l’arbre de la veracreu, per rembre natura humana, e a mi, pecadora! Te suplic que en vulles obrir los teus tresors donant-me una gota de les tues dolors, la qual me faça plànyer en general totes les injúries que jo, pecadora, contra tu he comeses en aquest present món. E suplic-te, Senyor, que em vulles donar dolor e compassió en lo meu cor, la qual me faça planyer les afliccions e penes les quals per mi, pecadora, volguist passar e sostenir. E faç-te infinides gràcies com me fas morir en hàbit e llei crestiana. E em penit de bon cor e de bona voluntat de tots los pecats e defalliments que he fets contra lo meu Creador e Senyor e contra mon proïsme. E atorg e confés que jamés no he viscut ni despès lo meu temps així com deguera, e tinc voluntat d’esmenar e de mudar en bé la mia vida, si Déu me donàs espai que vixqués. E crec que negú no pot ésser salvat sinó per los mèrits de la sacratíssima mort e passió de Jesucrist, e crec que per mi a salvar, e per rembre tot l’humanal llinatge del poder del diable, és mort lo Fill de Déu penjant en la creu, e faç-li llaors e gràcies dels grans beneficis que d’ell he rebuts en tota la mia vida. Senyor meu, la mort preciosa del meu senyor Jesucrist pos entre mi e los meus pecats, e entre tu e lo teu juí; en altra manera no vull entrar en juí ab tu. Senyor meu, la mort preciosa del meu senyor Jesucrist pos entre mi e la tua ira. Pare meu e Senyor, en les tues mans precioses coman lo meu esperit, car tu has remuda a mi, qui est Senyor de pietat e ple de molta misericòrdia. Senyor meu gloriós, tu has trencats e solts los meus lligams, emperò per amor d’açó a tu sacrificaré hòstia de llaor, e lo teu sant nom imvocaré; aquell de tot mon cor reclam, e la sua ajuda deman. E vaig-me’n en nom del Pare, qui m’ha creada a imatge e semblança sua, e en nom de Jesucrist, fill de Déu viu, qui per mi a rembre del poder del diable ha sofert cruel mort e passió, e en nom del Sant Esperit, qui en mi és escampat. E en nom dels sants àngels e arcàngels, trons e dominacions, principats e potestats, e en nom dels sants patriarques e profetes, apòstols, màrtirs e confessors, monges, vèrgens e viudes e continents, e de tots los sants e santes de paradís. Hui sia lo meu lloc en repòs e en pau, e la mia habitació sia hui alt en la ciutat gloriosa de paradís. ¡Oh Déu misericordiós, clement e piadós, que segons la multitud de les tues misericòrdies deleis los pecats dels penidents, e llesves per vènia e perdó les culpes dels crims passats! Atén e guarda benignament sobre mi, pecadora serventa tua, e açó per mèrits e pregàries de tots los sants benaventurats. Senyor, oges a mi, pecadora, qui ab confessió entrega, e ab tot mon cor demane a tu remissió de tots mos pecats. Renovella en mi, Pare molt poderós, tot ço que en mi per frevoltat de la carn és estat corromput e desitjat, e tot ço que per engan del diable és estat vençut e sobrat. Ajuny-me, Senyor, a unitat de la tua santa Església catòlica, e sia remuda de la tua santa redempció. Hages mercè, Senyor, dels gemecs de mi, serventa tua, qui no he haguda confiança en altra cosa sinó en la tua pietat e misericòrdia. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Noè del diluvi de les aigües; així delliura, Senyor, la mia ànima. Així com delliurist Elies e Enoc de la mort comuna del món, així vulles delliurar la mia ànima de tots los perills d’infern, e de tots los llaços, penes e turments d’aquell, e de llurs malvats habitants. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Isac del sacrifici e del coltell que Abram, son pare, tenia en les mans; e Lot, de la destrucció de Sodoma e de Gomorra; e Moisès, de la mà de Faraó, rei d’Egipte. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Daniel del llaç dels lleons; e los tres infants Sidrac, Misac, Abdenago, del foc de la fornall; e a Judic, de la mà d’Holofernes; e Abram, del foc dels caldeus; e Job, de les sues passions; e Susanna, del fals crim; e David, rei, de la mà de Saül e de Golies, gigant; e Sant Pere e Sant Pau, apòstols, del carçre e dels lligams en què eren posats; e Santa Tecla, del cruels turments. Així et plàcia, Senyor, delliurar la mia ànima de tot perill infernal, e ab tu la faces alegrar alt en los goigs perpetuel de paradís, en los qual se deliten les ànimes santes ara

e per tostemps. E coman-te, gloriós Senyor, la mia ànima, e prec-te que no vulles menysprear-la, car per la salvació sua davallist del cel en la terra. E regoneix, Senyor, la tua creatura no per déus estranys creada, mas per tu sols, Déu viu e verdader, car no hi ha altre Déu sinó tu, ni no hi ha Déu qui puixa fer les tues obres. Alegra, gloriós Senyor, la mia ànima de la tua preciosa presència, e plàcia’t que no et recorden les mies iniquitats antigues, ni les follies les quals ha conmogudes la furor e fervor del seu mal desig. Car justia, Senyor, que haja fallit e pecat, emperò lo Pare e lo Fill e el Sant Esperit he fermament confessat, e he tenguda ferma creença que tu est, e he adorat, lloat e glorificat a tu, qui est Déu totpoderós, e qui has fetes totes coses ab la tua sola paraula. Molt humilment te prec, Senyor meu, que no et recorden los pecats de la mia joventut, ne les mies ignoràncies, mas sies recordant de mi, pecadora, segons la tua gran misericòrdia. E en la glòria de la tua santa claredat sien-me obert los cels. A tu, Senyor meu gloriós, qui est Déu gran e poderós coman la mia ànima per tal que, morta al món, vixca ab tu, e dels pecats que he fets per frevoltat de la conversació humanal, tu, Senyor meu, me deneja ab la tua pietat e misericòrdia. E coman, Senyor, en les tues sagrades mans lo meu esperit, per ço de lo príncep de tenebres no em puixa noure, mas tu, Senyor meu misericordiós, lo’n defèn, e en ta guarda lo pren. E rep, Senyor, la mia ànima, qui torna a tu, e vist-la de vestidura celestial, e abeura-la de la font de la vida eternal, per tal que entre los alegrants s’alegre, e entre los sabents sàpia, e entre los sants màrtirs corona reba, e entre los patriarques e profetes s’alegre, e entre los sants apòstols Jesucrist seguir puixa, e entre los sants àngels la claredat tua veja, e entre los edificis de paradís goig perpetuel posseesca, e entre los querubins e serafins la majestat tua contemple. E rep, Senyor, l’ànima de la tua serventa, la qual del carçre d’aquest món te plau apellar, e delliura’m dels llaços e de les penes infernals. Senta, Senyor, la benaventurança del repòs del cel e de la llum eternal, e merite d’haver, ab los teus sants elets, vida e glòria perdurable. ¡Oh Déu complit de tota amor e bonea, al qual solament se pertany de perdonar, medecina de vida après la mort! Atorga’m, Senyor, que la mia ànima, llunyada e despullada dels vicis terrenals, sia col·locada entre la companyia per tu remuda. E coman-me a Déu, qui m’ha creada.

E dient aquestes e semblant paraules, la Princesa reté l’esperit al seu Creador. E fon vista gran claredat d’àngels en la sua fi, qui se’n portaren la sua ànima ab la de Tirant, qui aquí era present en la sua fi, qui l’esperava” (*“CDLXXVIII. Paraules de bé morir les quals dix la Princesa en la sua fi”*, les paraules de Carmesina són, al capítol 478 del Tirant, un exemple del concepte cristià calvinístic de penediment. Absoluta confiança en Jesu-Crist com l’únic Redemptor).

Agressions lingüístiques

Els mateixos fatxes forasters del PP que volen elegir llengua a Mallorca ho prohibeixen a Andalusia

Eleccions 9 de març

La proposta de Chaves d'ensenyar català en escoles andaluses desferma les ires del PP

Mariano Rajoy apel·la al "sentit comú" de Chaves i considera "il·lògic" que s'estudii en les escoles d'idiomes andaluses l'euskera, el català o el gallec. Arenas assegura que la iniciativa avala la discriminació

Joan Recasens Granada Ult. Act. 04.02.2008 -

Estudiar català a Andalusia pot ser possible. El candidat del PSOE a la presidència del govern d'Andalusia, Manuel Chaves, ha inclòs en el seu programa electoral per a les eleccions autonòmiques un proposta perquè la Junta es compromet a promoure l'estudi de les llengües cooficials de l'Estat, és a dir, el català, l'euskera i el gallec. D'aquesta manera, i segons publica El Mundo, amb aquesta iniciativa els socialistes andalusos pretenen facilitar als seus ciutadans la recerca de treball a qualsevol lloc de l'Estat.

El cap de llista de CiU al Congrés, Josep Antoni Duran i Lleida, ha aplaudit avui aquesta proposta: "Em sembla molt bé tot el que sigui enriquir-nos, a través del coneixement de llengües"

En concret, el programa estableix que la Junta "promourà l'ensenyament, en les escoles oficials d'idiomes, de les llengües espanyoles oficials, en aquells casos en els quals es doni una demanda accentuada, amb l'objectiu de facilitar-lo a aquells andalusos que ho necessitin per a la seva mobilitat laboral". Les reaccions no s'han fet esperar, i el president del PP andalusí i candidat a la presidència de la Junta, Javier Arenas, s'ha afanyat a denunciar que Chaves avala així la discriminació dels que no poden estudiar o accedir a qualsevol treball en castellà a Catalunya. En la mateixa línia, el líder del PP i candidat a la presidència del govern central, Mariano Rajoy, ha apel·lat avui al "sentit comú" de Chaves, i ha considerat "il·lògic" que s'estudii en les

escoles d'idiomes andaluses l'euskera, el català o el gallec. El PP català també s'ha pronunciat al respecte i assegura que la proposta del PSOE andalusí "li dona la raó" en les seves denúncies, ja que "es reconeix" que a Catalunya "cal garantir la llibertat i el bilingüisme". Així doncs, la candidata del PPC per Barcelona a les generals, Dolors Nadal, ha assegurat que amb aquesta idea el PSOE andalusí, que és autor de la iniciativa, deixa clar que "a Catalunya no es compleix ni la Constitució ni l'Estatut". El cap de llista de CiU al Congrés, Josep Antoni Duran i Lleida, ha aplaudit avui aquesta proposta. "Em sembla molt bé tot el que sigui enriquir-nos, a través del coneixement de llengües", ha afirmat Duran en declaracions a Onda Cero. Duran ha assegurat que si ell pogués aprendre "una altra llengua més" de les que ja parla, seria "perfecte", ja que "tot això és cultura i riquesa". José Antonio Sierra, membre de l'associació que va promoure la proposta sobre l'aprenentatge del català a Andalusia, que ha estat inclosa mitjançant una esmena en el programa electoral del PSOE-A, ha dit avui que el que és "sorprenent" és que s'ensenyi a l'estranger i no en altres territoris de l'Estat. Sierra ha explicat que l'Associació Diversitat i Convivència, creada fa quatre anys a Màlaga, va decidir dirigir-se als quatre partits polítics amb representació parlamentària a Andalusia per proposar-los que en els seus respectius programes electorals

incloguessin la proposta de l'ensenyament de totes les llengües cooficials de l'Estat en les Escoles Oficials d'Idiomes d'Andalusia. El PSOE ha estat l'únic, almenys fins ara, que s'ha fet ressò del suggeriment

de la citada associació. El portaveu ha explicat que l'objectiu de la proposta no és sols facilitar la mobilitat laboral i estudiantil dels andalusos que traslladen la seva residència a comunitats autònomes bilingües, sinó permetre que els catalans, gallecs o bascos que viuen a Andalusia puguin aprendre la seva llengua materna. Igual que el Cervantes Aquests mateixos objectius són els que van moure a l'Institut Cervantes a impartir les esmentades llengües en aquells centres on hi hagués demanda, una iniciativa que es va oficialitzar en la dècada dels noranta i que va ser abonada pel PP, segons ha assegurat Sierra, que ha mostrat la seva sorpresa per algunes de les interpretacions que s'han fet de la proposta. Sierra, que va ser director de l'Institut Cervantes a Dublín i que actualment està jubilat, ha explicat que ja el 1975 es van anunciar cursos d'espanyol, català, gallec i euskera en aquell centre, encara que només es va impartir el de català perquè no hi va haver suficient demanda per a la resta. Després d'estar diversos anys a l'estranger com a professor de castellà, Sierra va tornar a Espanya i va decidir crear la citada associació al comprovar que no existia ni un sol centre públic en què s'ensenyessin les llengües cooficials, i per això que ha considerat "un pas endavant molt gran" que la proposta de l'associació s'hagi inclòs en un programa electoral.

Reproduït de www.avui.cat

Agressions lingüístiques

Els atacs contra el català per part d'alguns sud-americans està provocant la reacció dels catalanoparlants

PER LA MANCA DE CATALÀ ALS BARS

"Que se'n tornin a la seva merda de països"

Enric Vila, amb Heribert Barrera, en un acte sobre Francesc Pujols

El periodista Enric Vila es pregunta en el seu bloc si "tan difícil és aprendre's els noms dels productes que serveix un bar, o una botiga, en català?" després que, en un establiment del Turo Park de Barcelona, una cambrera no entengués la seva comanda: "Un cafè i un entrepà de pernil dolç, sis-plau", li demanés "en castellano" i ell repliqués "no. Lo siento. No es nada personal pero no. Si quieres te lo digo despacito y verás que nos entenderemos: un cafè i un-entrepà-de-pernil-dolç".

Vila es pregunta també "si els amos dels comerços trien el personal tenint en compte l'aspecte físic, i no tindran cap problema per discriminar un borni, un coix o algú que, senzillament, tingui un físic desagradable, per què ha de ser cap discriminació racista i horrible demanar una mica de català? Jo crec, que tot el contrari, el que és racista i xenòfob és no preocupar-se d'aquest punt. I que caldria començar a demanar cartes de reclamacions i denunciar tota aquesta colla de comerciants fills de puta que, per guanyar dos duros de més, contribueixen a continuar l'intent de genocidi cultural que ja fa tants anys que resistim".

Reproduït de www.e-noticies

Maria Antònia Munar i els escriptors mallorquins: Miquel López Crespí

...aquest escriptor i polític pobler manté un compromís important per la llibertat del nostre poble i per la defensa del català. Podem considerar-lo un escriptor rebel i, amb afecte, vos diria d'ell que és un escriptor guerriller i insubmís, tenint en compte la seva condició marxista. (Maria Antònia Munar)

Literatura mallorquina i compromís polític

Presentació de *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort)

Per Maria Antònia Munar

<http://pobler.baleaerweb.net/post/35860>

Pere Felip i Buades, cap de llista al Congrés dels Diputats per la Coalició Treballadors per la democràcia

“Fan falta lleis i acords que protegeixin a la immensa majoria social”

L'incombustible Pere Felip i Buades, cap de llista al Congrés dels Diputats per la Coalició Treballadors per la Democràcia, ens manifesta això que segueix:

“¿Com és possible que les resolucions dels màxims òrgans dels nostres sindicats ens deixin al paio d'allò que cada u pugui obtenir, quan tots els treballadors i jubilats estan per la carestia de vida? Als tancaments i deslocalitzacions se suma la pèrdua d'ocupació en la construcció i els serveis. La manca d'inversió en educació, en sanitat, en serveis socials, rebenta els serveis públics. I la nova Llei Hipotecària, lluny d'ajudar als milions de famílies entrampades, beneficia, altre vegada, als bancs, que “milloren la seva capacitat de financiació” i als notaris que continuen assegurant se els seus guanys”.

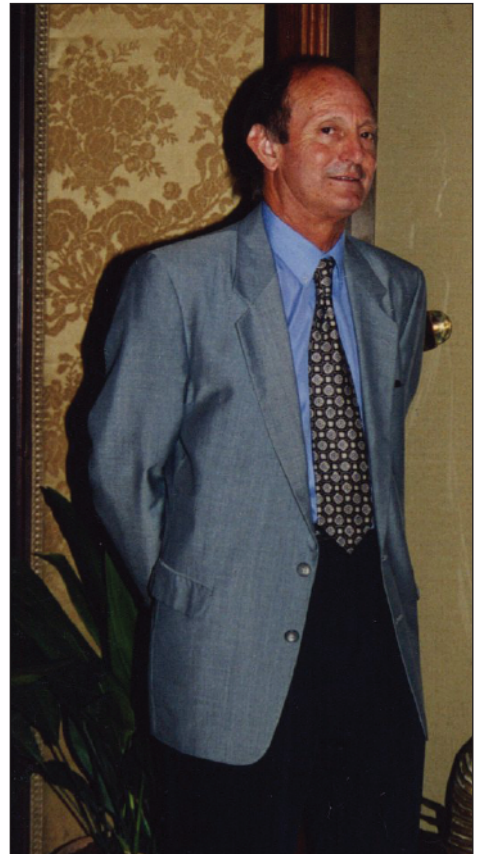
“Quan el Govern permet que milions de treballadors estiguin mancats de les garanties laborals bàsiques, quan els salaris estan estancats des de fa més de 10 anys i amb majors pèrdues degudes a l'augment

de la inflació, quan el Govern allarga la vida laboral endurint totes les jubilacions... tot això fomenta la abstenció. El Govern Zapatero cerca de manera decidida trencar la majoria que el pujà en primer lloc el 2004. **Fan falta lleis i acords que protegeixin a la immensa majoria social.** En primer lloc, que aturin els tancaments, les deslocalitzacions i les privatitzacions, mitjançant la nacionalització, per defensar la producció i la indústria. Que defensin els salaris. Que incrementin els pressupostos públics de la ensenyança i la sanitat reorganitzant-los a nivell estatal, que declari una admistia i el fi de les multes als treballadors, sindicalistes i sindicats per accions de vaga. Aquestes són mesures d'una vertadera política socialista, que no se sotmeti a les exigències de les multinacionals que imposa Brussel·les.

En Pere Felip afegeix: “En l'Estat Espanyol, en l'hora present, existeix un atac frontal contra les llibertats democràtiques... Vivim un moment de greu perill per a les llibertats que de manera dura conquistarem al franquisme. Els jutges en general i l'Audiència Nacional (heretada del Tribunal d'Ordre Públic franquista, recordem ho) en especial actuen com a govern a l'ombra, dictant condemnes que superen les peticions fiscals i fins i tot mantenint judicis com el de n'Ibarretxe que no s'apliquen als banquers com en Botín. Les detencions, la prohibició i dissolució de manifestacions se produeixen amb total arbitrariedat... El govern d'en Zapatero, els dirigents del PSOE, IU, dels sindicats tanquen files de forma suïcida amb les institucions franquistes, amenaçant fins i tot en incrementar la repressió contra tot aquell que no respecti la Constitució, la Monarquia, l'ordre instituit. I molts ministres condemnem el terrorisme al mateix temps que saluden en nomenament com a màrtirs catòlics d'assassins franquistes condemnats per tribunals revolucionaris i populars. Tot val sota la bandera de l'“antiterrorisme”, la d'en Bush, la de la ONU i la de la Unió Europea amb les seves llistes d'organitzacions terroristes. A Espanya aquesta bandera és roja i gualda, la d'en Franco i la dels Borbons. Tots

en el moviment obrer hem escoltat i llegit allò de la emancipació serà obra dels treballadors, que no serà a ma de reis, tribuns i alliberadors exemplars. Per això rebutjam la violència exemplar, i encara més quan aquesta s'utilitza contra els treballadors encara que sia sota presumpta defensa d'oprimits de qualsevol nació. Els vertaders “terroristes”, els qui tenen armes de “destrucció massiva” són els especuladors de la vivenda, els banquers, les multinacionals... Les llibertats són fonamentals, la de organització, la de expressió, la de negociació col·lectiva, el dret d'**autodeterminació**... I com se demostren aquests fets, incompatibles amb la Unió Europea i la Monarquia”.

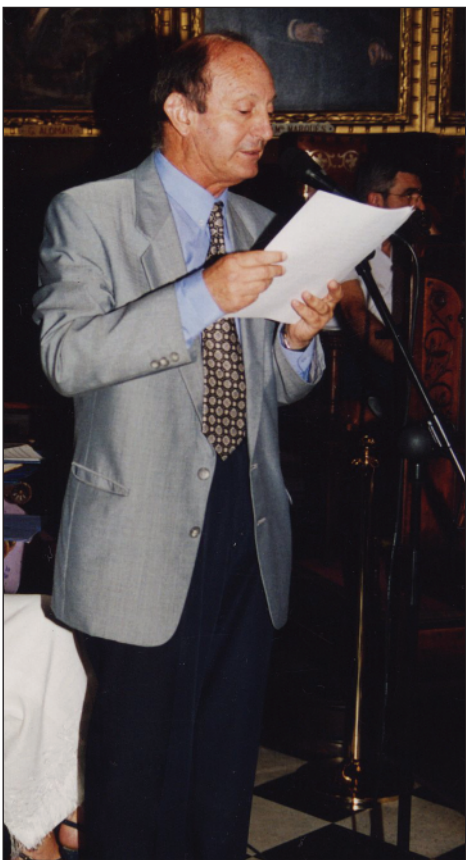
“Periòdics i televisions han repetit la llista d'augment de preus: els preus regulats per les autoritats (gas, electricitat, aigua, transport) pugen per damunt del 4'1% de l'IPC de 2007. L'augment: els costos, en primer lloc el del petroli. Perquè pugen el petroli i les matèries primeres? Per l'especulació. Perquè a l'enfonsar-se la bombolla immobiliària, als Estats Units i aquí, la massa de capitals especulatiu ha muntat altres bombolles a fi de seguir fent superbeneficis. No hi ha cap altre motiu perquè el petroli pugi, però des de la crisi de les hipoteques subprime nord-americanes, l'or negre se disparà. ¿I qui protegeix el treballador, qui protegeix l'economia? Les autoritats, evidentment no.. Els governs autonòmics, com el govern central, treballen sota pressió de Brussel·les, que exigeix que sien les empreses i els ciutadans els qui paguen les costes. Per exemple, el cost de l'electricitat. La Comissió Nacional de la Energia és un d'aquests organismes “reguladors” imposats per la Unió Europea a fi que “manin” els mercats i els governs no puguin governar. Un altre cas: el cost dels aliments. La Unió Europea du anys arrabassant cultius, retallant produccions. Ara, manca llet, manca tot allò que abans sobrava. És terreny abonat pels especuladors. I l'aigua? Cada any hi ha pujades escandaloses en diverses autonomies. La mare de l'anyell és que Brussel·les ha decidit imposar els mercats de l'aigua, transformant un producte

bàsic en objecte d'especulació. S'ha agenciat un cor d'"ecologistes", que diuen que els agricultors i els ciutadans consumim massa i cal pujar el preu a fi d'evitar el malgastament. La ministra segueix aquest joc. Per què no se prohibeixen que se construeixin més camps de golf...?”

Per a finalitzar en Pere Felip assenyala el que segueix: “Treballadors per la Democràcia se presenta a aquestes eleccions, amb esperit republicà, socialista i nacionalista, a fi de crear un estat d'opinió que obri els ulls als ciutadans de les Illes Balears. A fi que no se deixin enganyar per aquest centralisme-espanyolista cancerígen i nefaste que tant perjudica als habitants d'aquestes illes.. A Madrid, tant al congrés dels Diputats com en el Senat, hi manquen polítics nadius de les illes que, òbviament no pertanyin a cap partit espanyolista, doncs sabem el resultat de la gestió d'aquest polítics: submissió total i absoluta a Espanya i passar, olímpicament de defensar els interessos de les Illes balears.

Redacció

Porreres

El ple aprova dedicar un espai a la Creu en memòria dels republicans

L'equip de govern d'UM recolza la moció del Bloc i el PP s'abstén

J.M.Sastre. Porreres.

La part posterior de l'església de la Creu del cementeri de Porreres, lloc on van ésser afusellats republicans d'altres municipis entre 1936 i 1939, durant la Guerra Civil, serà embellit i convertit en un lloc «digne» i espai públic en memòria dels represaliats. Així ho va acordar el ple de l'Ajuntament de Porreres dilluns passat, després d'aprovar

una moció presentada pel Bloc que va rebre el suport dels regidor de l'equip de govern d'UM i l'abstenció dels del Partit Popular.

El regidor del Bloc, Miquel Morlà, va llegir la moció. El batle, Bernat Bauçà (UM), es mostrà d'acord en el gruix del contingut de la moció, però va demanar que a l'espai que s'habiliti, no s'hi posi una placa amb el nom de tots els afusel-

lats allà. Bauçà justificà la seva petició en el fet que «nosaltres llevàrem els noms dels caiguts que hi havia al lloc sagrat i ara, tornar-n'hi a posar, seria perillós». El regidor Morlà acceptà les peticions del batle, però no descartà insistir més endavant amb la placa dels noms. El portaveu del PP, Jaume Gil, justificà la seva abstenció: «Respectam la moció i comprenem que hi ha persones molt impli-

cades en la qüestió».

L'objectiu ara és posar-se d'acord amb la parròquia, per tal que cedeixi la porta amb els forats de bala per col·locar-la darrera la creu i fer un projecte d'embelliment de la zona, que esdevindrà un espai públic més de Porreres. També s'ha d'instaurar un dia anual d'homenatge amb caràcter oficial.

La Independència

La nostra EIR catalana té poc d'independentista (més enllà del nom o mera etiqueta), perquè és abans antiamericana que independentista i es preocupa més de dimonitzar EUA que de veure el que està passant al món i, sobretot, a casa. Fins i tot ni a internacionalista arriba, en la seva mediocritat, rutina i prejudici.

La independència de Kosovo arribarà 'ben aviat'

El primer ministre de Kosovo, Hashim Thaçi, va afirmar ahir a Brussel·les que "la independència de Kosovo és un assumpte de dies".

Thaçi va fer aquestes afirmacions després de la reunió amb l'Alt Representant europeu per a la Política

Exterior i de Seguretat Comuna (més conegut com a Mr. PESC), Javier Solana, i amb el comissari europeu d'Ampliació, Olli Rehn. Tot i que ni les autoritats comunitàries ni els EUA han confirmat encara cap data per a una possible proclamació del nou estat de Kosovo, el primer ministre kosovar va afirmar que "Kosovo està preparada, fins i tot avui" per a esdevenir independent.

Mentre George W. Bush defensa Kosovo. Ja no cal patir, aquesta nació serà independent, segur!. Pot trigar un xic més o menys, però com diu el Xavier Roig i un servidor en Bush té moltes coses però no és tanoca. Diu el diari que en Bush va mantenir una "llarga conversa" amb el president rus, Vladimir Putin -l'únic líder del G-8 contrari a la sobirania de Kosovo-, a qui va traslladar el seu entusiasme per aplicar aviat la resolució de l'ONU, favorable a la independència. Na Merkel també diu que és urgent una solució per a Kosovo. Cada cop posen més pressió a la comunitat internacional. GRÀCIES, BUSH !!

A l'altra banda dels prosobiranistes hi trobem en V. Putin i el seu amic F. Castro els quals carreguen -com no podia ser d'altra forma-, contra la independència de Kosovo. És curiós, he conegut algun independentista català, que encara anava a favor de Castro, sense haver estat mai a Cuba. Deia que era internacionalista. Com que no el veig penso que deu ser a casa carregat de dubtes i de contradiccions perquè si volia la llibertat i les independències de tots els països del món, (fins i tot la nostra, deia ell) què deu pensar ara que l'amo li diu que hem d'anar contra la llibertat nacional dels pobles?. A vegades sembla que parlin com a membres d'una secta, sense pensar el que diuen. Quan el vegi, l'ajudaré a recuperar la lluita per Catalunya, i que deixi les rampoines pel Putin i Castro.

En V. Putin alerta altre cop, contra

el perill "separatista" del País Basc i de Catalunya. Això és bo que se'n parli, malgrat que sigui malament. Ja és vergonya que hagi de ser un criminal que ens anomeni però com que no ho fan els catalans, ni els que són al Parlament català, ni els del Parlament europeu, doncs, almenys que ho facin els altres. Ara només falta saber reconduir-ho. Ho sabran fer?. O ni tan sols ho intentaran?. Afegeix en Putin que la independència de Kosovo, animaria la catalana, l'escoesa i la basca. No ens ho podien dir més clar. Ell, en contra la llibertat i a favor dels serbis.

El portaveu del PosE, Miguel Iceta diu a l'AVUI que el Dret a l'Autodeterminació com "una collonada". Segons ell, el Psc no vol fer de Catalunya un Montenegro o un Kosovo. Aquest savi de Vilatrasta deu ignorar que en els darrers 40 anys, hi ha hagut ni més ni menys que 50 nous estats que han aplicat aquest Dret. I cap, ni un, ha tornat a demanar l'ingrés al territori al qual pertanyia abans. Deu ser per alguna cosa, no?.. **Jordi Romeguera**

KOSOVO, UN CAS PARADIGMÀTIC PER ALS CATALANS

Els EUA tenen el poder militar mundial i gran part de l'econòmic i, si s'hi ficaren, podrien desestabilitzar l'Estat espanyol i permetre la independència catalana com han fet amb molts altres pobles (els darrers els bàltics, ex-Jugoslàvia, Timor o Kurdistan). Però per ara no els interessa perquè Madrid és prou submís a Washington i l'independentisme català està controlat per infiltrats espanyols que el porten a l'anti-americanisme indiscriminat i sense matisos.

Unes consideracions:

1) Els albanesos de Kosova eren proUSA perquè aquests els ajudaven, de la mateixa manera que els croats i eslovens són filogermanistes (Alemanya i Àustria foren els primers a reconèixer les independències de Croàcia i Eslovènia, i no Cuba, la Xina o Corea del Nord). També supòs que si els USA ajudaren els kosovars fou per defensar els seus propis interessos nacionals (els americans). Tot això demostra que, en política internacional, no existeixen amics, sinó aliats: tothom dona i demana coses a canvi, i aquesta màxima val per igual a tots els països del món, sien socialistes (Cuba, Xina, Corea del Nord) o capitalistes, sien cristians, musulmans, budistes o ateus. Sinó, perquè Cuba no ajuda (encara que sia diplomàticament) els catalans?, i la Xina, per què vol el seu fabulós exèrcit?, doncs sols que per defensar-se ELLS.

Sóc un internacionalista desencisat, i això que tinc amics independentistes d'altres països (Bretanya, Andalusia,

Euskaleherria, Tamazgha, Occitània, Biafra, País Mon...). Crec que és una errada estratègica cremar els minsos recursos que tenim els independentistes (humans i econòmics) a realitzar campanyes a favor d'altres nacions. Deman: quantes campanyes i manifestacions a favor de la independència de Catalunya es fan al Marroc, a Egipte, al Kurdistan, a Cuba, als USA,...?, doncs jo t'ho dic: CAP NI UNA. Aleshores, per què m'haig de solidaritzar amb aquells que no volen la independència de Catalunya?, per què solidaritzar-nos amb els insolidaris?

Un poble que vol la llibertat, ha d'ésser en certa manera endogàmic, mirar cap a si, i no perdre el temps en lluites forànees, que acaben cremant la militància. Mirem els països que ens poden ajudar, que són aquells tradicionalment antihispans i antifrancòfons (Anglaterra, Alemanya, Holanda, USA, etc.), i mirem d'oferir coses a canvi de suport logístic i diplomàtic. Un parell d'apunts per finalitzar:

1er. Alemanya demanà perdó al poble català per segrestar i lliurar als espanyols el nostre president Lluís Companys; els àrabs que ajudaren Franco a conquerir Catalunya (la famosa Guàrdia Mora, que violà, torturà i assassinà tants catalans i catalanes a ganivet) no s'han dignat a demanar perdó.

2on Els irlandesos de l'Ulster, inclosos els republicans del Sinn Féin, donaren una càlida benvinguda al president Clinton, i no dubtaren a treure la bandera ianqui a les seves manifestacions patriòtiques. I no crec que en Gerry Adams, amic personal d'en Clinton, sigui un fatxa pudent, simplement té sentit d'Estat, i els catalans no en tenim... i així ens va.

No cal aplaudir les barbaritats que els marroquins puguin fer al Sàhara, però no tindria cap problema a demanar ajut al rei marroquí, i no parlar del tema saharauí. Quan en Castro veu al seu amic en Fraga o en Juan Carlos, parla de la independència de Catalunya o d'Euskadi?, és clar que no, en Castro aleshores pateix amnèsia i no toca aquests temes espinosos. Quan en Clinton parla amb Blair, diu que en Gerry Adams és un xicot molt simpàtic?, no, parlen d'altres temes d'interés comú. I en Castro parlarà amb en Putin del tema txetxè?, a ben segur que no. Ací els únics babaus sense sentit de la macropolítica i la geoestratègia som els catalans. Quan Arnaldo Otegi envià el text del Pacte de Lizarrar a en Clinton, via Gerry Adams, hi adjuntà una noteta demanant que no reprimissin les minories ètniques a Amèrica i que no bombardegessin l'Irak?, Otegi no és tan estúpid!.

Per cert, el propi Al Gore treballava en una agència on hi havia (supòs que

encara hi és) una oficina d'interessos catalans. Si ens independitzem un dia, els EUA ja estaran preparats per tractar-nos.

Ah, i entre Wilson i Gore, a l'època Truman, hi va haver el Lobby Català per pressionar els EUA per tal que ajudessin a la lluita independentista (parlo de memòria però crec que ho portava el Doctor Trueta), però en no rebre gaire suport del govern català a l'exili (que preferia el 'suport' francès al nord-americà i bàsicament es barallaven entre ells) la cosa va anar morint.

2) O fem independentisme amb fetge, o millor no fem res. Els "progres" espanyols no fan altra cosa que agafar els típics arguments franquistes per tal d'atacar els catalans: "parla espanyol que estem a Espanya", "no parlis català, que és de mala educació", "Catalunya és beneficiada econòmicament per Espanya", etc. I nosaltres, vinga, a llepar culs forasters. Em neg a treballar amb gent així, millor morir com a poble que continuar fent tants equilibris sintàctics-retòrics-argumentals, amb recargolament rococó; o agafem argumentacions contundents o no farem res. Com deia en Fichte: conformem-nos amb la pàtria del cel, si és que no volem encaparrar-nos per aquesta terrenal (no és citació textual). Tenim una Nació plena de cagats; qui vol pertànyer a una Nació així?.

Recordem l'article aquell de l'Avui on un escriptor criticava que el nacionalisme català anés de la mà de partits antieuropeus com el BNG gallec, en comptes de cercar el suport dels més forts que s'oposen al jacobinisme però que són europeistes, com Alemanya?, doncs mira ara el que està passant amb els fons estructurals, i les baralles entre Madrid i Berlín... i els catalans on estem en aquesta batalla?, demostrem que som europeus de debò i donem suport a les teories alemanyes?, demostrem que els espanyols són uns pidolaires, i nosaltres no. La premsa internacional està d'ungles contra Espanya, els acusa de "xantatgistes", etc. Bona cosa per als catalans, això.

A poc a poc anirem veient que tots els "independentistes" d'arreu del món comprenen Catalunya, però no mouran mai un dit per ella. Ni tan sols els bascs que conec un xic. La nostra lluita l'hem de portar nosaltres ininterrompudament fins al final. La resta, és perdre el temps. Ja fa molts anys que ho sé, i el temps hi dona la raó.

I sols fer una cosa conjunta amb uns altres, si coincidíssim d'enemic i també en sortíssim beneficiats. Per exemple podem anar amb Euskadi en una campanya contra França i Espanya, perquè coincideix els països opressors. Dos millor que un, en aquest cas. Ara anar a favor de Nicaragua sense cap compen-

sació, no ens interessa. Els Nicaragüencs paren la mà del govern espanyol, també. No podem doncs, anar amb els altres. Ens hem d'emmirallar amb països millors que nosaltres, no pitjors. Dels no reconeguts sols Irlanda, Euskadi i Quebec i poc més. I després dels "normals", i no massa grans, i cultes: Dinamarca, Noruega, Suècia, Finlàndia, etc. I després si hi ha una cosa molt concreta i puntual d'acord. Si no, no hi podem perdre temps.

Heu vist mai cap país, que lluitàs per Catalunya?. Heu vist mai alguna solidaritat cap a la independència de Catalunya?. No. Doncs jo tampoc. Llavors, jo mentrestant, tinc feina a alliberar Catalunya.

Quan la doctrina Wilson facilità la independència de Polònia, Txecoslovàquia, Hongria, països bàltics, Ucraïna, Irlanda i fins i tot del Kurdistan (finalment se n'hi feren arrere), els cofois membres del catalanisme (època Cambó-Mancomunitat) anaren a parlar-li...del projecte d'autonomia per a Catalunya. La resposta d'en Wilson fou lògica: ni els volgué rebre, tot dient que ell no podia entrar en afers interns d'un altre Estat, que una cosa és voler la independència per un conflicte greu, i una altra demanar una autonomia dins un Estat (afer intern d'aquest Estat).

Com de costum, sempre tan deixats i panxacontents, els catalans hi vam perdre una bona ocasió i, quan ho reintentàrem a causa de l'opressió de la Dictadura de Primo de Rivera (sempre volem fer les coses en els pitjors moments, quan no hi ha més remei perquè estem amb l'aigua al coll, a causa de la nostra monumental ignorància sobre geoestratègia i diplomàcia), teníem ja damunt el nazifeixisme pertot i la bona conjuntura internacional ja havia passat.

Amb en Clinton hem fet igual: un moment de fortes convulsions nacionals, guerra freda acabada, i un president USA molt favorable a les petites nacions (Clinton fou nombre u de la seva promoció i especialista en política internacional i minories). Aquests bons anys el vermellam independentista sols s'ha dedicat a fer el sioux trencavidres com si encara estiguéssim amb en Reagan: rucs, desastrats i irresponsables.

L'antiamericanisme, a més de ser erroni, no ens convé gens.

L'antiamericanisme visceral que tenen els progres catalans els fa ser miops i sords a la situació del món, i moure's en una obtusa unidimensionalitat pròpia dels temps de la guerra freda.

Els nordamericans obraran segons els seus interessos nacionals, com és lògic i normal, i sembla que uns dels principals és l'anticomunisme. L'anticomunisme, en si, és una posició

correctíssima, ja que el comunisme, juntament amb el nazisme, han estat els dos horrors més horribles del segle XX. Afortunadament, les democràcies els han derrotat tots dos, la qual cosa és una gran sort.

Encara que l'objectiu era lloable, els mètodes nord-americans no sempre han estat correctes. Moltes vegades han estat criminals, tot s'ha de dir, sobretot en temps de la guerra freda. I jo penso que els fins no justifiquen mai els mètodes. Emperò, encara que et costi de creure (tanta és la força de la propaganda d'esquerres), els crims comunistes i nazis han estat incomparablement més grossos. I algunes vegades, els mètodes i tot nord-americans van ser correctes: casos de Bòsnia, Irak i, especialment, Kosovë.

Els nord-americans sembla que no tenen problemes amb les nacions oprimides. Bona prova n'és llur intervenció a Bòsnia i al Kosovo: van ajudar les nacions oprimides, i no l'imperialisme serbi (comparable al castellà, però actualment més descaradament opressor i genocida). Però sí que tenen problemes amb el comunisme: de fet, als bascs i catalans no ens afavoreix en absolut destacar en l'escena internacional per aquest absurd i irracional antiamericanisme esquerranós i nostàlgic del comunisme. No oblidem que ETA es declara marxista-leninista, i sempre diu que lluita per la "revolució basca". I que Barcelona és, potser, la ciutat més anti-americana d'Europa.

Al contrari que França. Aquest Estat és ferotgement contrari a la llibertat de les nacions oprimides (de fet en els Balcans mantenien actituds de tolerància i connivència amb els serbis), encara que no té problemes amb l'esquerranisme ni amb el comunisme. L'estranya sintonia de sempre entre jacobins i comunistes, però això ja és un altre tema. Amics esquerrans, ja podeu fer mans i mànigues, que de França no podeu esperar mai res que afavoresca Catalunya.

Si de debò volem la independència, siguem intel·ligents i vegem què li convé en realitat a Catalunya. Les ideologies progre-esquerranoses-marxistoides, ultra ésser socialment perilloses per als ciutadans en si mateixes (ja que, cas de triomfar, ens portarien a la ruïna econòmica i a la pèrdua de les llibertats), treballen en sentit exactament contrari a la futura independència de la nostra nació. Quan acabarem de comprendre que formem part del món occidental? El nostre àmbit supranacional no és pas Espanya: és Occident.

Però de fet, la única manera de contrarestar la superioritat militar i demogràfica espanyola és amb un suport internacional dels més poderosos. Per això els infiltrats pro-

mouen tant l'antiamericanisme i la judeofòbia entre l'independentisme català: temen perdre les colònies dels ous d'or.

Les nacions intel·ligents tenen líders competents que es fan una diplomàcia realista. No és pas el cas ni dels palestins ni dels kurds, ni de l'esquerra independentista catalana. Sí que és el cas dels irlandesos, flamencs, jueus, croats, lituans, etc. La ruqueria, l'amateurisme infantiloides i l'encaparrament dogmàtic tenen un alt preu en una ciència exacta com és la política.

Està bé tenir bones relacions amb tothom que vulgui estar a bones amb nosaltres. I, per suposat, també amb bascs, sards, occitans, corsos, bretons, gallecs, castellans, andalusos, berbers, kurds, quítxues, tibetans, igbos, mons, karens i *tutti quanti*. Tots aquests són els primers que ens entendran psicològicament perquè estan en situació semblant a la nostra.

Ara bé, el problema és que els qui duen la diplomàcia real són els Estats i els Estats són els que donen suport a causes independentistes (o no). Així, mentre que Espanya-PP donà suport als kurds en Iraq via EUA o França en dóna als igbos a Nigèria, els anglosaxons tendeixen a simpatitzar amb catalans o bascs i donen suport a enemics d'igbos, mons, karens...Igualment els berbers han tingut ajut tradicionalment de França i fins i tot han simpatitzat ells amb EUA o Israel. Tot plegat és complex i els lligams van entrecreuat, com passa sempre en diplomàcia internacional.

Per això, deixem-nos de simpaties pro-irlandeses o pro-el que sia, i centrem-nos a pensar catalanament i catalanocèntricament. Centrem-nos: per un costat amb perspectiva internacional, però actuant localment segons els nostres interessos.

Hi ha unes quantes nacions que tenen molt els mateixos interessos que nosaltres: Euskalherria, Còrsega, Occitània i Bretanya. Aquestes i els berbers, gallecs i andalusos haurien de ser d'acció preferent per a l'independentisme català.

Ara bé, com a models, hauríem de deixar de banda les nacions sense Estat i aprendre directament dels EUA, Israel, Anglaterra i Alemanya i projectar-nos-hi com a acció preferent. Nosaltres tenim els cables creuats i hem d'aprendre dels qui en saben més, dels líders mundials, no pas dels matats, perquè si algú està oprimat és perquè no en sap: Els sentimentalismes socialistoides l'erren ben errada. Una cosa és tenir misericòrdia i una altra que el sentimentalisme primari ens ennuvoli la vista.

Ricard Colom

Fraga, la inconeguda

L'any 1914 el pintor Miquel Viladrich (Torrelameu, 1880 - Buenos Aires, 1956) es va establir a Fraga. Ho va fer a l'antiga església de Sant Miquel, altrament coneguda com *Lo Castell*, ubicada en el cim del tossal que corona la Fraga vella. A fi i efecte de fer habitable aquella església abandonada, Viladrich va haver de remodelar-la de cap a peus. I, paral·lelament, va rebatejar l'edifici amb el nom de Castell d'Urganda, en memòria d'una maga de novel·la de cavalleries històricament vinculada a Fraga.

El de Torrelameu va aconseguir reconvertir una església atrotinada de la Fraga de fa un segle en un espai de creativitat, modernitat i d'intercanvi. Si en el decurs de les guerres carlines *Lo Castell* fou una fortalesa militar, en el decurs de l'etapa fragatina de Viladrich *Lo Castell* fou una fortalesa cultural i de trobada d'artistes i intel·lectuals.

L'empenta de Viladrich per transformar *Lo Castell* en el seu particular castell de l'art és una imatge per emmirallar-nos-hi. I és, sobretot, la metàfora d'una vila, la Fraga del segle XXI, que convé transformar en un dels castells de la nostra identitat lingüística. No passem per alt que hi ha zones geogràfiques que simbòlicament són claus. En el nostre cas reuneixen aquests requisits, entre altres indrets, els punts cardinals de les terres de parla catalana. El contacte tan directe de la Franja de Ponent amb les terres de parla castellana l'ha convertit en un territori molt vulnerable lingüísticament. I és que en aquestes comarques sota administració aragonesa el català no disposa de cap reconeixement legal. En paraules d'Alfons López Tena, vocal del Consell General del Poder Judicial, «per saber què volen els espanyols per al català res millor que la Franja de Ponent, on poden aplicar la seva política sense cap interferència» (dins el llibre *Catalunya sota Espanya*).

Urganda també era anomenada *La inconeguda*, sobrenom que podria escaure a Fraga. I és que per a la resta de catalanoparlants no és més que un lloc de pas, un territori fronterer, una sortida irrellevant d'autopista... Fraga hauria de ser justament el contrari: un enclavament de pes en l'univers català. Així doncs, caldria dotar Fraga d'una Casa de la Generalitat de Catalunya, tal com hi ha a Perpinyà; d'una seu de l'Institut d'Estudis Catalans, tal com hi ha a Castelló de la Plana; d'un punt de suport de la Universitat Oberta de Catalunya, tal com hi ha a l'Alguer o Manacor; i d'altres institucions emblemàtiques.

Etimològicament tot apunta que tant Catalunya com Castella provenen del mot castell. Es tractava de construccions inexpugnables, sense les quals no és possible explicar la nostra història, que s'alçaven estratègicament per tenir sota control les contrades limítrofes.

Quim Gibert,

coautor d'*Elogi de la transgressió*

La PDD, amb la presentació pública de la plataforma sobiranista basca Erabaki

Dissabte, 9 de febrer de 2008

La Plataforma pel Dret de Decidir (PDD) serà aquest diumenge a l'acte de presentació de la plataforma sobiranista basca "Erabaki" ("Decidir" en euskera), impulsada per nombroses personalitats i entitats del món social i civil d'Euskal Herria, transversal i amb diferents tipus de sensibilitats ideològiques. El seu objectiu és treballar des de la societat civil i de forma transversal amb tres eixos bàsics al cap: dret a decidir, pau i normalització política.

La iniciativa aplega persones lligades als moviments socials, el món de la cultura i l'esport, la política institucional, el sindicalisme o l'empresa i entre els que es troben ciutadans que militen o són càrrecs públics de formacions com el PNB, Aralar, EA, Ezker Batua-Berdeak o l'esquerra abertzale. Per a la PDD "un espai plural i transversal on hi participen persones de reconeguda trajectòria com el portaveu de la plataforma 18/98 Mariano Ferrer, la ciclista Joane Somarriba, el periodista Javier Vizcaíno, l'historiador Francisco Letamendia, el músic Javier Muguruza, el sindicalista Paul Nicholson o el diri-

gent de Lokarri, Paul Ríos, ha de ser, necessàriament, presa en consideració per la societat civil catalana sobiranista".

La portaveu de la PDD, Mònica Sabata, farà arribar aquest diumenge 10 de febrer a partir de les 12 del migdia un missatge solidari a Erabaki, on hi destacarà "la necessitat de treballar des de la transversalitat ideològica i en un marc de radicalitat democràtica, per fer avançar nacionalment el poble català i el poble basc; així com la importància del dret de decidir com un concepte democràtic renovador i radical, que s'estén com una proposta de futur que serà cabdal a l'Europa del segle XXI". La PDD s'ha mostrat alarmada també per la retallada d drets civils i llibertats democràtiques a l'Estat espanyol, com és el cas de la il·legalització continuada de les expressions polítiques de més del 15% de la ciutadania basca.

No volem anestèsia ni morfina!

No volem l'anestèsia subministrada per CiU durant 23 anys. Ara, tampoc volem la morfina socialista esquerranosa multicultural. Ens van voler diluir en l'estat de les autonomies i per ara això encara no ha passat. Ens van voler diluir amb la immigració espanyola i encara aguantem. L'oli i l'aigua no es barreja. Ara volen diluir-nos en la nova immigració, diluir-nos enmig d'una multiculturalitat falsa que només afavoreix als espanyols, i quan dic espanyols, dic el castellà i els espanyols d'Espanya.

23 d'anys d'anestèsia i en el nostre despertar ens trobem desconcertats, no sabem ni on som, ens havien fet creure que teníem alguna cosa, que havíem recuperat les nostres institucions, la nostra llibertat. I de cop i volta la gent desperta, volem un nou estatut, ERC fa un salt espectacular en vots i escons, la gent s'il·lusiona, ERC és la curació? i un bon dia ERC ja no és ERC i només es queda amb l'E d'Esquerra, l'E d'Espanya i ens quedem amb cara d'E, d'emprenyats.

No tenim res, compatriotes, res! els polítics ens han deixat completament orfes! Hem despertat d'un son molt llarg, l'anestèsia ens ha deixat sense nord, naveguem sense rumb en un mar de brutícia que ens hem trobat de sobte, i ara, què fem? on és el metge que ens la va subministrar? en volem més? volem dormir per sempre? o volem morir deserts?

Estem per la vida i no la mort. De les dues opcions preferim la vida, no volem l'eutanàsia, volem VIURE! VIURE! VIURE EN LLIB-

ERTAT!

Màxima: **un català ortodox sempre tria la VIDA.** posted by Elies Saporta

Més blocs que us recomanem:

blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74062

<http://debatnacional.bloc.cat/>

<http://rodriguez.bloc.cat/>

VolemUnCATnoUn.es Campaña contra el pla "Jóvenes en Red"

Des del dia 15 de Gener d'enguany, el Ministeri d'Indústria del "Gobierno de España" ha posat en marxa el programa "Jóvenes en Red" que segons diuen té per objectiu "fomentar que los jóvenes Internautas establezcan y desarrollen su presencia personal y social en Internet" i per això oferirà un domini .es gratuït

durant el primer any a tots els joves menors de 30 anys (limitat a 30.000 dominis).

El problema és que el Ministeri d'Indústria, malgrat estar encapçalat per un ministre català, no té cap mena de sensibilitat amb la plurinacionalitat, i la pluralitat lingüística de l'estat. Així doncs únicament es regalen dominis .es, i el web on es demanen els dominis (www.jovenesenred.es) està únicament en castellà, menystenint la resta de llengües oficials de l'estat.

**Per a llegir la resta del manifest i adherir-vos-hi entreu al web de la campanya: <http://volemuncatnouns.detotimes.cat>

<http://catalan-orthodox.blogspot.com/2006/11/no-volem-anestesia-ni-morfina.html>

Terroristes islamistes Barcelona

Es pensaven els innocents catalanets que traient les tropes espanyoles d'Irak, fer tots els possibles perquè Barcelona fos la capital mundial del anti-americanisme i cuidant-se dels nens musulmans del carrer, educant-los, acollint-los a Catalunya i a d'altres països del nord d'Àfrica, no serien objectiu dels terroristes islàmics?

FRANK DUBÉ (Gener 2008)

Unitat per les Illes: contra el bipartidisme espanyolista PP-PSOE

Des de diversos sectors estatistes, els més reticents al sobiranisme, s'ha criticat la constitució d'aquesta àmplia coalició nacionalista i progressista. Són els mateixos que, des de fa molts d'anys, ja els va bé governar gràcies a les iniciatives polítiques d'UM i de Maria Antònia Munar, però que ara troben reticències a l'hora d'enfortir una aliança que pugni pel nostre redreçament nacional. Si UM els dona suport per a fruit del poder, UM és un partit de centredreta útil per a foragitar el PP de les institucions i bàsic per a enfortir la democràcia i el teixit social de les Illes. Tant a l'anterior Pacte de Progrés com a l'actual Pacte de Governabilitat, els grups i les persones que ara critiquen les forces nacionalistes i progressistes que han constituït Unitat per les Illes sempre han fet bondat a l'ombra de les iniciatives de Maria Antònia Munar.

Miquel López Crespí

Contra el bipartidisme PP-PSOE: Unitat per les Illes

Major, 46

971 83 00 98

Ariany

07529

L'APPEC presenta els actes de celebració organitzats amb motiu del seu 25è aniversari

Aquesta nit a la Llotja de Mar l'APPEC ha donat el tret de sortida als actes organitzats amb motiu del seu 25è aniversari durant la celebració d'una edició especial de la festa anual de l'associació, la Nit de les Revistes.

L'escriptor Josep M. Espinàs, les revistes Mètode i El tatano, i l'editorial Sàpiens Publicacions han estat els guardonats amb els IX Premis APPEC. La presència de la cultura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt 2007 i les revistes associades a l'APPEC fundades fa més de 25 anys, entre elles L'ESTEL DE MALLORCA, també han estat guardonades en aquesta edició amb els premis especials de l'APPEC.

L'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) ha donat a conèixer aquesta nit els actes que amb motiu de la celebració del seu 25è aniversari s'organitzaran al llarg d'aquest 2008.

L'esdeveniment encarregat de donar el tret de sortida als actes de celebració ha estat una edició especial de la festa anual de l'associació, la Nit de les Revistes, que enguany a més d'acollir el lliurament del IX Premis APPEC també s'ha convertit en l'escenari escollit per reconèixer la tasca de les 36 revistes associades fundades fa 25 anys o més.

L'escriptor Josep M. Espinàs, les revistes Mètode i El tatano, i l'editorial Sàpiens Publicacions han estat els guardonats amb els IX Premis APPEC. Mentre la presència de la cultura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt 2007 i les revistes associades a l'APPEC fundades fa més de 25 anys també han estat guardonades en aquesta edició amb els premis especials de l'APPEC.

De l'escriptor i periodista Josep M. Espinàs, el jurat d'enguany ha valorat la seva col·laboració permanent amb la premsa en català i la capacitat de construir amb una prosa neta relats i articles que sobrepassen la simple crònica; de la revista El tatano, haver atès la necessitat dels més petits per poder començar

a agafar el gust per la lectura; de la revista Mètode, la seva aposta per convertir-se en un pont de referència entre la ciència i la societat, i de cobrir el buit de publicacions en català de divulgació científica, i de l'editorial Sàpiens Publicacions, la seva iniciativa per fer productes de qualitat i demostrar que existeix un mercat que abasta els Països Catalans.

D'altra banda, la Nit també ha estat l'escenari escollit per presentar l'Anuari de l'Espai Català de Comunicació i la Guia de Mitjans de Comunicació en Català 2007.

Amb l'Era Digital com a tema principal, aquest nou Anuari de l'Espai Català de Comunicació se centra en reflexionar sobre els reptes, els èxits i les dificultats del català a la xarxa, alhora que celebra l'estrena del Baròmetre i repassa els 25 anys d'història de l'APPEC.

L'Anuari de l'APPEC va néixer amb l'objectiu de convertir-se en una eina de debat i anàlisi de l'espai comunicatiu català. Entre els professionals que hi han col·laborat aquest anys hi ha Lluís Foix, Ferran Mascarell, Jaume Roures, Josep Gifreu, Jordi Roigé, entre molts altres.

Entre la resta d'actes organitzats per l'APPEC aquest 2008 amb motiu del seu 25è aniversari també cal destacar l'exposició Catalunya un país de revistes. Es tracta d'una retrospectiva sobre la història i el futur de les revistes en català.

També aquest 2008 l'APPEC organitzarà en col·laboració amb l'Associació Catalana de Premsa Comarcal (ACPC) i l'Associació Catalana de Premsa Gratuïta (ACPG) el Congrés de Premsa en Català. En el mateix marc, i sota el nom provisional de World Magazine, l'APPEC organitzarà el primer Congrés Internacional de Revistes. Aquesta iniciativa neix per convertir-se en una de les cites obligades del sector de les publicacions periòdiques a nivell internacional.

Entre les personalitats que han assistit aquesta nit cal destacar la presència del Vicepresident del Govern, Josep-Lluís

Carod-Rovira; el Conseller de Cultura, Josep Manuel Tresserras, entre altres autoritats.

En Mateu Joan Florit, editor de l'Estel va delegar al col·laborador de Barcelona, Ferràn Dubé a representar-lo, a la festa de l'APPEC i a recollir el guardó, com a revista amb més de 25 anys de vida. En Frank tenia a la butxaca l'escrit que segueix:

Sóc aquí representant al benemèrit Mateu Joan i Florit Editor, Fundador i Director de la Revista L'Estel de Mallorca.

Per mi és un gran honor recollir aquest premi en nom d'un dels homes que a les Illes lluita per Catalunya i el català sense defalliment.

Ni l'amputació d'una cama l'ha fet renunciar a la seva dèria de servir a la nostra comunitat humana i lingüística que uns anomenen Països Catalans i d'altres com en Josep Guia, Senzillament Catalunya.

Des d'aquesta plataforma que em brinda l'APPEC i la seva NIT DE LES REVISTES EN CATALÀ em permeto

la llibertat per demanar als grans mitjans de comunicació, especialment la TV de Catalunya, que es facin ressò de la tasca titànica que desenvolupa en Mateu que, porta per porta damunt la seva cadira de rodes, i d'una manera crec que única al món, va fent subscriptors-adeptes a la causa d'alliberar Catalunya.

A les pàgines de la seva Revista hi opinen cristians i menjacapellans, grans intel·lectuals i modestos ciutadans sense gaire formació, radicals esquerrans i liberals conservadors, proamericans i anti-americanos etc. amb una única premissa: Que demostrin el seu amor per la nostra Pàtria..

Què espera TV3 a dedicar-li un programa especial, tot retallant uns minutets a les 7 hores de futbol que ens hem d'empassar diàriament?

Si no es fes així, el deute quedaria pendent fins l'eternitat i un dia el Bon Déu ens ho faria pagar molt car.

Des d'aquí t'enviem una abraçada Mateu, i et diem: Gràcies per jungar-te la pell cada dia per nosaltres.

Parlament (preparat i no dit) de'n Frank Dubé a La Llotja de Barcelona el 24 de Gener de 2008.

Terrorismes diferents?

La Televisió de Catalunya ha fet diverses entrevistes als fills, germans, pares, i amics dels detinguts a Barcelona com a components d'una cèl·lula terrorista d'origen islàmic. A part de l'Iman i del cap del Consell Musulmà que també han fet davant les càmeres, un panegíric de la bonhomia i innocència dels empresonats.

Tots aquests senyors estan disgustats pel tractament que fan del tema tots els mitjans de difusió quan encara no hi han proves de que els implicats siguin culpables i els entrevistadors els tracten amb una estranya i exquisida "cortesia". Com no vulguin provocar les ires dels entrevistats; no fos cas que.....

Fins aquí res a dir. La Democràcia és la

Democràcia.

Ara bé; deixeu-me fer (i fer-me) una pregunta:

Perquè la nostra televisió no té el mateix comportament amb els familiars i amics dels presumptes etarres?

FRANK DUBÉ (Gener 2008)

Els fatxes forasters del PP i d'El (In)Mundo reclamen a Mallorca un dret que neguen a la península

Les famílies mallorquines, catalanes, basques, gallegues... que se n'han anat a viure a Madrid, Castella, Andalusia i Extremadura, poden triar la seva llengua a l'escola pública o concertada per als seus fills? NO! Idò, de què putes xerren aquí els fatxes forasters d'El (In)Mundo, del PP i dels seus satèl·lits? Vatuallmón de forasterum!

Se'n poden anar tots a la merda! Els colonitzadors espanyols prediquen el que no creuen i fan tot el contrari del que prediquen! Aquests malparits a Mallorca exigeixen "llibertat" per triar la llengua vehicular a l'escola, però aquests canalles quan són a casa seva fan tot el contrari del que reclamen a Mallorca. Mal rebentín tots ara mateix! **lobbyperlaindependencia.org**

Reproduït de www.elmundo.es Martes, 29 de enero de 2008. Actualizado a las 00:46 ELMUNDO OPINA La lengua, una cuestión de libertad Es incomprensible que, teniendo al alcance de la mano dos modelos lingüísticos de enseñanza tan contrapuestos como el de Cataluña y el de Valencia, nuestros políticos hayan optado

persistentemente por el modelo catalán. Valencia quintaesencia el bilingüismo respetuoso donde los padres tienen libertad para escoger la lengua de enseñanza de sus hijos. Porque aquí lo que se plantea no es para nada una pugna entre

lenguas sino un ejercicio de libertad, la misma, exactamente la misma que históricamente los catalanistas estuvieron reclamando a las autoridades educativas: que cada niño tuviera la posibilidad de ser enseñado en su lengua materna. Una vez logrado su objetivo los catalanistas, insaciables, dieron un paso más allá: la inmersión lingüística en la «lengua del territorio» independientemente de cuál fuera la lengua materna del niño. Es decir, como Franco pero al revés, lo que nos demuestra cómo el catalanismo utiliza una retórica antifranquista para comportarse como los franquistas. El arrinconamiento del español en la enseñanza y en el llamémosle mundo oficial no hubiera sido posible sin un Estado que ha hecho absoluta dejación de responsabilidades, sin la feroz presión catalanista y sin los dos grandes partidos nacionales plegándose a sus dictados. Nuestro diario nunca atacará ninguna lengua, como hacen los catalanistas, porque entenderlo sería desenfocar el tema. La lengua es, lisa y llanamente, una cuestión de libertad.

Església

Els bisbes espanyols són uns mentiders i uns hipòcrites a les ordres dels fatxes del PP

Els bisbes espanyols han emès un escrit on condemnen la negociació amb ETA i on demanen del vot dels catòlics per al PP. Quina barra! Els bisbes espanyols condemnen ara el diàleg i les negociacions amb ETA quan resulta que a l'entorn del 1998 no tan sols aplaudiren les negociacions del govern Aznar amb ETA sinó que a més a més feren d'intermediaris i de mitjancers amb la banda terrorista. És que ja ningú no se'n recorda del bisbe de Zamora, **Juan María Uriarte**, que va fer d'intermediari a petició d'ETA i amb l'aprovació d'Aznar en persona? Les hemeroteques no tenen pietat amb els impostors i els mentiders. A continuació reproduïm una notícia d'El (In)Mundo de dia 6 de novembre de 1999 que demostra fins a quin punt els bisbes espanyols són uns impenitents.

Reproduït de <http://www.elmundo.es/papel/hemeroteca/1999/11/06/espana/770434.html>

Interior niega haber dado instrucciones a las Fuerzas de Seguridad del Estado para que siguieran a monseñor Uriarte - El obispo, molesto por la

publicidad que se le ha dado a toda su gestiónEl obispo de Zamora puso fin a su papel de mediador en el proceso al sentirse vigiladoFERNANDO LAZAROMADRID.- El obispo de Zamora, monseñor Juan María Uriarte, trasladó a sus hombres de confianza la sospecha de que fue seguido durante todas sus gestiones como mediador entre el Gobierno y la organización terrorista ETA, según confirmaron a EL MUNDO fuentes del entorno del

El bisbe Uriarte va negociar amb ETA per ordres d'Aznar el maig de 1999 a Suïssa

Si els bisbes espanyols tinguessin un pèl de vergonya i una mica de memòria mai no haurien signat l'escrit de l'altre dia on demanaven als catòlics castigar els partits polítics que es mostren disposats a negociar amb ETA per tal de posar fi a la violència. D'aquí a l'11-M, milions de fotocòpies amb notícies com les que reproduïm a continuació s'haurien de repartir a la sortida de les esglésies per desemmascarar davant l'opinió pública la cara dura i la impostura dels bisbes espanyols.

Reproduït de <http://www.elmundo.es/papel/hemeroteca/1999/12/31/espana/792757.html>

Uriarte notó en ETA «impaciencia» y en el Gobierno «inflexibilidad»MADRID.- El obispo de Zamora, monseñor Juan María Uriarte, aseguró que, en las conversaciones con ETA, el Gobierno actuó con «inflexibilidad» y la organización terrorista con «maximalismos e impacencias».

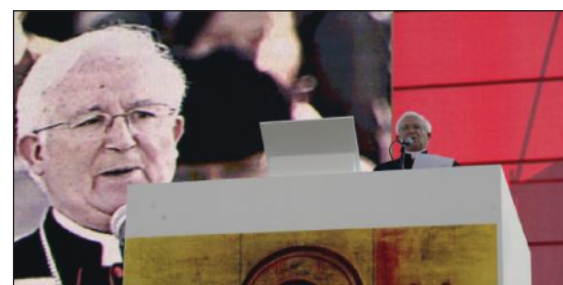
Monseñor Uriarte actuó como mediador en el proceso abierto tras la declaración de tregua

del 16 de septiembre de 1998. Incluso, estuvo presente en la única reunión entre el Gobierno y ETA que se celebró el pasado 19 de mayo en Suiza. El obispo, amigo personal del ministro Jaime Mayor Oreja y tío de la dirigente de HB Jone Goirizelaia, rompió ayer su silencio en declaraciones a la Ser en las que, no obstante, se negó a facilitar detalles sobre sus gestiones y los contactos.

Un escolapi tracta el bisbe foraster fatxa del PP, Cañizares, d'heretge

En declaracions a El matí de Catalunya Ràdio, l'escolapi i membre de l'equip directiu del Casal dels Infants del Raval, Enric Canet, ha afirmat que "el bisbe Cañizares, amb tots els respectes del món, és un heretge. No pot tenir l'arrogància de dir que parla en nom de Crist". "Ell ha de creure que la manera en què parla és pròxima a Crist però no pot argüir, no pot dir 'jo estic parlant en nom de Crist'", ha afegit. Per Canet, el cristianisme és el treball de la consciència de les persones i el que han de fer els bisbes és ajudar la gent a tenir consciència pròpia. Enric Canet considera que "l'Església, per tenir tranquil·litat, ha perdut el futur. Els bisbes catalans també ho creuen però callen massa.

Per això és bo que noms com el de l'abat Soler s'al·lin com a veu dels que no tenen veu i diguin que hi ha una altra Església que és possible. La de la concòrdia i el diàleg", ha puntualitzat.

Reproduït de www.e-noticies.com

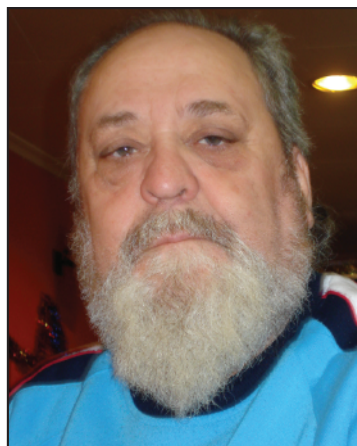
CIUTAT DE MALLORCA

Fa 18 anys que en Miquel Serra regenta el Bar cas Padrí al carrer del General Ricard Ortega, 52 de Ciutat. Tel. 971 469 919

Fa 2 anys que en Ramon Bonnin va obrir el Taller "Martí Tacó, sabater d'ocasió" al carrer Siri, 8-A de Ciutat. Adoba sabates, esmola ganivets, fa còpies de Claus... Tel. 699 191 306

Fa 2 anys que en Pere Cordero regenta el Bar Frontó del Tio Pere al carrer del General Ricard Ortega, 15 de Ciutat. Despatxa menús a 8 €. A partir de l'any 70 i durant 7 anys, en Pere va formar part del conjunt musical Los Chichos. Tel. 871 934 845

Fa 3 anys que na Celeste López amb na Iesica Campillo regenten la Cafeteria Nou Aquàrium al carrer Faust Morell, 26 de Ciutat. Despatxen menús a 9 €. Tel. 971 460 418

Fa 12 anys que n'Eduard Ortuño regenta l'oficina d'assegurances Bilbao al carrer Faust Morell, 8 de Ciutat. Tel. 971 772 010

N'Irene i na Maria, son les dependents de la botiga Hospitalària Balear que fa 10 anys va obrir en Martí Ferrers al carrer Capità Vila, 8 de Ciutat. Ven subministres de geriatria i per a discapacitats

Fa 4 anys que en Miquel Àngel Sales regenta el Forn Cafeteria Chantilly a l'avinguda Gabriel Alomar i Vilallonga, 37, al costat de la benzinera. Les seves dependents, a la foto, despatxen les amanides, els entrepans, la pastisseria... Tel. 971 775 394

Fa dos anys que en Jordi Colldemon, na Núria Maimó i na Marga Garau obren l'oficina ESCULL a s'Hort de Torrella, 34 de Ciutat. Campaments, activitats extraescolars, esports d'aventura... Tel. 971 247 094

POLÍGON DE SON CASTELLÓ

Fa 30 anys que la família Fluixà-Salort regenten Ca'n Rafel, un conegut restaurant especialitzat en cuina casolana mallorquina en la zona del començament de la Gran Via Asima. S'hi berena de llenguets, tapes, etc i s'hi dina el plat del dia. N'Antònia Salort i en Rafel Fluixà en són els gerents. C. Gremi Teixidors, 35 baixos. Telèfon 971 432 416.

Són na Francisca Artero, la madona del Bar Zapa, i en Miquel Àngel Santandreu. La història d'aquest local es remonta a fa tres anys quan na Francisca s'aixecà un dematí i comparegué a les 06,30 al Gremi de Sabaters, 16. Des de llavors que puntualment i fins a les 22.00h, despatxa deliciosos plats del dia i entrepans en aquest local. Telèfon 971 436 942.

ARIANY

Fa un any que na Marilena Julià, a qui veiem amb la seva dependenta Irena de Polònia regenta el Casino Kuguls a la Plaça d'Ariany. Na Marilena és la quarta generació de casineros. Va obrir aquest local la seva repadrina Catalina Pallisser l'any 1890, ho va heretar la seva padrina Maria Mestre, llavors sa mare Francesca Lliteres, llavors he tengueren llogat 50 anys, fins ara que ho ha agafat ella. És un local ben internacional amb una dotzena de nacionalitats que s'hi arrepleguen. Els dissabtes horabaixa hi ha escola de música on s'ensenya a tocar els diversos instruments i al vespre hi ha concert de jazz, blues etc., la gent balla i s'ho passa be. Reservau taula al 971 830 098

MARIA DE LA SALUT

Fa un any que n'Agustí Obrador i en Ramon Quaresma obren l'agència del Banc de Santander on fan les mateixes gestions que a qualsevol oficina del banc. També són col·laboradors de l'Automòbil Club Racc. Estan al carrer de sa Quintana, 3 de Maria. Tel. 971 858 053

BINISSALEM

Na Cati Julià i la seva filla Irene són broadores. Ensenyen a brodar a casa seva al carrer Ricard Ankerman, 17 A de Ciutat. Venen els brodats al mercat dels divendres de Binissalem. Tel. 971 469 890

Les 10 fal·làcies de l'espanyolisme

Rèplica en 10 punts al discurs de l'espanyolisme lingüístic respecte del català

1. El dret de decidir en llibertat

L'espanyolisme lingüístic (vg. Torner 2007, punt 0) s'oposa radicalment tant a la normalització de l'ús del català com a l'autonomia política de Catalunya: de fet, en una actitud de caire colonial, no accepta que Catalunya tingui el dret de decidir ni tan sols en allò que afecta directament la seva llengua i la seva cultura (per exemple l'ensenyament, la cultura o la política lingüística). Per això cal respondre al seu discurs amb un pensament lliure, que ens permeti afermar-nos en el dret que tenim a la llibertat, a la nostra llibertat política. La necessitem perquè no ens resignem a la mera supervivència lingüística, no en tenim prou amb la pervivència: volem la vida plena per al català, i necessitem la llibertat per a fer-ho possible. Per exemple, pel que fa a l'ensenyament, la resposta general als atacs de espanyolisme lingüístic al sistema escolar català no pot ser altra que la següent: els catalans tenen tot el dret d'organitzar en llibertat i democràticament el seu sistema d'ensenyament (i, en particular, els aspectes lingüístics d'aquest sistema) de la manera que els sembli més convenient, respectant, com és natural i com sempre han fet, els drets fonamentals de tothom (vg. Torner 2007, punt 1).

L'espanyolisme lingüístic, en una actitud de caire colonial, no accepta que Catalunya tingui el dret de decidir ni tan sols en allò que afecta directament la seva llengua i la seva cultura.

2. Normalització lingüística i democràcia vs. imposició del castellà i dictadura. No es pot admetre que, sense cap fonament sòlid (i precisament des de l'espanyolisme lingüístic!), es posi en qüestió constantment la qualitat democràtica de la tradició política catalana i es denigri amb falses acusacions un procés, el de normalització lingüística, que s'ha fet i es fa d'una manera impecablement democràtica. Encara més: cal recordar que aquest procés va associat a la desaparició de la dictadura franquista i l'arribada de la democràcia i l'autonomia. Al procés d'imposició del castellà li prova més la dictadura i el centralisme que la democràcia i l'autonomia (vg. Torner 2007, punt 4).

3. La Constitució espanyola (CE) com a expressió del nacionalisme espanyol fonamentalista, excloent i des igualitari

La CE "se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles". La CE, doncs, és una expressió juridicopolítica de nacionalisme espanyol fonamentalista (vg. Torner 2007, punt 2). Sobre aquesta base, la CE imposa, és excloent i és desigualtaria: imposa el castellà com a única llengua oficial de l'Estat i imposa el deure de conèixer aquesta llengua a tots els ciutadans de l'Es-

tat, encara que no siguin de llengua castellana; és excloent, perquè exclou el català (que ni tan sols esmenta pel seu nom) de l'oficialitat de l'Estat. D'aquí en neix una desigualtat per raó de llengua (vg. Torner 2007, punt 3). És un cas de desvergonyiment intel·lectual declarar-se partidari de la CE i, alhora, reclamar-se no nacionalista i partidari de la igualtat entre tots els espanyols, com fa l'espanyolisme lingüístic.

La CE, sempre reivindicada per l'espanyolisme lingüístic, imposa el castellà com a única llengua oficial de l'Estat; és excloent, perquè exclou el català (que ni tan sols anomena) de l'oficialitat de l'Estat; i és desigualtaria, ja que d'aquí en neix una desigualtat per raó de llengua.

4. Discriminació positiva? Prou discriminació negativa!

Sobre les crítiques a la discriminació positiva i al foment del català, cal dir que ja s'hi guanyaria molt amb el cessament de la discriminació negativa concretada en la desigualtat que imposa la CE i que exerceix l'aparell de l'Estat. Fins i tot si això passés, podria estar plenament justificada una política de foment i discriminació positiva del català (en certs aspectes, durant un cert temps) per motius relacionats amb la història recent i amb la demografia (vg. Torner 2007, punt 5).

5. Sobre la dissimulació de la desigualtat

En la retòrica de l'espanyolisme lingüístic, molt més important que allò que diuen, és important tot allò que passen per alt respecte del nacionalisme excloent i desigualtari que professen amb el seu "constitucionalisme" (vg. Torner 2007, punt 3). D'altra banda, s'ha de demanar als partidaris de l'espanyolisme lingüístic que expliquin com es concreten en la pràctica els principis i conceptes que invoquen (com ara bilingüisme, igualtat, discriminació, llibertat, tolerància, etc.), quin significat donen a aquests termes, perquè llavors queda ben clar que tot el seu discurs (sempre d'àmbit espanyol) es basa en la desigualtat com a sistema (vg. Torner 2007, punt 8.3).

6. Sobre la confusió entre drets lingüístics i drets fonamentals

Pel que fa als drets lingüístics, cal distingir entre els drets fonamentals i els altres drets. Els drets fonamentals són universals i, per tant, estan per sobre de les diverses tendències sociopolítiques i de les consideracions territorials. La llibertat d'associació, per exemple, o el dret d'usar en públic una llengua o d'editar-hi un diari, etc., són drets fonamentals, i cap regulació democràtica no els pot restringir enlloc. En canvi, el dret de "rebre l'ensenyament en la llengua materna" o de "ser atès en una determinada llengua per l'Administració" no ho és i, per tant, no és independent de qualsevol consid-

eració sociopolítica i, en primer lloc, territorial. És clar que, com tòpicament diu l'espanyolisme lingüístic, "els territoris no parlen" ni "tenen drets". El que passa és que els drets lingüístics no fonamentals dels parlants d'un territori, d'un país, estan subjectes a la regulació que en fan democràticament les institucions polítiques corresponents, que són de base territorial (vg. Torner 2007, punt 6). Aquesta regulació és un exemple de l'existència i de l'exercici democràtic d'un dret col·lectiu; perquè, malgrat els tòpics de l'espanyolisme lingüístic, els drets col·lectius existeixen, i s'exerceixen col·lectivament, és a dir, políticament. Així ho fan tots els pobles. Per què els catalans no? (vg. Torner 2007, punt 7).

El dret de "rebre l'ensenyament en la llengua materna" o de "ser atès en una determinada llengua per l'Administració" no és un dret fonamental i, per tant, no és independent de qualsevol consideració sociopolítica i, en primer lloc, territorial.

7. Sobre els atacs a la llengua pròpia de Catalunya

L'espanyolisme lingüístic també ataca la noció de llengua pròpia de Catalunya, que l'Estatut d'autonomia (EAC) atribueix al català. Sobre això s'ha de remarcar que quan l'EAC de 1979 va incloure la noció de llengua pròpia la situació de partida en acabar la dictadura franquista era la següent: la CE de 1978 ni tan sols esmentava pel seu nom el català (que quedava englobat dins l'expressió "las demás lenguas españolas"); i no solament l'excloïa de l'oficialitat de l'Estat, sinó que mantenia la imposició de l'oficialitat del castellà a Catalunya (fins llavors única llengua oficial, llevat de breu parèntesi de la Segona República). A més, imposava explícitament el deure de conèixer-lo. És en aquest context que el legislador català va recórrer a la noció de llengua pròpia per mirar de compensar, almenys en part, un marc tan advers. En un altre

context potser no hi hauria recorregut, com no hi recorre el legislador espanyol, que, tanmateix, oficialitza [única] el castellà perquè és la [única] que té en compte com a llengua pròpia del país. Igual que fan els Estats del nostre entorn, sense haver-ho d'explicitar (vg. Torner 2007, punt 10, dos darrers paràgrafs).

8. Sobre la confusió entre les relacions privades i les relacions entre l'empresa privada i els seus clients

No s'hi val a confondre l'àmbit privat (relacions particulars: familiars, amics, companys, coneguts, etc.) amb l'àmbit de les relacions de l'empresa privada amb els seus clients i usuaris. Això és tant com dir que els ciutadans catalans, en tant que clients o usuaris, no tenen cap mena de dret respecte de la llengua pròpia i oficial del país davant de les empreses (i que aquestes no tenen cap obligació amb els seus clients o usuaris respecte d'aquesta llengua) (vg. Torner 2007, punt 8.6).

No s'hi val a confondre l'àmbit privat (relacions particulars: familiars, amics, companys, coneguts, etc.) amb l'àmbit de les relacions de l'empresa privada amb els seus clients i usuaris.

9. Sobre l'atac a l'escola catalana

La igualtat d'oportunitats passa (entre altres coses) perquè tots els joves catalans adquireixin un bon nivell d'expressió en català. I, en l'actual situació sociolingüística, només una escola en català pot proporcionar als alumnes (i especialment als de llengua inicial diferent del català) la base necessària per a adquirir i col·loquialitzar la llengua pròpia del país en un grau suficient, sense ocasionar cap perjudici als escolars que tenen una altra llengua inicial. Així ho avalen diversos estudis solvents (per exemple, l'informe de setembre de 2006 del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu i el darrer informe PISA). Aquests i altres estudis també acrediten que l'adquisició

del català no va en detriment del nivell de coneixement del castellà (com pretén l'espanyolisme lingüístic), ni tan sols en el cas dels alumnes de llengua inicial catalana o d'altres llengües inicials. D'altra banda, aquest sistema escolar català evita la separació d'alumnes en centres o grups classe diferents per raó de llengua, és a dir, la doble xarxa escolar, que l'opinió democràtica catalana no ha considerat un bon model d'integració social (vg. Torner 2007, punt 9).

Diversos estudis solvents acrediten que l'adquisició del català no va en detriment del nivell de coneixement del castellà, ni tan sols en el cas dels alumnes de llengua inicial catalana o d'altres llengües inicials.

10. Sobre la "llengua materna" (o quan "llengua materna" vol dir "castellà")

L'espanyolisme lingüístic, sota l'embolcall de la defensa d'un pretès dret de rebre l'ensenyament en la "llengua materna", vol fer passar un privilegi per a les persones de llengua castellana, que així serien les úniques que tindrien el dret de rebre l'ensenyament en llur "llengua materna". En canvi, aquest presumpte dret a l'ensenyament en la "llengua materna" es negaria als parlants d'altres llengües (amazic, àrab, italià, etc.); per descomptat, també es nega, fora de Catalunya, a les persones de llengua catalana en qual-sevol altre indret de l'Estat. Novament,

ens trobem amb la desigualtat com a sistema (vg. Torner 2007, punt 9.2, sisè paràgraf).

PAGINA "PUEBLOS DE ESPAÑA" destrossa toponímia. Una pàgina web on es destrossa no només la nostra toponímia, sinó la de tota la península. <http://www.pueblos-espana.org/>

Exemples de l'horror:

St. Boi de Llobregat= San Baudilio de Llobregat

L'Ametlla de Mar= La Almendra de Mar

Ontinyent= Ontenient

Burjassot= Burjasote

Vila-real= Villarreal

Horroritza't!

<http://www.pueblos-espana.org/comunidad+valenciana/valencia/burjasote/>

Enviem-los un munt de correus electrònics amb la nostra protesta!

Proposta a la Real Academia per tal que "España" siga l'única paraula plana que s'accentue en castellà

"Se trata de dar empaque a un nombre tan querido", han afegit els promotors.

I podríem afegir, volen recordar el to feixista de l'època de Franco quan recalaven imperativament el nom de marres com dient, o !SSSSSSSpaña (o te

comemos vivo)"

Ja ho sabeu heu de pronunciar: SSSSSpaña (amb to molt sec de comentarista radiofònic de futbol dels anys del franquisme)

El partit de Rosa Díez vol que desapareguen els drets històrics a la Constitució espanyola

Unión, Progreso y Democracia, el partit creat per l'exeurodiputada del PSOE **Rosa Díez**, proposa la reforma de la Constitució per a suprimir les referències als drets històrics i l'al·lusió a l'especial protecció a les llengües oficials a les autonomies bilingües, segons ha manifestat en roda de premsa el cap de llista per València, **Carlos Martínez Gorriarán**.

Redacció

El candidat d'UPD ha indicat que la iniciativa es defensa en nom de la "igualtat dels ciutadans" i ha assegurat que els drets històrics sonen "anacrònics, a un altre moment de la història", per això ha manifestat que és millor "deixar de banda les qüestions sentimentals i que quede clar que totes les comunitats autònomes que hi ha a Espanya tenen les mateixes competències, el mateix marc legal i el mateix sistema de finançament".

Sobre les expectatives electorals, ha afirmat que "hi ha enquestes circulant que ens donen representació segura, o

molt probable" amb "bones perspectives" a València, Alacant i Castelló i s'ha mostrat convençut que el partit "donarà una sorpresa". En este sentit, ha indicat que amb el seu projecte polític es podran identificar persones de la "dreta més oberta" i aquells de l'"esquerra crítica que se sent òrfena de partit", per la "deriva del PSOE cap a posicions absolutament populistes", amb els "dons o la pluja de subvencions" del president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, la "versió espanyola del peronisme".

Martínez és membre del Consell de Direcció de UPD, on s'ocupa de les tasques de Comunicació i Programa i doctor en filosofia per la Universitat del País Basc. Per Castelló encapçala la llista Ignacio Ordoñez, qui ha destacat que creu fermament que "hem de canviar la forma de fer política en aquest país". Ordóñez treballa com a Programador de Sistemes informàtics al Departament de Llenguatges i Sistemes Informàtics de la Universitat Jaume I de Castelló. El cap de candidatura per Alacant, Aurelio Carrillo, ha destacat les seues "ganes i il·lusió" per a "regenerar la democràcia". Carrillo és llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat de Múrcia, Màster en Direcció de Relacions Públiques per ENAE i Màster en Ergonomia i psicociologia aplicada per l'EOI. El partit, segons els seus responsables, té afiliats a totes les comarques valencianes.

Estat Propi i l'estratègia (II)

Abandant en la desorientadora Anti-Estratègia d'Esquerra, sobretot per evitar que els falsos profetes ens tornin a aixecar la camisa, podríem afirmar que la secta dels mercenaris pseudo-independents ho té més aviat magre, per allargar el "tinglado" de la menjadora fins el 2014, doncs d'ara endavant ja no valdran els ciris trencats ni les propostes estafa, estil referèndum. El regne d'espanya cada vegada és mostra més insaïable en l'espoliació fiscal i el saqueig oligàrquic de la nostra Terra, i, al mateix temps, es descara i es descarna de forma més "chulesca"; l'afany d'insultar i vexar catalans s'intensifica cada dia i la catalanofòbia es va estenent com una pandèmia. En aquest context les receptes de xarlatà de fira del farsant Carod, ja no serviran per anestesiar el Poble català, com anys enrere li van valer a Jordi Pujol per un quart de segle. Els nostres compatriotes, a més de robats, burlats i humiliats col·lectivament, se sentiran més i més indefensos i deseparats individualment.

I tota aquesta corrua d'escolanets (entitats, plataformes) i babaus, que ens encoratgen i ens convoquen a "empènyer" els "nostres polítics", perquè plantin cara – no em féu riure que això és

molt seriós i, fins i tot, dramàtic –, val més que callin d'una vegada perquè ja comencen a fer el ridícul.

Però si no són capaços de defensar ni el "trivial" català !!

Com podem esperar que Carod i companyia plantin cara al "imperio", si ells hi col·laboren en forma d'empleats turiferaris del regne d'espanya?

Què fan per erosionar i afeblir, si són independentistes, les estructures colonials que l'"imperio" té instal·lades a Casa Nostra?

Encara més diàfan, com es pot descolonitzar una colònia – que és el que som, diguin el que diguin – negant el fet colonial?

Com ens han de dur a L'ESTAT PROPI els mateixos que, prediquin el que prediquin, fa més de 20 anys que empren tota l'energia política, per impedir-ho? Que no?

Aquests mercenaris de la menjadora pseudo-independentista fan la feina més bruta, doncs en nom de la Independència, és a dir de la LLIBERTAT dels catalans, intenten apuntalar i donar coherència – "Tiendo la mano a las izquierdas espanyolas" solemnitzava el ridícul Puigcercós – al regne d'espanya. Per cert, com li han

escopit a la mà, al covard – recordeu el grotesc episodi de la recol·locació immediata de la bandera espanyola? – Puigcercós, els seus "compadres diputats" de mala estofa del psoc!

Com poden parlar de democràcia i de justícia, aquests pseudo-independents de la secta mercenària, si ja fa 4 anys que van de bracet amb els que, tot perpetuant el nazi-franquisme, no ens volen tornar els 2 milions de documents que encara retenen?.

Quantes persones han desaparegut en aquests 4 anys d'idil·li, Esquerra-psoc, sense veure i tocar a casa seva, els documents particulars saquejats per la barbàrie terrorista i sanguinària de la croada espanyola? No senten compassió ni cap mena d'empatia per aquests catalans humiliats fins a la mort?

Recordem també que, anys enrere, el "ministre" de cultura del psoc i, per tant, carceller de torn dels nostres arxius, fou el "Troski de Mollet" – Jordi Solé Tura; homenatjat fins al deliri, pel titellam-col·laboracionista i pels mitjans de manipulació, com antifranquista. Realment, la classe política i el món mediàtic catalans, són d'un cretinisme insuperable.

I per postres, aquest ximplet de la secta pseudo-independentista que fa de

Conseller de Cultura, diu que és "un greu error polític", per part del govern del psoc, no tornar-nos els arxius. Res d'error polític; és l'odi anticatalà, estúpid!

S'ha de ser molt caragirat i pocavergonya, com a català i com a demòcrata, a més d'embrutar el nom del seu fundador, Francesc Macià, i el del President màrtir Lluís Companys, per no trencar el lligam de conveniència amb els malànimes sociates, perpetradors d'aquesta sàdica, franquista i cruel injustícia! I a canvi de què? D'una pútrida menjadora?

Queda clar doncs que l'actual Esquerra, controlada pel magma sectari dels mercenaris pseudo-independents – uns 300 individus –, és una autèntica Anti-Estratègia per la consecució de L'ESTAT PROPI? Trigaran molt més els militants, simpatitzants i votants seus, que encara hi baden, a adonar-se'n?

Mentrestant, a veure si els hi passa com a Euskadiko Ezquerra al País Basc, i es dissolen com un terròs de sucre dins de la sinistra, malvada i truculenta maquinària del psoc. De fet seria el més natural.

Antoni Gomis
vermelhet@hotmail.com

Què és aPPaÑa? Retard mental, cultural, polític i econòmic

Dades estatals que s'oculten:

La classe treballadora amb els salaris més baixos de la eurozona

- Entre los països desenvolupats surt com amb el menor índex de lectura i major fracàs escolar.

- El sou mig estatal es situa només per sobre del sou portuguès i el polonès, i aquí la congelació salarial amb clausules del 2% acordades entre PSOE-UGT-CCOO- CEPYME-CEOE hi tenen una gran responsabilitat.

- Els treballadors estatals són els europeus que més hores treballen de jornada laboral.

- Els titulats a Catalunya i Espanya són els que reben els salaris més baixos de la UE. Som l'Àfrica o el sud-est asiàtic d'intel·lectualitat universitària d'Europa en quant a sous.

- Les pensions són de les més baixes d'Europa.

- El salari mínim de l'Estat Espanyol és el segon més baix de la UE (i encara ven com un èxit els 600 euros del nou salari mínim)

- L'estat europeu amb major precarietat laboral.

- Un de los mercats immobiliaris més cars del món.

- Encapçala l'estadística europea en sinistralitat laboral.

- A la cua d'Europa en conciliació de la vida laboral i familiar.

- A la cua d'Europa de serveis socials per a nens i gent gran.

- A la cua d'Europa en la integració laboral de persones amb discapacitat.

- L'estat espanyol en el abans d'últim lloc de la UE en desenvolupament humà.

- A la cua de la UE en el permís de maternitat, i algú s'estranya que no neixin més criatures si els joves no poden emancipar-se i tenir un sou digne?

- El segon estat d'Europa amb més nous rics. 4000 rics acumulen més d'una quarta part de la fortuna estatal.

- Creixement de la desigualtat de renda entre rics i pobres, la més exagerada de la Unió Europea. Passa d'ésser l'estat més igualitari de la UE a ocupar el vuitè lloc.

- Lideratge zona euro en pobresa (sis milions de pobres, unes 758.000 mínim a Catalunya segons IDESCAT ja el 1997)

- L'estat de la UE dels Quinze que té una despesa pública social amb percentatge del PIB més baix (un 0,7% del PIB). Cal fer esment que Joan Rida, el candidat d'ERC a les estatals exigeix un

acord d'investidura que doti pressupostos amb almenys un 2% del PIB.

- A la cua d'Europa en poder adquisitiu anual per habitant.

- L'estat espanyol és l'estat de la UE on més han pujat els preus de la Zona Euro.

- L'estat on més tarden a emancipar-se els fills.

- A la cua d'Europa en ajudes a la família. Una família catalana i espanyola necessitarien tenir 13 fills per a poder optar a les mateixes prestacions que té una alemanya per dos fills.

- Dèficit per compte corrent dels majors del món.

- A la capdavant d'Europa en l'enviament de remeses fora de la UE.

- L'estat espanyol a la cua d'Europa en el creixement de les seves exportacions

- L'estat espanyol és l'estat més inflacionista de la Europa dels Quinze.

- Dels estats més endeutats del món. L'estat espanyol encapçala a Europa en els crèdits hipotecaris.

- L'estat espanyol en els darrers llocs de la UE en competitivitat.

- La despesa en R+D estatal a la cua d'Europa

- A la cua d'Europa en matèria d'innovació.

- La Sanitat Pública estatal, a la cua europea en inversió e infraestructures

- A la cua de la UE en atenció al pacient.

- Encapçala a Europa en nous casos de sida.

- Sistema educatiu, el major fracàs escolar de la UE.

- L'estat espanyol a la cua d'Europa en ajudes a las famílies per a comprar llibres de text.

- L'estat espanyol, a la cua d'Europa en nombre de titulats en Batxillerat i FP superior.

- La Universitat espanyola a anys llum de les millors del món, només una universitat catalana, la Universitat de Barcelona (UB), entre les primeres 200.

- L'estat espanyol ocupa el lloc número 22 de la llista dels 28 països europeus més avançats en la societat de la informació.

- A la cua d'Europa en la regulació de la contaminació acústica, l'estat espanyol és el país més sorollós d'Europa i el segon del món després del Japó.

- L'estat espanyol és l'estat europeu més vulnerable al canvi climàtic.

- A la cua dels estats rics en protecció del medi ambient.

- L'estat espanyol és el país més àrid d'Europa.

- Al capdavant d'Europa en infraccions mediambientals.

- L'estat espanyol és el més expedientat per la U.E. en qüestions mediambientals.

- Al capdavant del rànquing d'abocaments de residus a Europa.

- Ocupa el lloc 76 en sostenibilitat ambiental mundial.

- A la cua d'Europa, quant al compliment de les mesures marcades pel Protocol de Kyoto contra el canvi climàtic.

- L'estat espanyol al capdavant d'Europa en l'abandonament d'animals.

- L'estat on més es discrimina per raó del sexe (Llei "d'igualtat").

- Lideratge europeu en avortaments

- Espanya a la cua d'Europa en l'assistència a les persones grans

- L'estat espanyol candidat a convertir-se en el país més vell del món l'any 2050

- L'estat on més divorcis es produeixen de l'UE.

- Els espanyols els majors consumidors de cocaïna del món, els segons en cannabis i els tercers en èxtasi.

- L'estat espanyol al capdavant de la Unió Europea en el consum de drogues.

- L'estat espanyol és el més barat de la Unió Europea per fumar i beure.

- L'estat amb més bars per metre quadrat d'Europa.

- L'estat de l'UE on amb més a sovint s'abusa de l'alcohol.

- L'estat al capdavant d'Europa quant a taxa d'inactivitat física per habitant.

- L'estat, número u d'Europa en obesitat infantil.

- Lideratge europeu en immigració il·legal.

- Lideratge europeu en pirateria.

- Espanya a la cua d'Europa en la concessió d'estatuts de refugiats.

- Lideratge europeu en delinqüència estrangera.

- Lideratge europeu en corrupció i

delinqüència urbanística.

- Lideratge europeu en blanqueig de diners.

- Lideratge europeu en pèrdua de confiança en els líders..

- El quart estat en el rànquing mundial en nombre de cirurgies estètiques.

- L'estat a la cua d'Europa en flexibilitat dels horaris laborals

Aquests són els resultats de 14 anys de governs de PP i PSOE, i que a sobre se n'enfot el ministre espanyol de dretes del PSOE, Pedro Solbes, motius suficients, com per demanar vits els resultats, la seva dimissió, seguit d'una vaga general vist que qui més està patint són els treballadors/es i pensionistes per la falta de convergència europea, i augments ridículs que no ens acosta a Europa, pretenen ésser venuts com conquestes socials europees. Si això hi afegim els greuges dels treballadors catalans per dèficits de les infraestructures, tenim una llavor per a la revolta social o un càstig electoral als grans partits estatals al nostre país, part del problema per la innació de la situació actual, de forma reiterada, deixant el mercat que fes el que volgués amb la desampara de les classes populars que ja no arriben a fi de mes, en el comentari cada cop més sentit, que la gent no arriba a fi de mes, des de l'entrada de l'euro.

I la informació següent, que seria motiu d'una insubordinació a la casta sindical majoritària i de mobilització social, encara alarma més mentre augmenten els beneficis empresarials, i els salaris s'allunyen d'Europa en més d'un 40%:

Els espanyols guanyen ja un 40% menys que els europeus en ple repunt de la inflació

Tancament de 2007. La inflació ha escalat fins i tot el 4,3% en termes inter-

anuals, però els salaris s'allunyen de la mitjanalmitja de la Unió Europea. Ho diuen les últimes dades d'Eurostat —l'agència estadística de l'UE— que reflecteixen com des de la introducció física de l'euro —en 2002— els preus han pujat a Espanya un 7% més que a la zona de l'euro. Tanmateix, els salaris bruts (abans d'impostos i de cotitzacions socials) continuen sent un 40% més baixos que en la Unió Europea de 15 membres.

No hi ha hagut cap convergència amb l'UE en aquest sentit.

Dit en altres termes, mentre que el 2006 —últim any per als que existeixen estadístiques tancades— el cost salarial brut a Espanya (incloent impostos i cotitzacions socials) es va situar en 21.150 euros per treballador i any, als països centrals de l'eurozona no va baixar dels 30.000 euros. Els més ben pagats són els danesos (48.307,3 euros), seguits de noruecs (47.221,4 euros) i luxemburguesos (43.621 euros). A continuació es troben els assalariats d'Alemanya (42.382 euros), Bèlgica (37.674 euros), Suècia (35.084 euros) i Finlàndia (34.081 euros). Les dades de França es refereixen a 2005 i parlen d'un cost laboral mitjà/medi de 30.520 euros), mentre que per a Itàlia i Irlanda no hi ha dades.

Europa rica, Europa pobre

Els salaris a l'estat espanyol, —que en el cas català puguin ser nominalment un xic més alts, tret l'espoli fiscal, la renda familiar disponible disminueix per no tenir clàusules de revisió salarial que garanteixin l'IPC Català que la majoria de convenis no preveu—, i segons Eurostat, se situen a mig camí entre l'Europa més rica (els països anteriorment citats) i la més pobre (la que representen els antics països comunistes), els treballadors de la qual cobren sensiblement menys que els de l'UE de quinze membres. Cal tenir en compte, tanmateix, que els preus interiors en aquests països són també sensiblement més baixos que a l'eurozona, la qual cosa no ocorre en el cas espanyol, on s'ha produït una convergència real en preus des de la instauració de la moneda única.

En concret, i des de 2002, l'Índex Harmonitzat de Preus de Consum (IAPC) ha crescut a Espanya cada any 1,1 punt percentual més que a la mitjana de l'eurozona. És a dir, si el 2000 l'indicador d'inflació era equivalent a 100, el 2007 els preus a la zona de l'euro es van situar en 116,2 punts, però és que en el cas espanyol han escalat fins i tot els 124,4, la qual cosa confirma la convergència en preus. En concret, almenys un 7%.

No ha ocorregut el mateix amb els salaris. Els costos laborals (per a treballadors a temps complet i en la indústria i els serveis) han crescut a l'eurozona un 9,1% entre 2002 i 2005 —de 30.379 euros a 33.163—, mentre que en el cas espanyol han augmentat lleugerament per sobre, un 10,7% (de 18.462,3 euros a 20.438,8 el 2005). És a dir, que en el millor dels casos els salaris espanyols han perdut sis punts de poder adquisitiu en relació amb els països que formen part de la moneda única.

Als antics països de l'Est, els costos salarials oscil·len entre els 3.713,2 euros de Romania (on les nòmines són més esquel·lides) i els 7.840,2 euros d'Hongria. Segons les dades d'Eurostat, el 2005 el cost salarial mitjà per a l'UE de 27 membres va ser equivalent a 28.992,4 euros, quantitat que s'eleva a 35.416 euros si únicament es té en compte l'Europa dels 15, abans de l'ampliació.

Viure: reflexions per a començar l'any

Un relat de brumari (01-01-2008)

Crec que va ser John Lennon qui va dir que la vida és allò que passa mentre hom està ocupat en una altra cosa. Només és una frase, certament trista, però penso que molta gent podria fer-la seva en un moment determinat de la pròpia existència. I dic podria, perquè són majoria els que arriben a l'acabament dels seus dies sense haver-se aturat ni un sol instant per fer una reflexió com aquesta o que, quan se n'adonen, ja és massa tard per rectificar. És una de les malalties endèmiques de la nostra societat, a la que tots hi estem exposats, contra la que no existeix vacuna ni altre remei que la pròpia voluntat de guarir-se.

Si representéssim la vida com un viatge en tren —no gaire llarg i massa ràpid— repartits pels seus vagons hi trobaríem dos tipus bàsics de passatgers. Per una banda els que només pensen en el moment d'arribar a la seva estació de destí. Per a aquestes persones res no importa, ni els paisatges meravellosos que desfilen per les seves finestres, ni els companys de viatge amb els quals podrien compartir l'espai i el temps. No es prendran la molèstia d'assajar una conversa, que tal vegada seria enriquidora. Com a molt, respondran amb monosíl·labs expeditius les preguntes o afirmacions dels seus veïns. Els interessos d'aquests personatges estan molt lluny d'aquell àmbit, en una estació de destí que potser ni ells mateixos coneixen ben bé.

L'altre grup de viatgers, estaria representat per l'individu que puja al tren sense cap destinació concreta, sense cap full de ruta, confiant-ho tot a la improvisació, i que viatja pel gust de viatjar. Gaudirà dels paisatges, conversarà amb tothom, potser amb excés, fins el cansament dels seus veïns. És una mena de passatger que tot d'una, trobarà monòton el viatge i, sense cap reflexió prèvia, amb una estrebada de la baula de l'alarma aturarà el comboi, provocant l'ensurt de tot el passatge, alguna caiguda, potser fins i tot ell mateix s'estavelli contra un vidre per efecte de la frenada. Quan li demanin explicacions d'aquell acte, és probable que refusi qualsevol responsabilitat.

Cap d'aquests dos tipus —descrits amb volguda exageració— sap viatjar. La societat industrial està plena de gent que no sap viure, persones —homes o dones— que semblen ignorar l'existència de cap cosa més enllà del seu minúscul univers. Encegatats per les seves obsessions, no han gaudit de les grans petiteses: les formes canviants d'un núvol, els col-

ors de la tardor, el so d'un violí, el creixement d'un fill...

Aquestes conductes —que si no fos per la seva freqüència qualificariem d'aberrants— solen afectar no només a qui les practica, sinó també al seu entorn familiar i social. Podem trobar, com en el tren, un ampli espectre de comportaments, des del vividor que abdica de les responsabilitats més bàsiques i que circumscriu la vida a la satisfacció de la seva pròpia ludicitat, ignorant o malmetent tot allò que s'hi oposi, fins l'obcecació pencaire —ja sigui al petit taller o a l'alta direcció d'empresa— que només viu per a la feina, marginant tot allò que no hi estigui directament relacionat.

Els més afortunats, un dia qualsevol, per un fet més o menys transcendent, potser per un seguit de fets aparentment banals, aproximant-se a aquella reflexió de Lennon comencen a sentir-se incòmodes dins del seu món mesquí i decideixen buscar-li un nou sentit a la seva existència. No sol ser fàcil. Sovint s'ha de trencar amb hàbits i vicis llargament arrelats, i ser prou humil per acceptar els errors, procurant no caure en aquella sentència, segons la qual, admetre els errors que hem fet és la primera excusa per repetir-los. Els que se'n surten, tornen a néixer.

Comentaris

Alícia Gataxica | 06-01-08

Hi ha molts tipus de viatger, però només el que sap gaudir del viatge i no té pressa per arribar a port, o destinació pot arribar a gaudir del viatge.

Bones reflexions Brumari, encara que crec que hi ha gent encara que plantejan la vida de cara, i fan el viatge amb consciència del que volen fer.

Estació final

T. Cargol | 05-01-08 |

Podriem dir que tots dos estan marcats pel fet de saber que hi ha una estació d'arribada inevitable, cadascun a la seva manera.

Per la TV de Barcelona feien un dia una pel·lícula antiga (de Passolini) en la qual dos condemnats a punt de ser executats seguien explicant-se històries gairebé fins al cadafal.

Llavors la literatura i l'art serien una forma de no voler veure el que arriba inevitablement. Salutacions cordials, T. Cargol

Aprendre a viure

Naiade | 04-01-08 | Valoració: 10

Molt bona reflexió. Sempre he pensat que aquestes lliçons de vida

tindrien que inculcar-nos-les de petits. Quan normalment només se'ns remarca que hem de treballar, ser responsables, fer les coses bé etc... Ningú o quasi ningú ens ensenya a gaudir dels petits moments. Som nosaltres mateixos qui anem descobrint que a part de les obligacions hi ha un altre món complementari que fa que tot tingui sentit. Si no aprenem a viure, assaborint aquestes estones de contemplar la bellesa de l'entorn, valorar les converses amb amics o desconeguts que en un cert moment desfilen pel nostre camí, aportant-nos quelcom d'important, deixant convergir els nostres coneixements, experiències, il·lusions amb els altres, no haurem tret el suc de la vida. I tal com dius al teu relat, hi ha qui no ho descobreix mai.

M'ha agradat molt el teu escrit, segur que ajudarà a algú, com a mínim a reflexionar, que és dels que es tracta, per començar no? Salutacions **Naiade**

El tren de la vida...

Anagnost | 03-01-08 | Valoració: 10

La primera cosa que vull fer és manifestar la meua alegria per retrobar un relat teu, després d'un mes llarg.

Les reflexions que fas són força interessants. El fet és que la vida, a vegades ens empeny, ens mena, o ens malmena... Ja saps, allò que l'home és ell i la seva circumstància.

Amb tot, estic plenament d'acord que, massa freqüentment, en el tren de la vida, encaçam finals de trajecte i deixam passar massa estacions plenes d'ofertes interessants i a baix per exemple: una sortida de sol, una conversa amb els amics, un estona de música... Vaig llegir no sé on que l'home se'n va de casa a cercar allò que necessita, fins que s'adona que el que necessita ho té a casa.

Molt bé, Brumari. Bon començament d'any.

manel | 02-01-08 |

Encara que potser estigui carregat de tòpics (la comparació vida/tren està molt vista), de tant en tant és molt saludable llegir aquest tipus de textos, i això que amb un títol així, el dia 2 de gener, fart que tothom remeni aquests temes, fa una mica de mandra. Però un cop dins, t'enganxa.

Aquesta prosa tan neta i polida també en té bona part de culpa, tot s'ha de dir. Salutacions Joan,

La Unió Europea davant la qüestió turca

El passat 24 de juliol, el Partit de la Justícia i del Desenvolupament, del primer ministre, l'islamista Recep Tayyip Erdogan, guanyà clarament les eleccions celebrades a Turquia. En la seva primera allocució pública rere la victòria, es declarà disposat a continuar amb l'herència de qui fou el pare de la Turquia moderna, Mustafà Kemal Atatürk; alhora que parava els ulls en una possible futura incorporació del seu país a la Unió Europea. Els jocs malabars verbals, ideològics i programàtics del líder turc no poden passar desapercebuts a l'opinió pública europea en general ni a la catalana en particular. Erdogan és un polític intel·ligent, de formes moderades i, aparentment, prooccidental; és islamista, però vol presentar el seu islamisme com a "moderat", allunyat de les bel·ligeràncies integristes dels seus veïns asiàtics. No ens ha d'estranyar, idò, que s'hagi declarat públicament defensor de l'ideari d'Atatürk i de la seva feina engegada l'any 1923 amb la creació de l'estat turc laic modern, aixecat sobre les runes del caduc Imperi Otomà. Tanmateix, malgrat les paraules tranquil·litzadores del primer ministre, a Turquia són molts els qui no es refien de les autèntiques intencions d'Erdogan, car pensen que, en el fons, el país camina cap a una islamització de les institucions polítiques de l'Estat. Trobem, doncs, un autèntic enfrontament (de moment només ideològic) entre els partidaris d'un islamisme aparentment moderat, occidentalista i modern, representat pels seguidors d'Erdogan; i un kemalisme esquerrà, laic, representat pel Partit Republicà del Poble i per l'ultranacionalista Partit d'Acció Nacionalista. Les elits polítiques turques més com-

promeses amb l'ideari laicista són, en gran part, descendents d'aquells turcs que, durant la dècada dels 20 del segle passat, abandonaren Rumèlia, la Europa turca, com a conseqüència dels intercanvis poblacionals esdevinguts en aquella època.

El règim pseudodemocràtic turc només ha pogut subsistir gràcies a la mà fèrria de l'exèrcit que, en menys de 50 anys, ha fet caure 4 governs. El turc és un Estat asfixiantment jacobí, que no ha reconegut mai (ni ha acceptat que ningú no en parli) el genocidi que van practicar sobre el poble armeni a les darreries del segle XIX i fins la dècada dels anys 20 del segle passat, amb l'extermini d'un milió i mig d'armenis i la deportació d'un milió més; ni ha acceptat la existència d'un poble diferent, el kurd, dins les seves fronteres. El 29 de gener de 2001, França, reconegué, mitjançant una llei declarativa, el genocidi armeni de 1915 a mans dels turcs, el que provocà les airades protestes d'Ankara, que no en vol escoltar a parlar, del tema.

Turquia, amb els seus 71 milions d'habitants, en cas d'incorporar-se a la Unió Europea, es convertiria en el país més poblat de tots els qui en formen part, i qui més vots tindria en el Consell Europeu. De moment, ni la Comissió Europea ni cap dels socis de la Unió, no han demanat al govern d'Ankara que reconegui el genocidi armeni com a condició per a la entrada a la UE.

Davant d'aquest panorama, els catalans ens hem de preguntar: resulta convenient la entrada del gegant turc al club europeu? La resposta és clara: No. La incorporació de Turquia a la Unió, significaria l'entrada en escena d'una nova

potència jacobina, que a ben segur pressionaria en contra de les reivindicacions nacionals catalanes (ni que sigui per evitar un efecte dominó sobre el Kurdistan); a més a més, Turquia (tradicional aliada d'Alemanya en les diverses aventures militars teutones de la primera meitat del segle XX) serviria per afegir pressió jacobina sobre el motor alemany tot aprofitant els gairebé dos milions de ciutadans d'origen turc (incloent-hi els kurds) que actualment viuen al país centreeuropeu, fet aquest que no ens interessa gens ni mica als catalans, que hem de tenir en Alemanya una important aliada per a la nostra causa nacional. Ja resulta prou trist observar l'existència d'un eix estratègic París-Berlín, com per haver d'afegir-hi ara també Ankara.

A més a més, amb l'entrada del país asiàtic (d'europeu, Turquia en té ben poc), ens trobaríem a dins la nostres fronteres amb una important massa de població islàmica (ja en tenim 10 milions adins la UE), i tindríem com a veïns països amb una forta presència islamista radical: Síria, Irak i Iran. Ben és cert que no tots els musulmans són partidaris d'un islamisme extrem amb un component terrorista i violent; de fet, la majoria dels habitants de Turquia (com la majoria dels 10 milions de musulmans residents a la UE), el que volen és feina, casa i una vida tranquil·la per ells i els seus fills. El problema no són aquesta majoria de musulmans pacífics, el perill són la gran minoria extremista; i dic gran minoria perquè, si bé ho són, de minoria, els extremistes adins el món islàmic, també és cert que són, en números totals, una quantitat important a tenir en compte; uns extremistes que podrien aprofitar les llibertats que els

ofereixen les democràcies occidentals europees per escampar la metzina islamista radical, com de fet ja està passant a moltes comunitats islàmiques establertes a Europa, incloent-hi Catalunya. Amb una Turquia comunitària, molts radicals turcs hi tindrien les fronteres obertes, i la legalitat de la seva part, per poder circular lliurement des del Bàltic fins a Portugal. Ja l'any 2001, les autoritats alemanyes prohibiren una organ-

ització religiosa que, amb el nom d'Estat Califal i sota la direcció del turc Metin Kaplan, pretenia unir tot l'Islam sota un nou califat amb capital a Istanbul; que ha mantingut relacions amb Osama Bil Laden, i que compta amb nombrosos seguidors a Europa.

Jacobinisme excloent, islamisme "moderat" al govern i radical entre molts dels seus ciutadans; això és el que Turquia pot oferir, al dia d'avui, a Europa. Els catalans ens hi juguem molt, car no podem consentir que un nou govern centralista, enemic de la diversitat lingüística i cultural que, a més a més, encara deu recordar el pas dels nostres Almogàvers per aquelles terres, entri a la Unió. Al meu entendre, fos molt més intel·ligent aliar-nos amb Grècia (malgrat el seu jacobinisme antimacedoni) en les seves disputes contra els turcs (incloent-hi el contenciós xipriota), ni que sigui perquè Grècia sí forma part de la UE i, per tant, està en el mateix vaixell que els catalans (ens agradi o no), i perquè Grècia és una petita nació (comparable a Catalunya) que no ha de veure amb bons ulls el tutelatge de les grans potències (Alemanya, França i Regne Unit) sobre el projecte europeïsta; una Grècia que se sentiria claustrofòbicament encabida a Europa compartint espai amb la seva històrica enemiga, Turquia. Un acostament estratègic entre els governs de Barcelona i Atenes ens pot resultar ben profitós, als catalans, tot trobant un inesperat aliat en un país tradicionalment superb que encara conserva ben fresca en la memòria la seva lluita per la independència nacional. Un poble, l'hel·lè, que ha de continuar sent la frontera sudoriental d'Europa, un mur de contenció contra els intents integristes de penetrar de nou a Europa.

Turquia no ens pot aportar res de bo als catalans, i sí que ens pot treure molt. Davant el debat obert entre els països europeus al voltant de la possibilitat d'un ingrès de Turquia a la Unió Europea, els catalans ens hi hem de posicionar valentament, sense pusil·lanimitats, tot bandejant pors i vergonyes, i deixar ben clara la nostra perspectiva, que no pot ésser cap altra que un no rotund a l'ingrés turc al club europeu.

Miquel-Àngel Rodríguez

rodriguez.bloc.cat

Hipocresia, oportunisme polític i L'Holocaust

El passat 28 de gener, es va fer una cerimònia al Parlament Balear en record i homenatge a les víctimes de la Soha: l'Holocaust jueu a mans dels Nazis. La data era l'aniversari en que les tropes soviètiques van alliberar el Camp de Concentració de Auschwitz, a Polònia. Lluny d'anecdòtic, crec que d'aquell senzill homenatge se'n poden treure algunes conclusions interessants. Primer de tot, cal recordar que als camps de concentració Nazis no només hi foren assassinats jueus. A més d'altres minories ètniques, foren exterminats milers de presoners de guerra i polítics, entre ells centenars de Republicans Espanyols, que exiliats en perdre la guerra civil, foren abandonats a la seva sort per les noves autoritats Franquistes, incloent-hi el seu cap d'exterior Ramón Serrano Suñer, que en un viatge a Berlín tot encetada la sagnant dictadura, va prometre i jurar fidelitat al Führer Adolf Hitler i es va desentendre dels presos Republicans, obrint la porta a la seva utilització com a mà d'obra esclava i al seu posterior extermini. Sabent tot això, no deixa de ser curiós que els representants del PP, s'oposin de manera sistemàtica a tots els intents de la societat civil, per recuperar la memòria històrica dels assassinats pel Franquisme, aliat dels nazis durant la IIGM, però no tinguin "manies" a l'hora de sumar-se a un homenatge a les víctimes jueves de l'Holocaust. Dins la hipocresia i la demagògia política dels dirigents Populars, ens volen fer creure que es just condemnar els genocidis comesos pel feixisme a Europa durant la IIGM, però que no es poden condemnar els mateixos crims, comesos pels mateixos motius polítics durant la guerra civil i la dictadura. El seu oportunisme polític de sortir a la foto de l'homenatge a les víctimes de la Soha, no fa res més que demostrar fins a quin punt el Partit Popular és presoner de les seves pròpies contradiccions i fins on son capaços d'arribar en la seva estratègia de negociació i tergiversació de la història pròpia. Actualment una historiadora Mallorquina està treballant en un llibre sobre els ciutadans de les Illes Balears que passaren pels camps de la mort. Quant en sapiguem tots els noms, serà just fer-los un homenatge. Serà de justícia recuperar la seva lluita, la seva vida i la seva mort. Serà recuperar les seves vivències per a les generacions futures, per que els més joves sàpiguem que els hi va passar. Però aquesta recuperació no serà completa, si abans no recuperem la memòria d'aquells que van perdre la vida abans d'Auschwitz. o Mauthausen. Les noves generacions han de saber que hi va haver camps de concentració a Mallorca i un autèntic precursor dels camps de la mort a la petita Illa de Formentera. Si no la feina estarà feta a mitges. Es just reconèixer la necessitat i l'obligació que tots els grups polítics, i tota la societat en general, es sumin a aquets tipus d'iniciatives, per que el coneixement de la història ens fa a tots més humans i més lliures. Veurem si els nostres polítics tenen tanta memòria el proper 14 d'abril o el 18 de juliol dia europeu de condemna del Franquisme. Veurem llavors si hi ha tantes ganes de sortir a les fotos.

Marçal Isern Ramis.
C/S'Hort de'n Tapí N° 11 2a
Alaró cp07340
971 51 82 58

Això és una democràcia

A Noruega "Operación Triunfo" permet cançons en llengües no-estatsals com el lapó o sámi

Des que Serrat ho intentà en ple franquisme (i el tiraren i finalment s'exilià) ningú no ha intentat cantar en català, per ex., per a Eurovisió, "only Spanish").

Cultures minoritàries a llocs destacats

Dissabte, 12 de gener de 2008

Informa: CAT.N.AZ Internacional

Us imagineu a la final de l'Operación Triunfo espanyol una cançó cantada en català? Canviem els termes Operación Triunfo per Melodi Grand Prix i Espanya per Noruega. Canviem el fet que al context espanyol els Catalans tenim un pes demogràfic, polític i cultural prou important i que a

Noruega la minoria nacional lapona és avui relegada a gairebé la particularitat i el folklore i que el seu pes nacional és simplement anecdòtic i prou ignorat i tipificat.

Tot i les comparances exposades, el poble lapó tindrà una representant (Ann-Mari Andersen) a la final de l' "Operación Triunfo" noruec, amb el tema cantat en lapó "Àndagassii". El resultat de la final es decidirà el dia dissabte 12 de gener. La representant d' "ètnia noruega" és na Veronica Akselsen

amb el tema "Am I supposed to love again".

Un altre granet de sorra per demostrar que Espanya exerceix una versió del respecte per la resta de cultures i nacions molt espanyola.

Les paraules

"Les llengües no tenen cap valor, allò important és comunicar-se", diuen els demagogs. Però s'equivoquen. L'important no és comunicar-se, l'important és la qualitat de la comunicació. Aquells qui atorguen a les llengües el valor d'un estri domèstic, com un tovalló, una aspiradora o un rentaplats, mai no sentiran el batec del cor de les paraules, els segles de vida que han travessat, l'ús que la gent n'ha fet al llarg de la història. Hi ha paraules que indueixen a

l'amor i paraules que indueixen a la mort. De vegades, fins i tot, pot ser la mateixa paraula. De fet, amb les paraules passa el mateix que amb les persones: ningú no és totalment meravellós o totalment odiós. Les persones d'una sola peça només surten a les pel·lícules. Ningú no és únicament una sola cosa, tots tenim sentiments contraposats dintre nostre. No podem saber si aquell que avui ens dóna suport demà ens trairà, no podem saber si aquell a qui avui menyspreem despertarà demà la nostra admiració. La parla és una facultat humana i les paraules són una meravellosa invenció. Per això se semblen tant a les persones, per això és tan important que, a més d'escollir les paraules adients, sapiguem trobar la millor manera de dir-les. Perquè les mateixes

paraules amb què avui estimem, demà poden ser altament feridores. Una entonació inadequada, per imperceptible que ens sembli, pot canviar radicalment el sentit d'una frase i traïr les nostres veritables intencions. Les paraules són com les cançons, tenen vida pròpia i, un cop es diuen, un cop es fan sentir, ja no són del qui les diu, sinó del qui les escolta. Per això davant del dubte és millor no dir cap paraula. El silenci és un gran protector. Si el practiquéssim més sovint, ens adonaríem de fins a quin punt les paraules poden convertir-se en l'aparador de la nostra ignorància.

Víctor Alexandre
dilluns, 21 gener 2008

Ablació

El proper dimecres és el dia contra l'ablació del clitoris.

Només pensar-hi em ve mal al clitoris, sembla que me l'hagin de tallar. També amputen els llavis menors, algunes cultures.

El que més m'escandalitza és que són LES MATEIXES DONES DE LA FAMÍLIA! les que ho fan fer a les seves filles o nétes. Ho fan per tradició. No són els homes els qui ho propicien.

És el més "heavy" que hi ha.

No té comparació amb la circumcisió dels nens.

Hi ha dos llibres sobre aquest tema tant escabrosos.

- Un de fotos, de "El día que Kadi perdió parte de su vida" d'un fotògraf que es diu Kim Manresa. Es veu com li estant tallant el cony i com li surt un bon raig de sang, com li han tallat i la nena plorant. És escandalós!

- Un altre és "¿Nos oyen cuando lloramos?" de Fauziya Kassind-

ja. És una autobiografia d'un testimoni d'una pobra nena negra que s'escapa de la seva família, perquè li volen tallar la figa.

Contra els tòpics que la gent pensa que només ho fan els musulmans, també ho fan cultures cristianes, perquè aneu veient.

Està bé que es penalitzi. Mecagum Déu!!

Per **Cristina B.**, 07/02/2008

Eroscatalà

[Política i societat](#) Jim Beam (29/01/2008)

Carla Bruni i el nu que no acaba

La model i cantant francesa Carla Bruni no es talla. La setmana passada protagonitzava una altra sessió fotogràfica amb tan poca roba que al conservador president francès i actual parella de la noia, se li deuen haver posat els pèls de punta pensant el què se'ns ha posat de punta a la resta de la població. Molt bé Carla, et perdonem el teu odi cap a les descàrregues musicals per internet, només per ser tan guapota com ets.

[Pollastre de la setmana](#) Dolores Haze (29/01/2008)

Ivan

Les pilotes de l'Ivan
Son de les que ens van
Tenen un to blavenc intens
Que ens excita sense frens
La pituitària se'ns enfila
I ens fa prendre una til·la
Si estigués sola em tocaria
Millor que ho faci un altre dia.

[Enquestes](#) Dolores Haze (04/02/2008)

La força del canell guanya al moviment de cintura

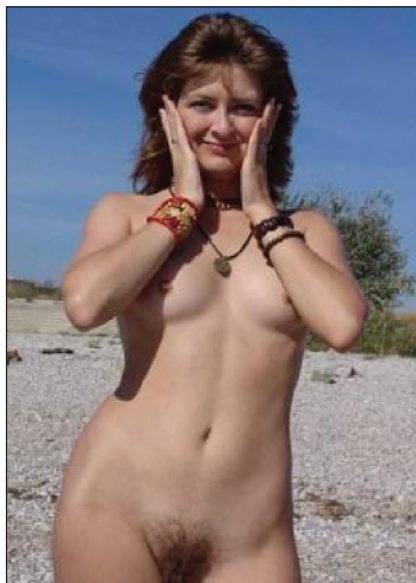
Els usuaris d'Eroscatalà reconeixen que es masturben molt més que no follen. La major part de les votacions de la nostra última enquesta diuen que un 12% dels usuaris follen una

vegada per cada quinze palles. En una proporció similar hi ha els usuaris que no follen mai, però seguidament hi ha els què follen una vegada per cada deu palles (10%), els què ho fan una vegada

per cada cent palles o els què ho fan una per cada tres palles (9'5% respectivament), o els què ho fan una vegada per cada vint-i-cinc palles (6%). No és fins llavors que no trobem els què follen més que no se la pelen, amb una palla cada tres follades (també un 6%). Amb un 5% hi trobem de nou els què se la pelen més que follen: una follada cada cinquanta palles i una follada cada cinc palles. També un 5% diuen follar tant com masturbar-se. Els vots més residuals són per la resta d'opcions de follar més que pelar-se-la, o els que diuen no casca-se-la mai. Hi ha gustos per tot, ja ho veieu.

[Pràctiques sexuals](#) Henry L. Lucas (30/01/2008)

El nudisme i l'erotisme

Certament el nudisme no és la més eròtica de les pràctiques. Més aviat, la visió de molts cosos privats del misteri de la roba, i exhibida sense cap mena de sensualitat, provoca un estat més proper al

rebuig que de l'excitació. En molts casos, però no en tots.

[Cites](#) Renzo Montagnani II (30/01/2008)

Ponce, els nus i la democràcia

"Les raons del *destape* cal buscar-les en aspectes comercials i econòmics. Els nus eren una moda que suposaven beneficis i ningú volia quedar-se'n fora. El què va passar és que la intolerància administrativa li va proporcionar caràcter reivindicatiu, convertint el fet de despollar-se en un signe progressista i democràtic. A més la gent, bastant farta de tanta repressió, ho va identificar amb la democràcia: si podem veure les mateixes pel·lícules i comprar les mateixes revistes que els francesos, això volia dir que érem tan lliures com ells. Òbviament no era així, però es va produir aquesta corrent d'opinió popular que relacionava nus i llibertat."

José María Ponce, director de cine porno.

[Música](#) Remöhead (28/01/2008)

"Pedragentil" de Relk

(a l'Ure Comas)

Quan la pedra obria
la sang de la nit,
i amb la mà t'endueies
la llavor de mi,
per l'udol del sexe
torna el meu Esperit.
Ara que la lluna
plena s'ha adormit
en l'escorça nua
del teu cos petit,
per l'udol del sexe
torna el meu Esperit.
Entre les alzines
turgents del desig,
entre la més prima
ànima del crit,
per l'udol del sexe
torna el meu Esperit.
Sempre que et despulles
terra meva endins,
i amb saliva eixugues
tots els meus confins,
per l'udol del sexe
torna el meu Esperit.
Déu entre les branques
dels fbers que visc.
Mà de l'esperança:
no em deixis morir!
Per l'udol del sexe

Кристина
Na Cristina fa feina al Club Rasputin de Moscou
Rasputin.ru

Россия / Москва
Rússia / Moscou
Территориально:
территори
Возраст: 26
Pitrera
Рост: 170
Altària
Размер груди: 3
Телосложение:
худенькое

Индивидуалка!
Очень уютно,
спокойно,
комфортно! Все
для Вас!

Цели знакомства:
• классический секс
• оральный секс
• анальный секс

Телефон:
991-38-56

Aprofitant una estada a Moscou, alguns membres del Govern balear del PP va anar al Club Rasputin i va carregar la factura a la tresoreria de l'Executiu Balear. Convé recordar-ho de tant en tant.

Els governs de Galícia, Catalunya i Euskadi signen la 'Declaració de París' en defensa de la pluralitat lingüística

El secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, Bernat Joan, el viceconseller de Política Lingüística del Govern Basc, Patxi Baztarrika, i la secretària general de Política Lingüística de la Xunta de Galícia, Marisol López, signaran demà la Declaració de París per a la pluralitat lingüística en el marc de l'Any Internacional de les Llengües, la fira d'Expolangues 2008 i el protocol de col·laboració signat per les tres institucions en matèria de política lingüística. L'acte es durà a terme al recinte de la fira a les 11 del matí.

En aquest sentit Bernat Joan ha afirmat avui també que les polítiques lingüístiques europees han de marcar-se un horitzó dins les directrius del Procés de Lisboa, ausipiat per la Unió Europea: "volem construir una Europa Unida en què, en un termini relativament curt de temps, tots els ciutadans siguin capaços de comunicar-se en la seva pròpia llengua, més dues llengües més". El secretari ha afirmat que aquest objectiu no és excessivament ambiciós ni tampoc inassolible malgrat que estem lluny d'aconseguir-ho: "encara un percentatge molt elevat de ciutadans de la Unió Europea són només capaços de comunicar-se en la seva llengua habitual i no en parlen cap altra prou fluidament com perquè sigui un instrument d'intercomunicació més o menys còmode".

El secretari de Política Lingüística de la Generalitat també ha afirmat que les institucions han d'oferir eines per facilitar l'aprenentatge de llengües, i ha explicat la feina que es fa des de la Secretaria per facilitar l'ús del català a la ciutadania a través de la presentació de les eines lingüístiques que s'han desenvolupat o estan actualment en procés de desenvolupament:

Optimot: És un servei d'atenció de consultes lingüístiques en línia en el qual es recullen cri-

teris, eines i recursos per facilitar l'ús correcte de la llengua. L'ha promogut la Secretaria de Política Lingüística, en col·laboració amb el TERMCAT, Centre de Terminologia, l'Institut d'Estudis Catalans i el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Servei de traducció automàtica: Tradueix dels parells de llengües següents en els dos sentits de la traducció: català-castellà; català-anglès; català-francès; català-alemany; i està en preparació un traductor català-occità-castellà. Permet traduir en línia textos breus i webs.

Plats a la carta: És una aplicació informàtica destinada al sector de la restauració que permet la confecció de cartes en català i la traducció en castellà, alemany, anglès, francès i italià.

Curs de català en línia: La Secretaria de Política Lingüística, en col·laboració amb l'Institut Ramon Llull i el Consorci per a la Normalització Lingüística, està elaborant un curs de català en línia que tindrà quatre nivells d'aprenentatge, conté tant continguts lingüístics com culturals i té dues modalitats d'aprenentatge, lliure i tutoritzada.

Voluntariat per la llengua: És un programa que té per objectiu posar en contacte persones que volen practicar el català amb persones que volen dedicar unes hores del seu temps a practicar-lo. El programa fomenta la cohesió social, el coneixement intercultural i la millora de la fluïdesa oral en català i també ajuda els catalanoparlants a no canviar de llengua innecesàriament.

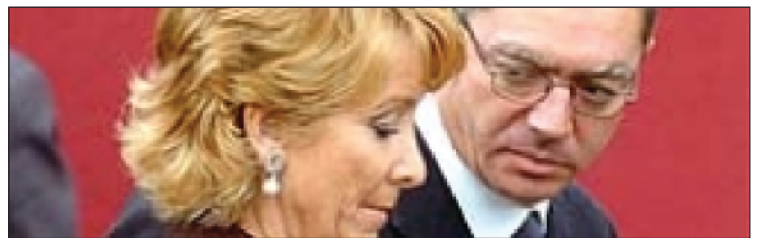

La batalla de 2008

Els fatxes forasters del PP passen la mòmia madrilenya d'Aguirre per intentar animar la tropa

La traïdora i renegada **Estaràs** i companyia ja no enganen ningú. El fet que hagin duit a passejar per les colònies d'ultramar la mòmia madrilenya més fatxa i reaccionària del PP de Madrid, **Esperanza Aguirre**, confirma una vegada més que **Estaràs**, **Salom**, **Cirer**... han situat el PP a Balears dins l'ala més feixista del partit que vol tornar al nacionalcoaticisme dels anys quaranta del segle passat i a imposar el foraster i "Cara al sol" a les escoles, per exemple. Això per no parlar de la prohibició del divorci express, la persecució de l'homosexualitat, de les organitzacions feministes, etc. D'altra banda, el fet que **Estaràs** hagi de recórrer

l'aristòcrata madrilenya **Esperanza Aguirre** enemiga mortal dels centristes que encara queden dins el PP com **Gallardón**, demostra que la moral dins les bases i quadres del PP a Balears és tan baixa que ja no confien ni en les seves pròpies forces. Reproduït de www.diaridebalears.cat **Esperanza Aguirre reuneix 1.000 dones a Manacor per demanar suport a Rajoy** La presidenta de la Comunitat de Madrid participa d'un sopar multitudinari amb Rosa Estaràs

Els forasters del PP van emputats perquè els assessors de Delgado promocionen Rosa Díez

Va bé! Tot va com una seda i com estava previst! El vot foraster de cada vegada està més dividit i enfrontat: **PP**, **PSOE** i **EU** per una banda se barallen com a moixos d'hostal però també els nous partits de **Rosa Díez** i de **Ciudadanos** per l'altra es disputen el mateix electorat fatxa i antimallorquí. Collonut!

El vot mallorquí, ja sigui d'arrel o de nova adopció, en canvi ha fet un procés a la inversa sens dubte forçat per les agressions brutals i criminals per part del PP i dels colonitzadors forasters. En lloc de dividir-se s'ha ajuntat darrere una sola opció:

UNITAT PER LES ILLES.

Els invasors es divideixen, els patriotes en canvi ens unim: la batalla del 9-M serà brutal i despietada. O ARA O MAI! Cal deixar que els forasters es matin ells amb ells però els patriotes de les illes tenim l'obligació, ni

que sigui per estricta supervivència, de tancar files i de fer pinya. I als qui el candidat **Pere Sampol** no ens acaba de fer el pes, ja sabem què hem de fer: un bon condó al nas i una gafa d'estendre roba però a votar s'ha dit!

Cagondell! Aquests putes forasters ens volen matar i convertir Mallorca en una província andalusa i això cap mallorquí/na de bona pasta ho ha de consentir donant-los el seu vot, votant en blanc o fent un vot nul.

Feis córrer la veu! Passau el missatge! Que els tams-tams de les tribes illen-

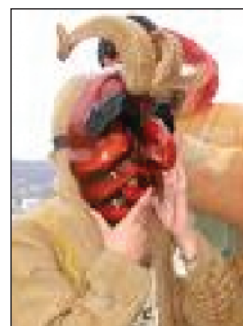
ques facin arribar aquest missatge fins els racons més amagats de la selva o de les ciutats, pobles, ravals, alqueries i llogarets. Dia 9-M tothom a votar UNITAT PER LES ILLES!

És un missatge del **Lobby per la independència!**

El forasterum d'El (In)Mundo i del PP s'enfila per les parets davant la mallorquinització de ...

No hi poden donar passada! El forasterum d'El (In)Mundo i del PP s'enfila per les parets davant de la mallorquinització de les festes de Sant Sebastià. Tot el cabrum foraster, un darrere l'altre, ha sortit a vomitar aquests dies contra els dimonis, els foguerons, les ximbombes, la sobrassada, els botifarrons, la llengonissa, el camaïot... Avui li ha tocat el torn al botifar-

ra falangista **Antonio Alemany** però abans **Piña Olmos**, **Piña Val-lès**, **Gaspar Zapatero**, **Planas Bennassar**, etc. ja havien amollat la seva diarrea forastera i pestilent contra la mallorquinització de les festes de Sant Sebastià. Va bé! Va bé! La seva irritació és la nostra felicitat!

Lobbyperlaindependencia.org

Virtuts del Cagar

Virtuts Del Cagar. Cagané, Macari. Manresa (Barcelona). Impremta de Roca.

1873. 8 pàgines

Amb il·lustració a la coberta.

Follet. Intons. 16 cm. Humor.

Nou discurs pronunciat en la càtedra cagatoria de la Universitat de ENSUMALANCA per Macari Cagané Editorial Diarrea.

INVOCACIO

Maigs bonum est cagare
quam bibere et manducare
Millor cosa és el cagar
que el beure i el menjar.
Paraules d'un caganer
en temps que cagava bé.

PROEMI

Discrets i nobles oients,
qui estrenyent llavis i dents
arrufeu un poc el nas,
per respecte al meu “detrás”,
que amb solemnitat completa
ara fa la seva feta,
crec que serà convenient
fer-vos en aquest moment
un discurs improvisat,
en el qual, amb claredat,
a tots us tinc de fer veure
que mai em podreu treure
cap feina més d'admirar
que la feina del cagar.

Procureu-me estar atents,
que provant-ho al mateix temps,
per la boca i el “trasero”
sens cap vanaglòria espero
convèncer l'enteniment
amb el discurs evident,
i convèncer també el nas
amb els perfums del “detrás”.

No'm diguin que só indecent
perquè davant de la gent
cago i parlo de cagar,
que és cosa que tothom fa.

Des del més gran al més xic,
des del més pobre al més ric
i és molt babau qui s'amaga,
de cagar, doncs tothom caga,
i com al principi he dit
vaig trobar en un llibre escrit,
d'un antic savi doctor,
que és tenia per millor
en aquell temps el cagar
que el beure i que el menjar.

Això sí que ho crec molt bé
i jo us ho provaré,
amb raons tan evidents,
que ho veureu, nobles oients,
encara més clar que això.

Començo doncs ara jo

i en dues parts dividiré
el discurs que vos faré,
provant-vos en la primera
el poder de la caguera,
i mostrant en la segona
que és cosa molt sana i bona,
i d'una gran excel·lència,
com veureu amb evidència.

PRIMERA PART

L'Emperador de la Xina,
el Sultà de Palestina
i altres terres d'Orient,
tots els Reis de l'Occident,
el de França, el d'Espanya,
el d'Irlanda i Gran Bretanya,
tots els Reis y Emperadors,
ducs, marquesos i senyors
que d'aquí cent anys hi haurà,
tots els que en el món hi ha,
i tots aquells que hi ha agut
tan poder junts no han tingut
ni mai podran juntar
com té el “Senyor Cagar”.

Cagat homo, cagat dona
et cagat omnis persona.
Paraules d'un escolà
que no podia cagar.

Caga tot qui es animal,
caga el ric i el menestral,
caga el savi i l'ignorant,
la formiga i l'elefant,
caga el Rei i caga el Papa
caga tot home que endrapa
i caga, per acabar
tot qui te cul per cagar.

Aquell “currutaco” fi,
que tot ell és presumir,
caga en més d'una ocasió,
amb molt gran satisfacció;
fins les senyores més fines
corrents s'alcen les cortines
descobrint l'honest darrera,
quan apreta la caguera.

L'avar que en gran afany
conta el seu tresor tot l'any
i d'allà no s'alçaria
per son cosí ni sa tia
fins que ben tancat hagués
amb sis claus els seus diners,
s'alça corrents sens peresa,
quan li diu naturalesa
que en la necessària hi ha
negocis a despatxar;
i si estant se allí assentat
es recorda que ha deixat
tal volta el calaix obert,
tinc jo per molt i molt cert
que prendrà paciència llarga
fins que havent buidat la carga
el senyor cul li dirà:
“-Alça't d'aquí, prou hi ha.”

El noble o l'adinerat
per donar se dignitat,

si algú el demana per res
o està ocupat o no hi és
i tant se fa demanar
que al pobre fa renegar;
més si apreta la caguera
aneu-li prompte al darrera
i veureu com sens tardar
corrents despatxa el cagar.

Si veieu a molta gent,
com el criat o l'assistent,
a totes parts els envien
i per si res no farien
per més que fos important;
a veure si enviaran
el criat, la minyoneta,
quan truca Donya Cagueta.

Molt diuen, doncs així pensen:
“a Roma de tot dispensen”;
més jo diré a aqueixos tals
que son uns grans animals,
doncs mai a Roma hi haurà
qui dispensi de cagar.

Vull que el luxuriós em diga,
quan té davant a sa amiga
i sa intenció marxa bé
qui seria el primer,
si l'incités la caguera
el davant o bé el darrera.

En fi és feina tan comuna
que sols aquell que dejuna
és el qui es pot lliurar
de la merda de cagar;
més aquí entra l'obstacle
que a no ser un gran miracle
no viuria pas un mes
qui no mengés ni cagués.

Homes i dones hi ha hagut
en el món plens de virtut,
santedat i penitència,
molts d'ells han fet abstinència
en el beure i el menjar
mes mai han pogut trobar
ni en cap llibre he vist escrit
que el més gran a penedit
de cagar hagi deixat
quan el cul li ha demanat.

Jo he regirat pergamins,
dels autors grecs i llatins,
he llegit tota la història
del regne de Cagatòria,
he desenterrat els ossos
de mil culs, ja xics ja grossos,
del temps antic i modern,
dels del cel i de l'infern
i al fi de tots he trobat
que en son temps tots han cagat.

Això es un precepte just:
caga aquell que hi troba gust
i caguen els qui hi pateixen,
n'hi ha que cagant s'engreixen,
altres que hi fan espetecs,
altres que cagant fan sist,
uns tenen el cagar trist,

altres fan trap, trep, trop, trum,
altres pam, pom, pim, pom, pum,
cadascú fa sa música
amb la merda que trafica.

Però com no acabaria
ni amb una hora ni amb un dia
el poder de la caguera
daré fi a la part primera
dient: oh, auditori meu,
que, tots cagant merda feu.

Fi de la primera part

SEGONA PART

Ho quan utile est cagare;
quam dulce est ventre buidare
in plasa, in horto, et in monte,
in camino, prope fonte;
et si cagacio malestias
adhuc cagare inter bestias!

(Paraules d'un pobre diable
que cagava en un estable)

Jo vos contemplo parats,
oients meus molt perfumats,
i al veure que és cosa clara
tot el que us he xerrat ara,
confessareu convençuts
no ho sou tan en son poder
com es el Rei Caganer.

Però sortiu-me de por,
que us tinc de fer veure jo
que si bé és molt poderós
és també molt deliciós,
molt agradable, molt sa
i molt útil el cagar.

El cagar us podrà donar
gran força per treballar,
ganes per menjar i beure,
ell farà als sastres seure,
als barreters fer barrets,
als ferrers farà estar drets,
escriure també als notaris,
als metges molt males nits,
musics i escolans cantar;
als militars, barallar,
guanys molt grans als hortolans,
a tots treball i descans,
fins als sabaters fer botes
i als escarabats pilotes,
i aquell que no cagarà
res de tot això farà:
Veus aquí amb quanta raó
he dit que el cagar és bo!

Tres hores més xerraria
i encara no acabaria
però m'avisa el darrera
que ha acabat ja la caguera
i acabo jo tot dient:
que caguin per sempre. Amén.

PROU

Patriotisme i justícia universal

Altres cop, no són paraules meves; sinó una ressenya de la qual en sóc l'autora sobre els pensaments de Bakunin respecte al patriotisme i la justícia individual. A favor de la segona i en contra de la primera. Doncs, és lícit sentir-se d'un lloc, amar el que coneixes. Però no per això es pot justificar l'egoisme de la pàtria que es considera per damunt de tot. Ni tampoc la alça de banderes, ni la traça de fronteres, que tan sols ens acosten a la més pura de les arrogàncies!

Tots deuríem alçar-nos contra aquest patriotisme estret i mesquí per al qual el propi país és el centre del món, i que considera gran a una nació quan es fa témer pels seus veïns.

Deuríem situar la justícia humana univer-

sal a sobre de tots els interessos nacionals. I abandonar el fals principi de la nacionalitat inventat per a esclafar el principi de la llibertat. La nacionalitat no és un principi; és un fet legítim, com la individualitat.

Cada nació, gran o petita, té l'indiscutible dret a ser ella mateixa, a viure d'acord amb la seva pròpia natura. Aquest dret és simplement el corollari del principi general de llibertat.

Tot aquell que desitja de cor la pau i la justícia internacional deuria renunciar d'una vegada i per a sempre al que s'anomena la glòria, el poder i la grandesa de la pàtria, a tots els interessos egoistes i brèuols del patriotisme.

Marta

López Tena creu que la independència és la millor solució per als catalans i per als espanyols

Dijous, 7 de febrer de 2008

El vocal del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) espanyol i un dels caps visibles del Cercle d'Estudis Sobiranistes, Alfons López Tena, va defensar ahir la independència de Catalunya amb l'argument que aquesta és "la millor solució de futur per ambdues parts", tant per als catalans com per als espanyols.

Tena, que va fer aquestes declaracions en una conferència al Casal Cultural de Mollèt de Vallès (el Vallès Oriental), també va remar-

car que una altra possible solució a la situació de "xoc permanent" entre l'Estat espanyol i el català seria "la creació d'un estat realment plurinacional". Ell mateix va desestimar poca estona després aquesta opció, tot recordant que "la part espanyola hauria d'acceptar que només és una part i no pas un tot" i això "no ho accepta, ni tant sols [accepta] un estatut",

i va acabar conclouent que, per tant l' "única solució" per al Principat i per a la resta de Països Catalans és "la independència".

I amb el somriure, la revolta

Jornada sobre la transgressió cívica

Fraga, Palau Montcada, 23-2-08

Franja de Ponent i transgressió. Propostes pràctiques per a viure en català.

10:00.- Obertura a càrrec de Susanna Barquín, presidenta de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, IEBC.

10:15.- Ponència **Justícia i transgressió** a càrrec de Alfons López Tena, vocal del Consell General del Poder Judicial. Presentarà Juli Pallarol, jurista.

11:00.- Ponència **Creativitat i transgressió** a càrrec de Patrícia Gabancho, escriptora. Presentarà Maria López Fontanals, secció patrimoni de l'IEBC.

11:45.- Descans

12:15.- Presentació del llibre *Elogi de la transgressió* a càrrec de Judit Mulet, professora de l'IES Baix Cinca (període 1997-2007), i amb la presència d'Àngel Velasco, coeditor i Ramon Camats, coautor.

13:00.- Conferència **Una dècada sense dades demolingüístiques a la Franja. Novetats amb l'Enquesta d'Usos Lingüístics** a càrrec de Natxo Sorolla, sociolingüista. Presentarà Pep Labat, sots-president de l'IEBC.

Organitza: Institut d'Estudis del Baix Cinca. Amb la col·laboració d'Òmnium Cultural de Ponent.

ESCRIU per fer-te escoltar

Un relat de silvia_peratallada

SALTA, si vols jugar.

CAMINA per aconseguir el que vols

AVANÇA sempre sense pensar en passats

TRIA, si el camí divideix ment i cor, ho faràs bé

ESTIMA quan trobis el que buscaves

LLUITA per mantenir-ho

PERDONA si et juga una mala passada

VIU sense perdre un minut

BESA, encara que sigui de lluny

RIU que algú et sentirà, i et seguirà

AGRAEIX, a la vida, tot el que t'ha donat

RESPON la felicitat, per haver-te guiat

ESCLATA d'amor, si cal, i el sentit a tot hauràs trobat.

Comentaris

Uauuuu! [pauli](#) | 30-12-07 | Valoració: 10. Un poema preciós Sílvia! Ple de força... Un crit que no pot deixar a ningú indiferent i que mereix ser escoltat. M'encanta, de debò! Bona entrada d'any. Pau

Els 12 manaments! k collons [abraham](#) ni més ni menys... Jo els seguiré. Ho faràs tu també? muuaaaaaaaaaa

consells... [insurrecta](#) | 26-12-07 Hauré de seguir els teus consells, i seguir-los al peu de la lletra.... somriure és el que em fa falta darrerament i més per aquestes dates....gràcies per tot amor! muuaaaaaaaaaa

!! Cuidado con estas monedas, los chinos las han traído a montones de Tailandia y las están haciendo circular devolviéndolas como cambio en sus tiendas y restaurantes !!

ATENCIÓN: Están llegando a España estas monedas procedentes de Tailandia. Su tamaño y peso es el mismo que el de la moneda de dos euros. La diferencia estriba en lo que es su valor: la moneda tailandesa equivale a unas 40 pts.

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Sempre dic sa veritat

Nostre món han trastocat,
Un estol de personatges,
Per viure i dur avantatges,
Molts de trucs han inventat.
Uns deus han imaginat,
Diferents els uns dels altres,
Això són unes grans farses,
Enganyen sa humanitat.

Els lligams amb el poder,
Fan ses seves combinades,
A ses gens més ofuscades,
Els ensenyaran sa fe,
De molta por dotar-la,
Per poder guanyar el Cel,
Basseta de dolça mel,
En el Cel per llepar-la.

A les mil religions,
Que hi ha en aquest món,
Totes diferents són,
Que ensenyen els seus santons,
Amb diferents llissons,
Se van desenvolupant,
A los seus clients van drogant,
Sense més contemplacions.

Ben sumits amb sa creença
Per poder guanyar el Cel,
El pobre de soca-rel,
ben carregat d'innocència.
Li fan fer sa penitència,
De grans palaus aixecar,
Per poder anar a resar,
A guanyar s'indulgència.

La ciència ha obert barreres,
En aquest món enganyat,
Ara té sa llibertat,
per travessar ses fronteres.
Aquelles lliçons darreres,
Han quedat ben antiquades,
Dels joves ben oblidades,
Van a les seves quimeres.

Aquell factor de sa por,
Que rigorós predicaven,
I a la gent assustaven,
Sa veritat vos dic jo:
Mos feien tremolar es cor
Amb trucs ben estudiats,
Han romasos oblidats,
Ja han perdut el seu so.

Llarga passa s'ha donada,
Ben llarga i en pocs temps,
S'han creat nous elements,
Sa pena han alliberada.

No feim sa feina forçada,
Que altre temps se va usar,
Un dispositiu tocar,
I una tona han aixecada.

Sa mecànica ha alliberat,
Sa pena dins el conró,
Assegut dalt del tractor,
Un no se troba cansat.
Un bon tros ell, ha llaurat,
Que amb bèsties dies emprava,
Moltes de passes donava,
En es mantí aferrat.

Per fugir de sa misèria,
Que en temps passat hi hagué,
Un judici s'ha e fer,
De sa gran impertinència.
Que una gent d'excel·lència
El nostre món dirigí,
Inclinat en es patir,
Sumit a sa penitència.

Si prescindim des misteris,
Que diu s'Història Sagrada,
Se donarà llarga passa,
Tendrem bones conseqüències,
Això seran evidències,
Diferents de temps passat,
Amb tothom acovardat,
Patint se impertinències.

El Déu de la creació,
Quan aquest món va muntar
Ell de tot el va dotar,
Per poder aprofitar -lo
Mos serveix fosca i claror,
A fi de tenir bon viure
Tot allò que se precisa,
En disposa el poblador.

Lo que sobra dins el món,
És sa gent molt mentidera,
Que fa ben bona carrera,
Diuen que ells molt bons són.
Van donant un bon trastorn,
A sa nostra societat.
Sense gens de pietat,
Prediquen els seus sermons.

Sa joventut ara està,
Dotada de gran cultura,
Sa seva grossa premuda,
A tot volta donarà,
Ja no anirà a badar,
Sa boca per combregar,
De tot això se'n fotrà,
Per esser cosa absurda.

Salut

Càncer

El **càncer** és un conjunt de malalties de pronòstic i tractament diferents, que depèn de la localització anatòmica en la que es trobe i del tipus cel·lular o histològic del que procedisca, principalment. El càncer és una proliferació accelerada, desordenada i incontrolada de les cèl·lules d'un teixit que envaeixen, desplacen i destrueixen, localment i a distància, altres teixits sans de l'organisme.

Característiques del càncer

Morfologia del càncer

Les cèl·lules tumorals tenen una morfologia alterada que depèn de la diferenciació i de l'anaplàsia. La diferenciació cel·lular d'un tumor és el grau en el que les cèl·lules parenquimatoses es pareixen a les cèl·lules normals de les que procedeixen, tant morfològicament com funcional. Generalment els tumors benignes estan ben diferenciats i els càncers varien des de ben diferenciats a indiferenciats. L'anaplàsia és l'absència de diferenciació que comporta a una falta d'especialització o de funció cel·lular i generalment quant més anaplàsic sigui un càncer més alta és la seua velocitat de creixement.

Creixement tumoral

El creixement tumoral o la proliferació de cèl·lules tumorals té les següents característiques:

Accelerat, per un augment de la divisió cel·lular que fa que les cèl·lules tumorals es troben en continu cicle cel·lular amb un excés de proliferació cel·lular.

Descontrolat, degut a que no es deixa influir pels factors de creixement ni altres estímuls externs.

Autònom: La divisió cel·lular és independent i no està coordinada amb la resta de cèl·lules del seu entorn.

Escapa al sistema immunitari que reconeix a las cèl·lules tumorals com pròpies.

Inhibició dels processos de mort: Las cèl·lules tumorals mai entren en apoptosi o mort cel·lular programada.

Invasió local

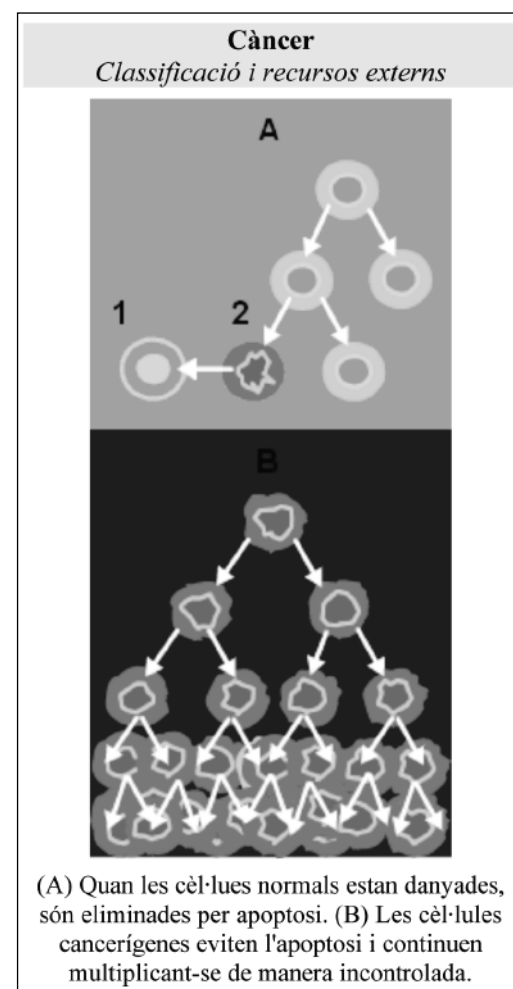
La invasió és la capacitat que tenen les cèl·lules tumorals d'infiltrar-se o penetrar en els teixits normals i en els vasos sanguinis i

produir metàstasi. La invasió no és deguda solament a la pressió del creixement tumoral, sinó a característiques fenotípiques que adquireixen les cèl·lules canceroses. Els pilars sobre els que es basa la invasió són: Angiogènesi o neovascularització: És la capacitat de formar nous vasos sanguinis mitjançant la secreció de factors de creixement com el Factor de creixement de l'endoteli vascular (VEGF). Els nous vasos són indispensables per a la nutrició de las cèl·lules tumorals i per a poder metastatitzar.

Adherència: És l'anclatge de la cèl·lula tumoral mitjançant l'adquisició de receptors específics a la membrana basal i a la matriu extracel·lular. Aquests receptors són per a integrines, MAC y caderines.

Proteòlisi: És la destrucció de la membrana basal i de la matriu cel·lular mitjançant la secreció d'enzims com les col·lagenases que destrueixen el col·làgen i així poder obrir-se camí entre aquestes estructures.

Mobilitat: És la migració o locomoció de les cèl·lules malignes a través de la matriu cel·lular per a arribar a un vas sanguini o limfàtic, intravasar-se, ser transportades per la corrent sanguínia

fins capil·lars distants, extravasar-se i migrar una certa distància per iniciar la formació d'una nova colònia (metàstasi).

Metàstasi

La metàstasi és la disseminació a òrgans distants del tumor primari maligne. Succeeix generalment per via sanguínia o limfàtica.

Biologia molecular del càncer

Carcinogènesi

La carcinogènesi és la formació del càncer mitjançant els carcinogens o també malalties genètiques.

Genètica del càncer

El càncer és una malaltia genètica produïda per la mutació de determinats gens en una cèl·lula determinada i que adquireix les característiques del càncer. Aquests gens són de tres tipus:

Oncògens: Són gens mutants que procedeixen d'altres anomenats *protooncogens* encarregats de la regulació del creixement cel·lular.

Gens supressors tumorals: Són els encarregats de detenir la divisió cel·lular i de provocar l'apoptosi. Quan aquests gens muten la cèl·lula es divideix sense control.

Gens de reparació de l'ADN: Quan el sistema de reparació és defectuós com a resultat d'una mutació adquirida o heretada, la taxa d'acumulació de mutacions en el genoma s'eleva a mesura que es produeixen divisions cel·lulars. Segons el grau en que aquestes mutacions afecten a oncogens i gens supressors tumorals, augmentarà la probabilitat de patir neoplàsies malignes.

Natura clonal del càncer

Els càncers s'originen a partir d'una cèl·lula única després de múltiples mutacions (de cinc a deu) en el genotip per a que es transformi en un fenotip maligne en el transcurs de diversos anys, donant lloc a un clon de cèl·lules que és el tumor.

Nomenclatura del càncer

Tots els tumors, benignes i malignes tenen dos components bàsics en la seua estructura: Les cèl·lules neoplàsiques proliferants que constitueixen el parènquima. El seu estroma de sostén, constituït pel teixit connectiu i vasos sanguinis. La nomenclatura oncològica es basa en el component parenquimatós. Segons el comportament dels tumors:

Tumors benignes: El seu nom acaba amb el sufix *-oma*, simplement i segons l'origen del teixit del que procedesquin els tumors benignes poden ser: fibroma (teixit conjuntiu fibrós), mixoma (teixit conjuntiu lax), lipoma (teixit adipós), condroma (teixit cartilaginós), osteoma (teixit osi), hemangioma o angioma (teixit vascular), linfangioma (teixit limfàtic), meningioma (meninges), tumor glòmic (teixit nerviós de sostén), leiomioma (teixit muscular llis), rabdomioma (teixit muscular estriat), papil·loma (teixit epitelial formant

papil·les), adenoma (teixit glandular), teratoma (cèl·lules totipotencials), nevus (melanòcits).

Tumors malignes o càncer:

Els càncers que deriven dels teixits mesenquimàtics o mesodermes denominen sarcomes (del grip *sar*, "carnós"), per exemple fibrosarcoma, mixosarcoma, liposarcoma, condrosarcoma, osteosarcoma, angiosarcoma, lipangiosarcoma, sinoviosarcoma, mesotelioma (teixit pleural), leiomiosarcoma, rabdomiosarcoma.

Les neoplàsies malignes d'origen epitelial, derivades de qualsevol de les tres capes germinals de l'embrió, es denominen carcinomes, per exemple carcinoma epidermoide o escamós, carcinoma basocelular, adenocarcinoma, cistoadenocarcinoma, coriocarcinoma.

Els tumors que procedeixen del teixit nerviós són els gliomes. Els càncers hematològics són els limfomes i les leucèmies. Els tumors malignes que no compleixen les regles anteriors i acaben en *-oma* són: el melanoma, el hepatoma, el seminoma.

Diagnòstic del càncer

Biòpsia

El diagnòstic del càncer es basa indispensablement en la pressa d'una biòpsia del tumor per tal de fer un estudi histològic amb el seu grau de diferenciació i d'invasió, i per un estudi molecular per a determinar els seus marcadors biològics i genètics. Cap diagnòstic de càncer és vàlid si no està basat en l'estudi d'una biòpsia, i per tant el personal mèdic farà tot els esforços per aconseguir una mostra de teixit vàlida per a confirmar el diagnòstic de càncer davant la persistència de la sospita clínica.

Estadificació del càncer

Determina l'extensió de la malaltia cancerosa basada en el concepte de que el càncer s'estén espacialment en el cos en tres nivells que són el local, regional i a distància. Existeixen dos tipus d'estadificació que són: L'**estadificació clínica** basada en l'exploració física, les radiografies, el TAC, la RMN, la gammagrafia i altres tècniques d'imatge.

L'**estadificació anatomopatològica o quirúrgica** que consisteix en l'anàlisi histològica de tots els teixits extirpats durant la cirurgia, que pot tenir lloc durant l'extirpació definitiva del tumor primitiu o com un procediment apart d'estadiatge. El sistema d'estadiatge més empleat és el TNM (Tumor, Node (gangli) i Metàstasi) que valora la malaltia local (mida tumoral), regional (nombre de ganglis afectes) i disseminació a distància (presència de metàstasi). El TNM fou codificat per la International Union Against Cancer i la American Joint Committee on Cancer.

Tractament del càncer

Es basa en tres pilars bàsics: cirurgia, quimioteràpia i radioteràpia. Exis-

teix una quarta via anomenada teràpia biològica que inclou l'hormonoteràpia, immunoteràpia, i noves dianes terapèutiques no citotòxiques. El tractament del càncer és multidisciplinar on la cooperació entre els diferents professionals que intervenen (cirurgians, oncòlegs mèdics i oncòlegs radioterapeutes), és de màxima importància per a la planificació del tractament; sense oblidar el consentiment informat del pacient. En el pla de tractament cal que definir si el tractament serà amb intenció curativa o amb intenció pal·liativa.

La resposta al tractament pot ser: **Completa:** Si s'ha produït la desaparició de tots els signes i símptomes de la malaltia. **Parcial:** Si existeix una disminució major del 50% en la suma dels productes dels diàmetres perpendiculars de totes les lesions mesurables. **Objectiva:** Es la resposta completa o parcial. **Progressió:** Si apareix qualsevol lesió nova o existeix un augment major del 25% en la suma dels productes dels diàmetres perpendiculars de totes les lesions mesurables. **Estable:** Si existeix creixement o reducció del tumor que no compleix cap dels criteris anteriors. Quan no és possible la mesura de les lesions, els marcadors tumorals són útils per valorar la resposta al tractament.

Pronòstic del càncer

A partir de la dècada de 1990 i amb les tècniques terapèutiques disponibles, el càncer és curable en aproximadament el 50% dels pacients diagnosticats. El pronòstic del càncer depèn sobre tot de: La localització anatòmica del tumor primari. Del tipus histològic amb el seu grau de diferenciació cel·lular, les seues característiques biològiques i citogenètiques. De l'estadi del càncer o extensió de la malaltia. L'edat del pacient. L'estat funcional o la reserva fisiològica del pacient.

Prevenió del càncer

Encara que la causa del càncer és desconeguda en molts casos i multifactorial en altres, es coneixen uns factors de risc, que augmenten la probabilitat de contreure càncer i que deuen evitar-se, com per exemple el tabac. S'estima que fins un 50% dels càncers podrien ser evitables.

Prevenió primària Educació i hàbits saludables: Deixar de fumar: Salva i perllonga la vida, més que qualsevol activitat de Salut pública. Dieta saludable. Evitar l'exposició al sol.

Quimioprevenió: És la utilització de determinats agents químics, naturals o sintètics, per revertir, suprimir o impedir la carcinogènesi abans del desenvolupament d'una neoplàsia maligna. **Quimioevitació:** És l'evitació de determinats agents químics cancerígens o dels que no es té la seguretat de que no provoquen càncer. **Vacunació:** Les vacunes per determinats virus, poden prevenir determinats tipus de càncer. Per exemple la vacunació universal contra l'hepatitis B, pot reduir la incidència de hepatoma.

Prevenió secundària Es la detecció precoç del càncer en individus asintomàtics, amb l'objectiu de disminuir la morbiditat i la mortalitat.

Epidemiologia del càncer

Freqüència: El càncer és la segona causa principal de mort després de les malalties cardíaques. Tanmateix, les morts per malalties cardiovasculars estan reduint-se, mentre que les morts per càncer estan augmentant. S'estima que al llarg del segle XXI, el càncer sigui la primera causa de mort als països desenvolupats. Malgrat açò, s'ha produït un augment en la supervivència dels pacients amb càncer. Les cinc principals causes de mort per càncer per ordre d'importància tant en homes com en dones són: càncer de pulmó, càncer colorrectal, càncer de mama, càncer de pròstata i càncer de melsa.

Factors de risc: El principal factor de risc és l'edat, ja que dos tercers parts de tots els càncers succeeixen en persones majors de 65 anys. El segon factor de risc és el tabac i li segueix la dieta, l'exercici físic, l'exposició solar, i altres estils de vida.

Conceptes relacionats

Neoplàsia: Significa literalment "nou creixement", "nova formació" o "nou teixit" però s'emplea únicament en el sentit de "proliferació cel·lular". Les neoplàsies poden ser benignes o malignes. Si s'empra el terme "neoplàsia" o neo aïllament, significa "proliferació cel·lular maligna".

Tumor: Inicialment aquest terme s'aplicà a la tumefacció, inflamació o augment de mida d'un òrgan o teixit amb la inflamació. Amb el transcurs del temps s'oblidà el sentit no neoplàsic de tumor i en l'actualitat el terme tumor és l'equivalent o sinònim de neoplàsia. També hi han tumors benignes i tumors malignes.

Càncer: Aquest mot deriva del grec y significa "cranc". Es diu que les formes corrents de càncer avançat adopten una forma abigarrada, amb ramificacions, que s'adhereixen a tot el que toca, amb l'obstinació i forma similar a la d'un cranc marí i d'ací deriva el seu nom. Es considera a voltes sinònim dels termes "neoplàsia" i "tumor", tanmateix el càncer sempre és una neoplàsia o un tumor maligne.

Oncologia: Del grec "oncos", tumor, és la part de la medicina que estudia els tumors o neoplàsies, sobre tot malignes (càncer).

Alguns tipus de càncer

Càncer colorrectal. Càncer de còlon. Càncer de fetge. Càncer de mama. Càncer de pell Càncer de pròstata. Càncer de pulmó. Carcinoma microcític pulmonar. Leucèmia

De Viquipèdia

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Finca a la carretera de Santa Maria a Pòrtol. 330 m. Sense tan-car, bon accés, vista a la muntanya, se ven. Tel. 661 427 008

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoibiarbona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

SERVEIS PROFESSIONALS

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres - Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelo-barcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstal·lacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimalts@hotmail.com www.itgrimalts.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta

mallorquina. Tel. 680 281 873

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233 892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallsos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar horabaixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més Jove. Si et trobes sola, crida'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Correu electrònic: xmuntaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Correu electrònic: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escribiu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es Lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971757831 665246023.

COMUNICATS

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escribiu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servi-com.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespiri Gost, S.L. Exposició i venta, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200 €. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venta de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Pissalat

Per a entremesos, peix i carn freda.

Ingredients:

Anxoves salades, clavell, farigola, llorer, pebre i oli.

Preparació:

Es netegen les anxoves, se'ls treu l'espina i es posen al morter, junt amb una mica de cada espècia, en pols. Se'n fa una pasta i s'hi afegeix una mica d'oli.

Arròs negre

Ingredients:

Sipions, arròs, ceba, tomàquet, alls, pebrot tendre, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es pica bé la ceba i es posa a sofregir, en una cassola amb oli i un pessic de sal, a poc foc, remenant-la bastant sovint per a què no es cremi, fins que quedi ben fosca. Llavors, s'hi afegeixen unes dents d'all, una mica de pebrot tendre, també picat ben fi i una bona quantitat de sipions. S'hi dona una remenada i es pica una mica de tomàquet, que també es tira a la cassola. Es va remenant per a què els sipions vagin deixant anar la mascara. Quan el sofregit està ben lligat, s'hi tira l'arròs i la sal, i se li fa donar un volt o dos. Després s'hi tira l'aigua bullint. Es deixa coure divuit minuts. Quan en faltin un parell, s'hi tiren uns alls picats al morter i deixatats en una cullerada d'oli.

Sopa de bolets

Es poden utilitzar fredolics, que és la forma original, o qualsevol barreja de bolets, frescos o conservats al natural. També es pot usar, en comptes d'aigua clara, l'aigua de bullir-los quan se'n fa la conserva.

Ingredients:

Fredolics, un brot de farigola, pa sec, ametlles torrades, un ou, mantega, sal i aigua.

Preparació:

En una paella, es salten els fredolics amb la mantega. Se'n reserva la majoria i es posa a bullir la resta, en una olla, amb aigua i la farigola. Quan ha fet una bona bullida, es treu el brot de farigola i es bat la sopa amb un batedor elèctric, fins que els bolets quedin ben triturats. Llavors si posa la resta de bolets, el pa sec, les ametlles, pelades i picades al morter, i la sal. Quan el pa hagi revingut, s'hi tira l'ou trencat i, acte seguit, es bat amb un batedor manual, fins que l'ou faci fils i el pa estigui esmicolat.

Bunyols de l'Empordà

Uns 40 bunyols. 2 hores

Ingredients:

350g. de farina, 50 g. de margarina, 20 g. de llevat premsat (de pa), 60 g. de sucre, 0,5 dl. de llet, raspadures de llimona, 3 ous, una mica de sal, 1/2 copeta d'anís, 1 cullerada d'anís mòlt, 1/2 cullerada de coriandre, canyella en pols, oli per fregir, sucre per arrebossar

Preparació:

1. Barregeu la llet tèbia amb el llevat i 100 grams de farina, removeu i formeu una bola.
2. Deixeu fermentar la massa tapada amb un drap net uns 30 minuts en un lloc temperat.
3. Amb la farina que queda formeu un volcà, poseu al mig la margarina, els ous, la sal, el sucre, l'anís i els condiments, removeu primer amb la forquilla i després afegiu-hi la massa fermentada.
4. Trebal·leu amb les mans fins que obtingueu una massa fina i tova. Colpegeu la massa contra el marbre.
5. Unteu el marbre amb una mica d'oli i, amb les mans també untades, aneu agafant petites porcions de la pasta i formeu boletes i després col·loqueu-les en una placa, també untada d'oli.
6. Reserveu-ho en un lloc calent per accelerar la fermentació, la massa ha de doblar el seu volum inicial. Aquest procés triga aproximadament una hora.
7. Escalfeu oli a la fregidora o en un atuell fons, agafeu les boletes amb les mans, feu un foradet al mig i aneu-les posant en l'oli, que no ha de ser gaire calent, perquè la pasta es crema de seguida. Han de quedar d'un color fosc. Quan aneu traient els bunyols del foc, aneu-los ensucrant.

Samfaina

Ingredients:

Pebrot verd i vermell, albergínia, carbassó, ceba, tomàquet madur, oli, sal, sucre i pebre negre.

Preparació:

Es talla a trossos l'albergínia i s'ensucra lleugerament; després, també es talla a trossos el pebrot, el carbassó i la ceba. Es ratlla el tomàquet. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es posa a fregir la ceba i el pebrot. Quan comenci a agafar color, s'hi afegeix l'albergínia, el carbassó, el tomàquet, sal i pebre negre. Quan tot tingui una mica de color, es posa el foc al mínim, es tapa la cassola i es deixa ofegar.

Nero (o orada) al fonoll

Ingredients:

El peix, patates, uns quants alls, tomàquet, una bona quantitat de fonoll bord sec, bitxo, vi blanc, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

En una paella amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeixen uns quants alls. Quan han agafat color, s'hi tira una mica de ceba tallada pel llarg, una mica de tomàquet ratllat, el fonoll a trossos i un bon raig de vi blanc. Es deixa reduir. En una plata per anar al forn es posa un sostre de patates tallades a rotllanes, el peix sencer, net i escatat, i el sofregit al damunt. S'enforna a mitja alçada, a 180°C., entre 30 i 45 minuts, fins que sigui cuit, però sense que es cogui més del compte.

Xiulets fregits

Ingredients:

Xiulets (faves tendres amb la tavella), oli i sal.

Preparació:

Es trien els xiulets, traient-los la cua i els fils, si en tenen. Es trossegien i es fregeixen en oli abundant. Quan comencen a embutllifar-se, es treuen, s'escorre l'oli que sobra, es salen i es serveixen.

ES COLLDEN RABASSA

Fa 6 anys que en Cristòfor Inarejo regenta la nau Cultivar, especialitzada en fruites exòtiques a la parcel·la 21-22 de Mercapalma. Tel. 971 745 714

Fa un any que na Mercè Jiménez va obrir el taller Marbres Martell al Polígon Ciutat Jardí des Coll d'en Rabassa. Tel 971 269 355

PALMANYOLA

En Vicent Torreblanca és l'amo del Restaurant Pizzeria La Encina, restaurant especialitzat en cuina mallorquina a l'Avinguda Dàlies, 55. Telèfon 971 617 095. Porcella, frit de matances, arròs brut, paelles...En un ampli local per a sentir-se còmode i relaxat.

Són en Joan Bergas i n'Esperança Parra de Fotoestadio, la tenda de regals més assortida i elegant de Palmanyola a l'Avinguda Dàlies, 27. També despatxen loteria i jocs d'atzar en general.

BUNYOLA

Una imatge de Tiberi, establiment de productes mallorquins i menjar preparat per a endur-se'n al carrer Major, 9 de Bunyola. Telèfon 971 148 495. Na Neus i na Carme Borràs són les gerentes del local.

Acudits

S'aixeca el teló. Veiem Mozart i Strauss (dos compositors de gran renom) parlant entre ells. De cop l'Strauss li diu a Mozart: -L'has vist, Mozart? Baixa el teló. Nom de la marca? Levi's Strauss. (L'he vist, Strauss.)

-Saps quina és la major satisfacció d'un periodista? -...? -Tenir un fill diari! Un home de noranta-tres anys va a fer-se la revisió anual a cal metge i aquest li pregunta què tal es troba: -Millor que mai! Tinc una xicota de divuit anys que ara espera

un fill meu. Imagini's si em trobo bé.

El metge, sorprès, li diu: -Li explicaré una història. És un caçador que va a caçar, però està tan atabalat que en comptes del rifle agafa un paraigua. Al bosc es topa amb un ós. Ràpidament treu el paraigua i li dispara. Sap què va passar? -No, digui. -Doncs que l'ós cau mort davant seu. -Això és impossible, algú altre ha hagut de disparar! -Exactament aquí volia arribar, jo.

Hi havia una vegada un senyor molt poc inclinat a les despeses econòmiques, per dir-ho amb un eufemisme. Un dia se li va morir la dona i va anar a la funerària per a posar-li una esquela. Quan arriba, l'home de la funerària li pregunta què vol posar i el garrepa li diu:

-«Maria_va_morir.» -Home -li diu el dependent-, posi alguna cosa més, que les sis primeres paraules son de franc. L'home s'ho pensa durant uns moments i finalment diu: - « M a r i a _ v a _ m o r i r . _ V e n c _ O p e l _ C o r s a . » El senyor José María Aznar, preocupat pels últims sondejors, segons els quals obté menys vots, es reuneix amb el senyor Jordi Pujol.

J. M. AZNAR: Amic Pujol, com és possible que, durant tants anys, una persona no hagi perdut mai unes eleccions? Quina és, la clau de l'èxit?

J. PUJOL: Mira Josep Maria, és molt fàcil. Simplement has d'envoltar-te de gent intel·ligent. Et faré una demostració...

Així, Jordi Pujol crida el conseller en cap, Artur Mas, que curio-

sament estava darrera seu.

J. PUJOL: Artur, et proposaré una endevinalla: Qui és el germà del teu germà que no és el teu germà? MAS: Molt fàcil, senyor President, el germà del meu germà que no és el meu germà sóc jo mateix, senyor President.

J. PUJOL: Ho veus, Josep Maria? Així de fàcil!

Llavors J. M. Aznar pren bona nota i marxa cap a Madrid. Just quan arriba al Palau de la Moncloa, es troba el seu bon amic i ministre Francisco Álvarez Cascos.

J. M. AZNAR: Amic Paco, et proposaré una senzilla endevinalla perquè em demostris la teva indiscutible intel·ligència: Qui és el germà del teu germà que no és el teu germà?

Francisco Álvarez Cascos, inquiet, li demana al President que li deixi unes hores per rumiar-ho. Seguidament es troba pels corredors del Palau el seu company de feina Josep Piqué, i no perd l'oportunitat de comentar-li l'estranya actitud del President Aznar.

F. A. CASCOS: Josep, estic preocupat. He de demostrar-li al President que estic àmpliament preparat per portar el meu ministeri. Ens està posant a prova. Si jo et pregunto qui és el germà del teu germà que no és el teu germà, què em contestes?

J. PIQUÉ (després de pensar-ho uns minuts): Jo crec que dec ser jo.

Francisco Álvarez Cascos, ràpidament, va a buscar el President Aznar.

F. A. CASCOS: President, tinc la solució. El germà del meu germà que no és el meu germà, és el Josep Piqué!

J. M. AZNAR: No, home! El germà del teu germà que no és el teu germà, és l'Artur Mas!

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)